

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

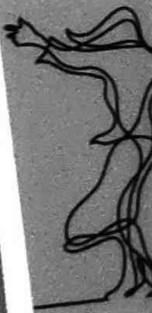
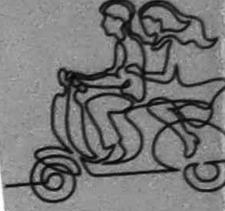
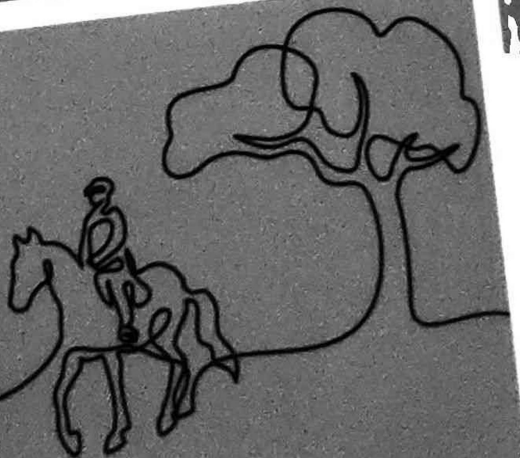
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KÜBRA NUR

Ben
Prences
Değilim!

Bir varmış, bir yokmuş. Zamanın birinde,
masallara inanmayan bir cadı yaşarmış ve bir
gün, öpüldüğünde kurbağaya dönüşecek bir
prensle karşılaşmış.

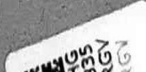
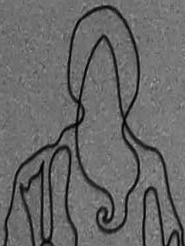

Bazen, beyaz atlı prens aynı zamanda bir
şeytan olabilir. Bal kabağından bozma at arabanız
bazen sizi ummadığınız yerlere götürebilir. Bazen
cadılar aşka inanıp ondan korkabilirler.

Hayat bir masal değilse bile çoğu zaman ona
çok yakın bir şeydir. Bilinenin aksine, kendinizi bir
masalda bulmanız için mutlaka prenses olmanız
gerekmez. Bazen sıradan bir köylü kızı, bazen bir
cadı, bazen bir savaşçı... Yaşayacak cesaretiniz
olduğu müddetçe kendi masalınızı yazmaktan asla
mahrum kalmazsınız.

Ben Naz Atalay. Ve bu, benim masalım.

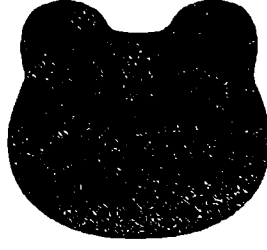
Ve inanın, ben prenses değilim.

Ben Prenses Değilim

Kübra Nur

- 1 -

Hayatın, sizi ağlayarak lahmacun yeme noktasına getirdiği anlar vardır. Bir an öncesinde elinde Louis Vuitton çantasıyla parlak bir geleceğe yürüyen genç bir plaza kadınıdır, bir an sonraysa ara sokakta bulduğu lahmacuncuda ne eti yediğini bilmeden, gözyaşlarıyla acılı ezme kaşıklayan bir zavallı... Evet, işte hayat böyledir, sevgili okur.

Dolu gözlerle salatayı lahmacunun ortasına yayarken, bir an soğan koyup koymamayı düşündüm. Sonra dudaklarımdan kopan hıçkırıkla kahkaha arası bir sesle soğanı da ekledim. Eğer çok sevgili yeni patronum bugün içerisinde tekrar karşıma çıkmak gibi bir talihsizlik

yaşarsa soğan kokusu için ondan özür dilemeyecektim. En nihayetinde onun yüzünden burada oturmuş, insanların tuhaf bakışları altında içli içli burnumu çekeerek lahmacun yiyordum.

Nasıl olsa daha fazla rezil olamam diye düşünerek, ayaklarımı acıtan topuklu ayakkabılarımı çıkarıp, ayaklarımı masanın altından karşımdaki sandalyeye uzattım. Sakinleşmem gerekiyordu. Biraz rahatlayıp karnımı güzelce doyurduktan sonra, her şeyin düşündüğüm kadar da kötü olmadığını görecektim.

Başıma neler geldiğini, böyle çıldırma evresine nasıl ulaştığımı merak ediyorsanız hemen anlatayım. Öncelikle, ben Naz Atalay. Her şey bundan bir hafta önce, babamın arayarak, bana harika bir iş bulduğunu söylemesiyle başladı.

Aslına bakarsanız babamdan bana iş bulmasını falan istememiştim. Benim bir işim vardı. Tam olarak hayallerimdeki mevkide değildim ama oraya doğru ilerliyordum. Ve daha üniversiteden mezun olmadan inşa etmeye başladığım kariyerimin zirvesine emin adımlar atarken, annemin ya da babamın yardımlarından özellikle sakınıyordum. Çünkü tek başıma bir şeyler başarmak derdindeydim. Babam onun yanında çalışmam için yıllardır bana baskı yapsa da, her seferinde onu geri çevirmemin nedeni buydu. Bir süre önce nihayet onu pes ettirmiş ve kendi şirketinde bana uygun bir pozisyon aramaktan vazgeçirmiştim. Ama görünen o ki onu tam manasıyla durdurmayı başaramamıştım.

“Sadece CV’ni gönderdim,” demişti bana telefonda. “Adnan Amca’nın bu pozisyona getireceği birine çok acil ihtiyacı vardı. Senden çok ona yardımcı olmak niyetindeyim, inan bana. Torpil falan yok. Sana yemin ediyorum.”

Gözlerimi devirerek dinlediğim ve yer yer itirazlarda bulunduğum bir saatlik telefon konuşmasının sonunda, nasıl olduysa beni ikna etmeyi başarmıştı. Eh, itiraf etmem gerekirse bana genel müdür yardımcısı olacağımı söylediğinde direncim kırılmaya başlamıştı. Şirketin İstanbul’da olduğunu öğrenince caymak istesem de babam, “Korkak olma,” diyerek damarıma basmış ve en nihayetinde beni Adnan Karahan’la görüşmeye ikna etmişti. Hem şansa bakın ki Adnan Bey önümüzdeki üç gün boyunca Ankara’da olacaktı. Babam çoktan onunla görüşebilmem için bir ayarlama yapmıştı bile!

Bu tuzağa nasıl düştüğümü gerçekten bilmiyordum. Âdeta basiretim bağlanmıştı. Babam beklenmedik bir hamleyle beni nakavt etmişti. O son sol kroşenin nereden geldiğini görememiştim bile.

Neyse ki Adnan Bey çok tatlı bir adamdı. Ve gerçekten öz geçmişimden etkilenmişti. Geçen sene hazırladığım projenin detaylarını bile okumuş ve çok başarılı bulduğunu belirtmişti. O an babama olan öfkemin epey azaldığını tahmin edersiniz. Hiç torpil olmadığına inanmam imkânsız olsa da Adnan Bey’i etkilediğimi görmek beni rahatlatmıştı.

Adnan Bey yapacağım işten de bana kısaca bah-

setmişti. Genel müdürün bir nevi sağlıklı olacaktım. Çok önemli bir pozisyondu. Şu an satış departmanında yönetici olarak çalışıyor olabilirdim ama çok küçük bir şirketteydim ve daha fazla ilerleyebilmem zordu. Oysa Adnan Bey'in bana önerdiği mevkiyi kabul edersem ileride çok daha iyi noktalara gelebilirdim.

Tüm bu koltuk sevdası gözümü bürümüşken, Adnan Bey'le anlaşıverdim. Ve bir sonraki pazartesi işe başlayacağımı söylerken buldum kendimi. Buraya kadar her şey güzeldi. Hızlıca toparlanırken ve annemi Ankara'da bırakıp İstanbul'a taşınırken bile geleceğimden umutluydum.

Her neyse. Sizi sıkıcı ayrıntılarla boğmak istemem. Her şeyin arapsaçına döndüğü noktaya geleyim. Bu sabah uçağım İstanbul'a iniş yaptı. Adnan Bey benim için bir araba yollayacağını, arabanın beni doğruca şirkete götüreceğini söylemişti. Bu, kişisel eşyalarım, kalacak yerimi ayarlar ayarlamaz Ankara'dan kargoyla yollanacağı için harika bir teklifti. Hani filmlerde gördüğümüz bir sahne vardır. Şoför elinde bir pankartla yolcu çıkışında bekler ve misafiri güler yüzle karşılar. Çoğumuzun özendiği sahnelerden biridir. En azından benim için öyleydi ve böyle bir şey yaşayacağımı düşünüyordum. Omuzlarım dik bir şekilde, havalı adımlar atarak çıkışa doğru yürürken gülümsememin sebebi de buydu.

Ama ne yazık ki ortada pankart falan yoktu. Ortada bir şoför de yoktu. Hevesimin hava kaçıran bir balon gibi söndüğünü tahmin edersiniz. Dik duran omuzlarım da nereye gideceğini bilemeyen bir ördek gibi

paytak paytak bir o yana, bir bu yana gidip gelirken çökmüştü. Havalı adımlarım sinir krizinin habercisi tak taklara dönmüştü. Adnan Bey'i aramış ama ne yazık ki ulaşamamıştım. Eğer elimde şirketin adresi olsaydı bir taksiye binip giderdim, fakat bana şoför gönderecekleri için adres almaya tenezzül de etmemiştim.

Kötü başlayan günler çok nadir iyi gider. Sağa sola yürürken ve benim şoförüm olabilecek birilerini bulma umuduyla etrafa bakınırken üstüme hafif bir gölge düşünce başımı yukarı kaldırdım ve huysuz bir suratla karşılaştım. Gür, kahverengi saçlar ve koyu mavi gözler de cabası. Artı olarak hafif kemerli bir burun ve karakteristik bir çene.

“Naz Atalay?” diye sordu bu huysuz surat.

“Evet, benim.”

“Bu taraftan.”

Huysuz surat başka tek kelime etmeden arkasını dönüp giderken şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Beynim bir an olayın gerçekliğini kavramakta güçlük çekti. Şoförüm bu adam mıydı? Eğer şoförüm bu adamsa, bu saçma tavır da neyin nesiydi? Hem geç kalmıştı, hem kendini tanıtma zahmetinde bile bulunmamıştı, şimdi de sorgusuzca onu takip etmemi bekliyordu, öyle mi? Eh, çok beklerdi.

Ayağımı sertçe yere vurdum. “Affedersiniz,” diye bağırdım, aramıza koyduğu mesafeden bile beni duyabileceğine emin olarak. “Geç kaldığınız için özür dilediğiniz kısmı kaçırdım sanırım. Tekrarlamanız mümkün mü?”

Adam durdu. Birkaç saniye bekledikten sonra bana döndü ve birkaç uzun adımla tekrar yanıma geldi. Hareketleri, sanki her biri için kendini özellikle ikna etmesi gerekiyormuş gibi yavaştı. Uzun uzun yüzüme baktığı sırada ben de çatık kaşlarımla ona karşılık verdim. İtiraf etmem gerekir ki yakışıklı adamdı. Eğer gerçekten sinirli olmasaydım ona gülümserdim. Ama şu şartlar altında tek yaptığım gözlerimi kısmak oldu. Öfkemi vurgulamak için elbette, etkileyici görünmek gibi bir gayem asla yoktu.

“Geciktiğim için üzgünüm, Naz Hanım,” dedi sonunda. Her kelimeyi tuhaf bir vurguyla söylemişti ve bu tavrı gittikçe daha çok rahatsızlık veriyordu.

“Bir daha olmasın mümkünse,” dedikten sonra evrak çantamı adamın eline tutuşturdum. “Şimdi gidebiliriz.”

Önce elindeki çantaya, sonra suratıma baktı. Bir an sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açsa bile hemen sonra vazgeçerek yürümeye başladı. Bu defa onun peşinden ilerlerken keyfim biraz olsun yerine gelmişti.

Arabaya bindiğimde arka koltuğa oturmak yerine yolcu koltuğuna kuruldum. İstanbul trafiğine aşina olsam bile etrafı görmek istiyordum. Bir seneden fazladır İstanbul’a gelmemiştim ve özlediğimi itiraf etmek zorundaydım. İstanbul her bir zerresiyle yaşayan bir şehirdi. Ankara’nın ölmeye yüz tutmuş o boğucu sokaklarının aksine, İstanbul’da ne olursa olsun yaşama-ya devam eden bir şeyler vardı hep. Bunu seviyordum

ve uzak kaldığımda da özlüyordum.

Yol boyunca yanımdaki adamla hiç konuşmadım. O da benimle konuşmaya çalışmadı. Şikâyetçi değildim. Kaba birisi olduğu belliydi ve ben de çok kibar bir insan sayılmazdım. Boş yere gerginlik çıkarmanın manası yoktu.

Şirkete geldiğimizde daha arabanın tam olarak durmasını bile beklemeden aşağı atladım. Zaten yeterince geç kalmıştım. Bir dakika daha oyalanmaya niyetim yoktu.

Güvenliğe ismimi verdiğimde kolayca içeri girdim. Yönetim katına çıkar çıkmaz da güler yüzlü bir asistanla karşılaştım. “Siz, Naz Hanım olmalısınız,” dedi bana. “Hoş geldiniz. Ben Ezgi.”

“Hoş buldum. Biraz geç kaldım daha ilk günden ama...”

‘Boş ver,’ der gibi elini salladı. “Daha patron gelmedi zaten. Gel, sana ofisini göstereyim. Patron gelene kadar yerleşirsin.”

Adnan Bey’in henüz gelmediğini duyunca rahatladım. Ezgi bana ofisime kadar eşlik ettikten sonra, yerleşmem için beni yalnız bıraktı. Her ne kadar güne kötü bir başlangıç yapsam da toparladığımı düşünüyordum. Ofisim düşündüğüm kadar büyük değildi ama dekorasyonunu sevmiştim.

Yerleşmem çok uzun sürmedi. Çünkü yanımda neredeyse hiçbir şey getirmemiştim. Bu yüzden, ofis telefonunun yanına not düşülmüş santral numaralarını

ezberlemeye çalıştım bir süre. Sıkıcı bir işti. Neyse ki çok geçmeden telefon çaldı. Ahizeyi kaldırıp, “Alo, ben Naz,” dedim. Ama sanırım giriş cümlem üzerinde biraz daha çalışmam gerekiyordu.

“Patron geldi. Seni odasında bekliyor.”

Ezgi bunu söyleyip ardından bana iyi şanslar dileyerek telefonu kapattı. Ben de ayağa kalktım, üstüme başıma çekidüzen verdim, yüzüme tatlı bir tebessüm kondurup ofisimden çıktım. Genel müdürün, yani Adnan Bey’in odası benim ofisimin tam karşısındaydı.

Kapısını hafifçe tıklattım. “Gir,” sesini duyduğumda tebessümümü hiç bozmadan içeri girdim ve onunla bir kere daha göz göze geldim. Hayır, Adnan Bey’le değil. Bu sabah beni almaya gelen huysuz suratla. *Şoförümün genel müdür koltuğunda ne işi vardı?*

Tebessümüm önce yüzümde dondu, ardından yavaş yavaş silindi. Ne olduğunu anlamaya çalışırken hafifçe kaşlarımı çattım. Bu sırada karşımdaki adam git-tikçe genişleyen, yakında tüm yüzünü kaplayıp korkunç bir hal alacağını düşündüğüm gülümsemesiyle suratıma bakıyordu.

“Havaalanından ayrıldığımızdan beri bu anın gelmesini bekliyorum,” dedi keyifli bir sesle. “Yüzüne yayılan ifadeyi izlemenin keyfini kaçırmamak için kendimi ne kadar zorladım bilemezsin...”

Tam olarak ne olup bittiğini hâlâ kavrayabilmiş değildim. Bakışlarım, adamın pişmiş kelle gibi sırttan yüzünden ayrılıp masanın üzerindeki isimliğe kaydı.

Genel Müdür Cahit Atlas Karahan. Adnan Karahan değil, Atlas Karahan. Okuduğumu algılamam yaklaşık bir saniyemi aldı ki normalde bundan daha hızlıyım. Hayretle aralanan ağzımı kapatma fırsatı bulamadan bakışlarımı tekrar adama çevirdim; hâlâ sırtıyordu.

Tamam, bunu beklemiyordum. Ama daha fazla şaşkın ördek gibi adamın suratına bakamazdım. “Komik olduğunu mu düşünüyorsunuz?” diye çıkıştım kaşlarımı çatarak. Durumu toparlayamayacağım ortadaydı. Patronumu şoför zannetmiş, bir de üstüne bir dünya atar gider yapmıştım. Yine de benimle böyle alenen dalga geçerken onun karşısında ezilip büzülecek değilim. Elimde yalnızca gururum kalmış gibi görünüyordu. Onu korumaya kararlıyım.

“Hem de nasıl!” dedi keyfinde en ufak bir eksilme olmadan. “Keşke fotoğrafını çekseydim. O yüz ifaden öyle paha biçilmezdi ki...”

Tam bir şeyler, çok zekice ve Atlas denen bu adamı alt edecek şeyler söylemeye hazırlanıyordum ki önce kapı tıklatıldı, ardından da sarışın bir kadın içeri girdi. Konuşmak için araladığım ağzım öylece kalakaldı. Zira böyle öfke ve gerginlik dolu bir anda, masallardan fırlamış büyülü bir güzellik görmeyi beklemiyordum. Hiç abartmıyorum, sevgili okur, ahret gözlerimle gördüğüm en güzel kadın karşımda duruyordu. Parlak sarı saçlı, iri mavi bakışlı, su gibi bir kadın... Tek elim havada, ağzım hâlâ açık vaziyette, ona şaşkın şaşkın bakmaktan öteye gidememiştim. Son üç dakika içinde düştüğüm ikinci

hayretti bu. Kimse benim sürprizlerle dolu bir yaşamım olmadığını iddia edemez.

“Atlas Bey?” dediğini işittim sarışın kadının, ince bir sesle. “Beni görmek istemişsiniz?”

Atlas’ın ismini duyunca derhâl kendime geldim. Ve bakışlarımı önümüzdeki birkaç dakika daha patronum olacak, sonrasında da muhtemelen beni kovacak adama çevirdim. Ayağa kalkmıştı ve yüzünde çekici bir gülümsemeyle sarışın kadına bakarak yanımıza geliyordu. Biraz önceki şeytani bakışlarının yerinde yeller esiyordu. Beni zor duruma düşürüp bununla eğlenen o gaddar adam gitmiş, yerine kibar bir beyefendi gelivermişti. Gözlerimi devirerek *erkekler*, diye düşündüm. *Hepsi aynı.*

“Hoş geldin, Didem,” dedi Atlas Efendi karizmatik bir sesle. “Seni çağırdım, evet. Yeni genel müdür yardımcımızla tanışmanı istedim.”

Gülmekle homurdanmak arası bir ses çıkarıp, “Aman, hiç zahmet etmeyin, Didem Hanımcığım,” diye araya girdim. “Şimdi kovulacağım zaten.”

Atlas, bakışlarını bana çevirdi. Evet, tahmin edeceğiniz üzere o kötücül bakışlar derhâl geri dönmüştü. Yüzümü buruşturup dil çıkarmamak için kendimi zor tuttum.

“Maalesef kovulmayacaksın,” dedi iç çekerek. “Bana kalsa kovulurdun tabii, kuşkusuz. Ama babam bu mevkide senden başkasını görmemekte ısrarcı. O yüzden kalıyorsun.”

Kaşlarım hızla yukarı kalkarken Atlas tekrar sarışına döndü. Bunun için sabırsızlanıyor olmalıydı. Ben daha kovulmayacağım haberini sindirmeye ve buna sevinsem mi, yoksa üzülsem mi karar vermeye çalışırken, Atlas Efendi elini sırtıma koyup beni öne doğru hafifçe itti.

“Didemciğim, işte yeni genel müdür yardımcımız, Naz Atalay.”

Didem gülümseyerek elini uzattı. “Memnun oldum, Naz.” Sonra bir saniye bekleyip, Atlas’ın onu bana tanıtmak gibi bir gayesi olmadığını fark edince kibar bir tavırla söze girdi. “Ben de Didem Çakmak. İnsan kaynakları müdürüyüm. Bir derdin, sıkıntın olursa ya da sadece kahve içip dedikodu yapmak istersen ofisim bir alt katta.”

Atlas’ın beni önce kandırmış, ardından da Didem’i yanına çağırabilmek için bir bahane olarak kullanmış olmasını zihnimin gerilerine itip karşımdaki kadının güller yüzüne odaklanmaya çalıştım. Bu kadar güzel olup erkekleri büyülemek onun suçu değildi sonuçta. Hele yeni patronumun bu kadar sinir bozucu oluşu konusunda asla suçlanamazdı. O yüzden gülümsemeye çalışarak, “Memnun oldum, Didem,” dedim.

Aslında susmayı planlamıştım. Ama dilim sivridir ve benden bağımsız hareket eder. O yüzden kısa bir duraklamanın ardından patronuma dönüp, “Diğerleri nerede?” diye sordum.

“Diğerleri?”

“Diğer bölümlerin müdürleri,” dedim olabilecek en masum, en saf yüz ifademle. “Onlarla da tanışmayacak mıyım?”

Atlas yine bana döndü. Bakışları yine karardı. Yüzünde beni boğmak istediğine dair işaretler vardı ki, bu da gülmemek için kendimi zor tutmama sebep oluyordu. “Diğerleriyle de tanışacaksın tabii...” diye mırıldandı. “Niye tanışmayasın? Onlar da birazd-”

Ne yazık ki Atlas’ın kıvranırları kapının bir kere daha tıklatılmasıyla yarıda kesildi. Üçümüz aynı anda kapıya döndük. O andan sonra olanlar ağır çekimde gerçekleşmiş gibiydi. Kapıyı açtığında bizi bu kadar yakınında ve ayakta bulmayı beklemeyen çaycı teyze, hunharca salladığı çay tepsinin kontrolünü kaybediverdi. Tepsi onun elinden kurtulup bize doğru uçarken, Atlas bir süper kahraman edasıyla Didem’in önüne atlayıp onu geri itti. Çay tepsi onun koluna çarptı ve üstündeki her şey benim üzerime boşaldı.

Hissettiğim acıyla nefesim kesilirken, Atlas’ın, “İyi misin?” dediğini işittim. Tam iyi olmadığıma dair yüksek sesli bir bildiri yapacakken sorunun bana değil, Didem’e sorulduğunu fark ettim. Şaka mıydı bu? Bu adam komple, kocaman bir şaka olmalıydı, evet!

“Ben iyiyim,” dedi Didem, benim yerime bağırarak. “Naz yandı asıl!”

Nihayet dikkatler benim üzerime dönünce ortalıkta bir koşuşturma başladı. “Gömleğini çıkar!” dedi Atlas Efendi.

Ona ters bir bakış attım.

Ne demek istediğimi anlayınca hızla arkasını döndü. “Tamam, ben bakmıyorum. Çıkar hadi.”

Çaycı teyze bu sırada özürler dileyerek etrafımda dönüp duruyor, Didem’sse sanki bir faydası olacakmış gibi elleriyle beni serinletmeye çalışıyordu. Yanlış görmediysem bir ara üstüme üfleme yi bile denemişti. Canımı hangisi daha çok acıtıyordu bilmiyorum; kaynar çaylar tarafından yakılmak mı, yoksa bu kadar saçma bir ortamın içerisine düşmüş olmak mı...

“İyiyim ben,” dedim en sonunda. Aslında hiç de iyi değildim. Ama saçmalık kotam dolmuştu ve biraz daha dayanabileceğimi zannetmiyordum.

Didem ve adını bilmediğim çaycı teyze hafifçe geri çekildiler. Atlas’sa temkinli bir şekilde bana döndü. Gömleğimi çıkarmadığımı görünce kaşlarını çatıp başını iki yana salladı, ardından kendi gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

“Ne yapıyorsunuz, Atlas Bey? Yanan benim, siz neden soyunuyorsunuz?”

Dehşet içinde sorduğum soruya karşılık boş bir bakış aldım. Bu sırada Atlas çoktan gömleğini çıkarmış ve benim elime tutuşturmuştu.

“Şurada benim kişisel banyom var,” diyerek odanın diğer ucundaki kapıyı gösterdi. “Git, orada giy şu gömleği.”

İtiraz etmeyi düşündüm. Ama parmak ucumla tutup çekerek tenimden uzak tutmaya çalıştığım göm-

leğimin içinde daha fazla kalamayacağımın farkındaydım. Bu yüzden oflayarak, Atlas'ın gösterdiği tarafa koşturdum.

Banyoya girer girmez, ıslak gömleği üstümden çıkarıp attım. Ardından orada bulduğum bir havluyu soğuk suyla ıslatıp yanan tenimi soğutmaya çalıştım. En sonunda Atlas'ın gömleğini giyip banyodan çıktığımda Didem ve patronum beni bekliyorlardı.

“İyi misin?” diye sordu Didem hemen. “Doktora gidebiliriz istersen? Ne dersin, götüreyim mi seni doktora?”

Bu kadının hem bu kadar güzel hem de bu kadar nazik olması sinirimi bozmaya başlamıştı. Kusurları olan insanları seviyordum ben. Böyle mükemmellikler beni geriyordu.

“Gerek yok, teşekkür ederim,” dedim ve bakışlarımı patronuma çevirdim. Üzerine nereden bulduğunu hiç bilmediğim başka bir gömlek geçirmişti. “Size de teşekkürler, gömlek için.”

“Rica ederim,” diye mırıldandı ama her an gömleğini geri isteyecek gibi bir hali vardı. “Sen bugün erken çık. Zaten ilk günün. Yarın kaldığımız yerden devam ederiz.”

Hiç itiraz etmedim. Odadakilere yarım ağızla iyi günler diledikten sonra odadan çıktım ve kendi ofisimden çantamı alıp binadan ayrıldım. Babama mesaj atıp benim için ayarladığı evin adresini istedim. Duygusal olarak çökmüş durumdaydım. Bağrım yanıyordu ama

bu biraz fizikseldi. Kaynar ayların acısını h    hissediyordum. Belki gerçekten doktora g  r nsem iyi olacaktı ama hiç gücüm yoktu. Üzerime   beden bol gelen bir erkek gömleği ve acıyan ayaklarımla sokaklarda dolanıyordum. Acıktığımı fark edip kendimi sokak arasındaki bir lahmacuncuya attım ve i te buradaydım. İlk i  gününden patronuyla papaz olmuş, üstüne bir de yanmış bir halde biraz ağlıyor, biraz lahmacun yiyordum. Beni ağlatan  eyse hayallerimin bu kadar kısa süre içerisinde k buslarımla yer deği tirmesiydi.

İlk lahmacunumu bitirdikten sonra telefonumu elim aldım. Babam h    bana dönüş yapmamı tı, bu da ayrı bir sinir krizi seansının konusuydu. Ama gücüm olmadığı için boş verdim ve rehber girip Meriç dayımın numarasını buldum, ardından hiç düşünmeden arama tuşuna bastım. İlk alı ta açılınca burnumu çekerek, “Dayı,” dedim. “İstanbul’dayım. Korkunç bir sabah geçirdim ve üstüme kaynar çay döküldü. Beni almaya gelebilir misin?”

- 2 -

Meriç dayım ve ailesiyle geçirdiğim bir akşam, işteki ilk günümün ne kadar iğrenç geçtiği gerçeğinden biraz olsun uzaklaşmamı sağlamıştı. Çocukluğumdan beri Meriç dayım benim için bir kurtarıcıydı zaten. Annemle babamın sancılı boşanma dönemlerini en az hasarla atlatmamı onun üstün çabasına borçluydum. Karısı Damla'ysa yeryüzündeki favori insanlarım arasında ilk üçte yer alıyordu. Yani böylesine iğrenç geçen bir ilk iş gününün finalini ancak onlarla yapmak akıl sağlığımı yerinde tutmama yardımcı olabilirdi.

Ve tabii ikinci iş günümde istifa etmemi engelleyen tek şey de.

Damla yengemin dolabı da bir diğer etkendi tabii ki. Kıyafetlerim gelmemiştir. Ve babam hâlâ beni aramamıştır. Ama Damla yengemin kıyafet dolabı muhteşem gömleklerle ve kalem eteklerle doluydu. Babamın ihmalkârlığının işe yaradığı nadir zamanlardan biriydi yani.

Her neyse. En nihayetinde gri, kesimi muhteşem bir kalem etek, üstüne beyaz bir gömlek ve onun üstüne kırmızı bir ceketle şık ve iddialı görünerek çıktım evden. Sinir sistemim metrobüs yolculuğunu kaldırmayacağı için, metrobüs halkına çok büyük bir iyilik yaparak taksiye bindim.

Şirkete geldiğimde yüzümde güller açmıyordu ama insanlara öldürücü bakışlar da atmıyordum. İdeal bir seviye diyebilirdik yani.

Ofise girdiğimde Atlas Bey henüz teşrif etmemiştir. Buna üzüldüğümü söyleyemezdim. Bütün gün gelme-se bile benim için sıkıntı olmazdı doğrusu. Kendime bir kahve söyleyip çantamda taşıdığım günlüğümü çıkardım. Aslında bu, tam olarak bir günlük sayılmazdı. Çünkü pek fazla kelime kullanmıyordum. Daha çok gün içinde başımdan geçen önemli olayları, aklıma gelen fikirleri ya da izlediğim, okuduğum şeylerden aklımda kalanları çizdiğim bir karalama defteriydi. Meriç dayım sayesinde kazandığım en büyük alışkanlıklardan biriydi bu defter. Bir diğeri de hiç kuşkusuz kahve bağımlılığıydı.

Meriç dayım, benim kelimelerle aramın pek de iyi

olmadığını en erken fark eden insandı. Yani elbette gerektiğinde güzel konuşabiliyor, özellikle öfkeliyken kelimeleri çok yaratıcı kalıplarla kullanabiliyordum ama duygularımı anlatmak konusunda çok kötüydüm. Hissettiğim şeyi kelimelere dökerken girdiğim stres yüzünden ne hissettiğimi unutuyordum. O da bunu fark edip bana çizmemi önermişti. Çünkü çizmek, yazmak kadar zor değildi. Çizerken her ayrıntıyı vermek zorunda değildiniz. Ya da doğru kelimeleri aramak zorunda... Çizmek, yazmaktan ya da konuşmaktan daha güvenliydi, daha kolaydı, daha özeldi. Çizmek sizi o kadar da savunmasız bırakmıyordu.

Dün gece yorgunluktan sızıp kaldığım için, dün yaşadığım efsanevi günümü çizecek vaktim olmamıştı. Oysa kuşkusuz, Cahit Atlas Karahan, karalama defteri-me girmeyi hak eden nadide bir karakterdi.

Karalama defterim hakkında bir bilgi daha; insanları kafamdaki imgelerle birleştirip karakterize ederek çizmeyi tercih ediyordum. Mesela ergenliğimin büyük bir bölümünde babamı kaplumbağa olarak resmetmiştim, çünkü her şeye geç kalıyordu.

Peki, Atlas'ı nasıl resmetmeliydim? Kalemimin arkasını ısırarak kaşlarımı çattım. Onun kadar yakışıklı bir suratı bir hayvana benzetmek yazık olurdu. Ama karakterini yansıtmam şarttı.

Aklıma gelen fikirle gülümseyerek çizmeye başladım. Seneler boyunca ekranlarda gördüğümüz süper kahraman figürlerinden yola çıkarak kaslı bir vücut,

bir tayt ve bir pelerin çizdim. Ardından Atlas'ın yakışıklı yüzünü ve harika bir şekilde taranmış gür saçlarını ekledim. Ve hemen sonra kafasının üstüne iki şeytan boynuzu. Evet, kıvrılarak yükselen ve onun süper kahraman görüntüsünün ardındaki korkunç adamı yansıtan iki boynuz çizdim.

Çıkardığım iş hoşuma gitmişti. Atlas'ı işaret eden bir ok çıkartarak, resmin yanına büyük harflerle 'PATRON' yazdım. Ve altına şu ana dek şahit olduğum karakter özelliklerini sıralamaya başladım; sabırsız, sinir bozucu, şımarık...

Liste uzamaya devam ederken, ofis telefonunun çalmasıyla yerimden sıçradım. Kendimi biraz fazla kaptırmıştım anlaşılan.

"Naz Atalay?" diyerek açtım telefonu. Hâlâ giriş cümlem üzerinde çalışıyordum.

"Selam, Naz. Patron iki dakika içinde seni odasında görmek istiyormuş."

Telefonu kapatıp boğuluyormuş ya da kusuyormuş gibi tuhaf bir ses çıkardım. Atlas'ı görmek istemiyordum. Yani aslında sorun onu görmek değildi. Onunla iletişime geçmek istemiyordum. Onun sinir bozucu laflarını duymak, o genişçe sırtıp duran suratına bir yumruk patlatamayacağımı bilmek beni tüketiyordu. Yine de bu işe başlamıştım bir kere. Ve pes edip gitmek lügatimde yoktu.

Ayaklarımı âdeta sürüyerek şeytan patronumun ofisine yürüdüm. Kapıyı çalıp içeri girdiğimde Atlas'ın

yalnız olmadığını gördüm. Yanında Adnan Bey de vardı ki bu, beni mutlu etmişti. Bu yüzden rahat bir şekilde gülümseyip, “Günaydın,” dedim. Atlas’a dönüp ‘Bu sabah erkencisin?’ dememek için dilimi ısırarak zorunda kaldım. Ona sataşmanın bana hiçbir yararı olmayacaktı sonuçta.

“Günaydın, Nazcığım. Geç, otur şöyle. Nasılsın bakalım? Alışabildin mi buralara?”

Bu kibar tavrın sahibini söylememe gereke bile yok, değil mi?

Adnan Bey’in tam karşısındaki koltuğa oturdum. “Teşekkür ederim, Adnan Bey. Alışmaya çalışıyorum. Siz nasılsınız?”

Gülümseyerek başını salladı. “İyiym, iyiym,” dedi. Ardından önce Atlas’a, sonra bana baktı. “Dün sabah şoförümü yollayamadım. Çok acil bir iş çıkınca beni bir yere götürmesi gerekti. Bu yüzden seni almasını Atlas’tan rica ettim.”

Yemin ederim Atlas’ın aynı anda hem gülümseyip hem de göz devirdiğine şahit oldum. Belli ki babasının onu şoför olarak kullanmasından hoşlanmıyordu.

“Evet, teşekkür ederim,” derken sesim bir mırıltıdan daha yüksek çıkmamıştı.

“Her neyse,” diye devam etti. “Aslında iyi oldu. Bundan sonra yol arkadaşı olacak gibisiniz.” Ben, sözlerinin ne anlama geldiğini merak ederek hafifçe kaşlarımı çatarken bana bakıp gülümsedi. “Bu sabah babanla konuştum. Sana dairenin anahtarını vermemi istedi.”

Cebinden çıkardığı bir anahtarı bana uzattı. “Dairen hazır. Daha güvende olman ve de yalnızlık çekmemen için sana Atlas’ın karşısındaki daireyi ayarladık. Yani hem bir dairen hem de seni işe getirip götürecek bir şoförün oldu.”

Yüzümde donakalmış gülümsemeyle bakışlarımı Atlas’a çevirdim. Onda da benimkine benzer bir ifade vardı. Gülümsüyordu ama gözlerine biraz yakınlaşırsam orada dans eden alevleri görebilecekmişim gibi geliyordu.

“Çok... teşekkür... ederim.” Aniden histerik kahkahalar atmamak ya da ağlayıp tepinmeye başlamamak için kelime aralarında biraz mola vermem gerekmişti.

“Rica ederim, rica ederim...” Adnan Bey derin bir nefes alıp, oturduğu yerden kalktı. “Hadi şimdi herkes işinin başına. Tembelliğe vaktimiz yok, biliyorsunuz.” Söyledikleri onu çok eğlendirmiş gibi hafifçe güldükten sonra ofisten ayrıldı.

Ve geride, benden nefret ettiğine kalıbımı basabileceğim şeytan patronumla birlikte ben kaldım.

Bir süre sessizliği koruduktan sonra oflayarak, “Hadi,” dedim. “Kov beni ve bitsin bu işkence.”

Atlas gülmekle homurdanmak arasında bir ses çıkarıp başını sandalyesinin sırtına yasladı. “Kovamam. Sen istifa et.”

“Edemem,” dedim. Gerçekten bunu babama açıklayamazdım. Ve Adnan Bey’e de çok ayıp olurdu. Ayrıca işsiz kalmaya o kadar da hevesli değildim.

“O zaman burada sıkışıp kalmışız gibi görünüyor.”

Atlas’ın mırıldanmasıyla yüzümü buruşturdum. “Birbirimizi o kadar sık görmek zorunda değiliz,” dedim.

Doğrulup bana tereddüt dolu bir bakış attı. Of! Gerçekten çok yakışıklı bir adamdı ve bu, nedense beni sinirlendiriyordu. “İkimizin de bunu deneyeceğinden şüphem yok,” dedi. Ardından çenesini hafifçe yukarı kaldırıp, “Sen nasıl oldun?” diye sordu. “Dün yanmıştın?”

“İyiyim,” dedim ve tam o sırada aklıma Atlas’ın gömleği geldi. “Bu arada, gömleğini en kısa zamanda iade edeceğim.”

“Önemi yok. İstersen sende kalabilir.”

“Evet. Arada sırada bakar ve güzel kızı kurtarmak uğruna başımdan aşağı üç bardak çayı nasıl boşalttığını anımsarım. İyi fikir sahiden.”

Kaşlarını çatıp yüzüme boş bir bakış attı. “Seni kovamıyor olmam, sana işkence edemeyeceğim anlamına gelmiyor, biliyorsun değil mi?”

Haklı olduğunu bildiğim için gözlerimi devirerek yerimden kalktım. “En iyisi patronumu daha fazla kızdırmadan işimin başına döneyim ben.”

Atlas sırtarak başını salladı. “Bu, şu ana dek senden duyduğum en mantıklı cümle.”

Ona yapmacık bir gülümseme gönderip ofisinden ayrıldım ve kendiminkine geçtim. Gerçekten çalışmaya başlamam gerekiyordu. Bu işi almam her ne kadar

olaylı olsa da, bir miktar torpil içerse de kaytarmak benim kitabımda yoktu. Sevdiğim işi yapıyordum ve bunu en iyi şekilde yapmak için elimden geleni ardıma koymuyordum. Patronuma olan nefretim bu durumu elbette değiştirmeyecekti.

Ezgi'yi yanıma çağırıp son dönemlerde olan bitenler hakkında detaylı bir bilgilendirme istedim. Ardından, geçen ayların toplantı raporlarını iyice inceleyip notlar çıkardım. Öğle yemeğini ofisimde bir sandviçle geçiştirip çalışmaya devam ettim ve nihayet gün sonunda, olan biten her şeye hâkimdim. Yani en azından öyle olduğumu umuyordum.

Ofisimin kapısı tıklatıldığında dosyaları toparlıyordum. “Gel,” diye seslenirken sesimin epey yorgun çıktığını fark ettim.

Dikkatim tamamen, üst üste dizmeye çalıştığım dosyalarda olduğu için, “İşin bittiyse çıkalım mı?” sorunu işitene kadar kimin geldiğini görmemiştim.

Kafamı kaldırıp, huysuz bir suratla kapımda dikiilen Atlas’a bıkkın bir bakış attım. “Benim şoförlüğümü yapmak zorunda değilsin. Sadece adresi ver, yeter. Ben taksiyle giderim.”

“Tam olarak aynı yere gideceğiz, o yüzden bunu yapman saçma ve çocukça olur.” Sıkıntılı bir şekilde iç çekerek ekledi. “Ayrıca babama seninle ilgileneceğime dair söz verdim. Yani kusura bakma ama bu araba yolculuklarında bana katlanmak zorundasın.” Ardından arkasını dönüp yürümeye başladı. “Lobide bekliyorum.

Acele etsen iyi olur.”

“Libldi bikliyirim icili itsin iyi ilir.” Arkasını dönüp giden Atlas bu başarılı taklidimi duymamıştı elbette. Oflayarak dosyaları daha hızlı ve biçimsizce üst üste dizdim ve Ezgi’nin gelip alması için masamın üstüne bıraktım. Ardından çantamı ve ceketimi alarak ofisten ayrıldım.

Atlas’ı bekletmemek için acele ediyordum, fakat lobiye indiğimde onun Didem’le konuştuğunu görünce, beklemekten çok da şikâyetçi olmadığı izlenimine kapıldım. Yüzünde yine o çapkın sırıtışı vardı. Akıllı bir karış havada romantik bir kız olsaydım bu gülüşe âşık olabilirdim. Ama romantizmle pek aram yoktu ve aklım da yerindeydi. O yüzden yalnızca başımı iki yana sallayıp gözlerimi devirdim.

Yanlarına vardığımda Atlas’ın beni fark etmesi ancak Didem’in dönüp bana selam vermesi sayesinde gerçekleşti. Ardından onunla vedalaşıp ikimiz birlikte şirketten ayrıldık. Arabaya bindiğimizde, “Neden etrafında Don Juan gibi dolaşıp durmak yerine onu bir yemeğe falan çıkarmıyorsun?” diye sordum dayanamayarak.

Atlas bana dönüp sert bakış attı. “Bir bakalım... Bu, seni hiç ama hiç ilgilendirmedeği için olabilir mi?”

Buna benzer bir cevabı zaten beklediğim için tasassızca omuz silktim. “Sadece komik görünüyorsun. Tüm o etkileme çabaların falan...”

“Gel, seninle bir anlaşma yapalım. Bir gün fikrini

merak edersem gelip sana sorarım. O güne kadar çeneni kapalı tut. Tamam mı?”

“Sen bilirsin,” derken, sanki benim engin bilgeliğimden yararlanma şansını kaçıırıyormuş gibi hissetmesi için sakince iç geçirdim. Bilirsiniz, engin bilgeliklere sahip insanlar sakince iç geçirirdi hep.

Yolun geri kalanında hiç konuşmadık ve âdeta birbirimizin varlığını inkâr ettik. O, yola baktı, ben de telefonumla ilgilendim. Oturduğumuz siteye geldiğimizdeyse ikimiz de rahat bir nefes aldık. Çünkü görmezden gelme işi zannettiğinizden daha yorucuydu.

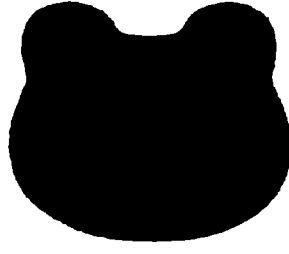
Önce sitenin güvenlik görevlisiyle tanıştım. Ardından Atlas’la beraber binaya yürüyüp asansöre bindik. Beşinci katta oturuyorduk. Her katta iki daire vardı. Yani beşinci kattaki tek komşum Atlas’tı. Evet, üzücüydü gerçekten ama çok da umursamadım. Komşuluk ilişkileri iyi olan insanlardan değildim çünkü. Öyle ki, Meriç dayım, onunla beraber yaşarken komşuları korkuttuğum için kapıyı benim açmama izin vermiyordu.

Gergin bir asansör yolculuğunun ardından nihayet beşinci kata vardığımızda Atlas bana iyi akşamlar diledi. Ya da küfretti. Bilmiyorum. Tek duyduğum bir homurdanmaydı ve ben pozitif davranıp bunun bir iyi akşamlar dileği olduğunu düşünecektim.

Yeni evimden içeri girdiğimde ilk işim topuklu ayakkabılardan kurtulmak oldu. Ardından evi biraz dolaştım. Adnan Bey, oğlunun aksine, çok iyi kalpli ve düşünceli bir insan olduğu için daireyi temizletmiş hatta

alışveriş yapılmasını bile sağlamıştı. İşte, dünya hâlâ böyle iyi adamlar sayesinde dönüyordu.

Kendime sıcak bir kahve yaptıktan sonra, ikinci işim annemi aramak ve ona yaşadığım yerin adresini vermek oldu. Ardından dayımı arayıp bugün de ölmediğimi, sağ kalmayı başardığımı haber verdim. Yeni hayatım zor başlamıştı ama ben Naz Atalay’dım. Bir şekilde bunun da üstesinden geleceğimi adım gibi biliyordum.

- 3 -

Yeni işimdeki ikinci haftam biterken, hayatım epey yoluna girmişti. Son günlerde olanları şöyle bir özet geçmem gerekirse, sevgili okur, bol bol çalıştığımı ve sadece işime odaklandığımı bilmenizi isterim. Şirkette hemen hemen herkesle tanışmış ve çalışma ortamıma alışmıştım. Hatta sevdiğimi bile söyleyebilirdim... Eğer ki şeytan patronum Atlas Karahan olmasaydı.

Atlas'la aramızdaki gerginlik devam ediyordu. Bir-birimizi görmezden gelmek için ikimiz de elimizden gelen her şeyi yapıyor, araba yolculuklarını muazzam bir sessizlikle sürdürüyor, şirketteyse gerekenden bir kelime fazla konuşmuyorduk. Bunun nereye kadar gi-

deceğini gerçekten hiç bilmiyordum ama şimdilik işe yarıyor gibi görünüyordu. En azından birbirimizi boğmaya falan kalkışmamıştık. Henüz.

Cuma günü eve geldiğimde, ikinci haftamı bitirmiş olmanın başarısını kutlamak için yemek yapmak yerine kendime pizza sipariş etmeye karar verdim. Pizza, film ve bol bol kahve içeren tembellik dolu bir cuma gecesi planlıyordum. Ta ki telefonumun bildirim sesini duyma kadar.

Patronumdan bir e-posta geldiğini görünce önemli bir şey olabilir düşüncesiyle hemen açtım. Gelen e-posta şu şekildeydi;

'Saat 23.00'da. Aşağıdaki adreste.

Sakin geç kalma.'

Bu kısa mesajın hemen altında ise daha önce hiç gitmediğim bir yerin adresi yazılıydı.

Beş dakika boyunca ekrana şaşkın şaşkın baktıktan sonra Atlas'ı aramaya karar verdim. Zira gecenin bir yarısı, beni bilmediğim bir yere neden çağırdığını sormak istiyordum. Fakat sevgili patronumun telefonu kapalıydı. Oflayarak telefonumu koltuğun üstüne attım. Tabii ki gitmeyecektim! Patronum olabilirdi ama gece gece beni bir yerlere çağırmak da neyin nesiydi?

Pizzamla beraber televizyonun karşısına kurulup güzel bir film açtıktan sonra, Atlas'ın yolladığı e-postayı tamamen aklımdan çıkardım... diyebilmek isterdim ama maalesef çıkaramadım! O kadar aklımdan çıkaramadım ki, filmin neden bahsettiğini bile anlayamaz

haldeydim. Acaba o adreste ne vardı? Acaba saat on birde o adreste ne olacaktı? Acaba Atlas neden bana böyle bir e-posta göndermişti?

Saat ona kadar yerimde durmayı başarabildim. Ve bu oldukça ilginçti, çünkü saat henüz sekizken bile o adrese gidip, orada ne olduğuna bakacağımı adım gibi biliyordum. Üstüme bir pantolon ve gömlek geçirip bir taksiye atlamam yalnızca on beş dakika sürdü. Taksiciye adresi verdikten sonra Atlas'ı bir kere daha aramayı denedim ama telefonu yine kapalıydı. Bu iş iyice tuhaf bir hal almaya başlıyordu ve itiraf etmem gerekirse tuhaf işleri severdim.

Atlas'ın yolladığı adrese gitmem yarım saatten fazla sürmüştü. Taksiciye parasını uzatıp arabadan indiğimde ağzım şaşkınlıkla açıldı. Çünkü karşımda oldukça تنها bir yerde inşa edilmiş, oldukça büyük bir gece kulübü duruyordu. Yani muhtemelen gece kulübüydü. 'X-treme' yazan, kocaman, ışıklı bir tabelası vardı ve kapısının önünde kocaman iki adam bekliyordu.

Bir an tereddütle duraklasam da taksim çoktan gitmişti ve içeri şöyle bir göz atmanın zararı olmaz diye düşünüyordum. Derin bir nefes alıp çekingen adımlarla kulübe doğru ilerledim. Kendimden emin görünmek için omuzlarımı dikleştirsem de buraya ait olmadığım o kadar belliydi ki... Yine de içeri girebileceğimi zannetmiştim. Bu yüzden, tam kapıdan girmek üzereyken görevlilerden birinin, kaslı koluyla önümü kesmesi beni epey şaşırtmıştı.

"Hayırdır?" dedim tek kaşımı kaldırarak. "Damsız

almıyor musunuz yoksa?”

Adam sadece suratıma boş boş bakmakla yetindi. Protein tozu içmekten beyni pelteye dönmüş olabilirdi.

“Atlas Karahan’ın misafiriyim,” diyerek şansımı denedim bu defa.

Pelte beyin, elinde eğip büktüğü bir not defterine şöyle bir göz gezdirdikten sonra önümden çekildi. Ona son bir bakış atıp içeri girdim.

Ve şok oldum. Gerçekten.

Renkli kıyafet giymiş olan tek kişi bendim. Ayrıca deri bir şey giymemiş olan tek kişi de bendim. Vücudunun herhangi bir yerinde dövme ya da piercing olmayan tek kişi de... Evet, Amerikan filmlerinden fırlamış motorcu barlarına benziyordu mekân. Ve tam karşımdaki duvara monte edilmiş koca, eski motosiklete bakarak söyleyebilirdim ki burası gerçekten bir motorcu barıydı.

Şaşkınlıktan iki karış açılmış ağızımla etrafa bakarken ve son ses çalan müzikle sağır olmamayı umarken, bana çarpıp geçen bir adam sayesinde kendime geldim.

Çantamdan telefonumu çıkarıp Atlas’ı tekrar aradım ama sonuç değişmedi. Telefonu hâlâ kapalıydı. Peki, beni buraya neden çağırmıştı? Adreste yanlışlık falan mı vardı? Yoksa... Yoksa başı belada mıydı?

Durup kendime gözlerimi devirdim. Atlas’ın başı belada olsa e-posta yollayacağı son insan ben olurdum sanırım.

Tam neler olduğunu anlamak için etrafa biraz daha göz atmaya karar vermişken mekândaki müzik kesildi ve bir adamın sesi duyuldu.

“Hepiniz hoş geldiniz, dostlar! Bu kalabalığı bir arada görmek beni her zaman sevindiriyor. Peki, bu akşamki yarışa hazır mıyız?”

İçerideki herkes alkışlayarak ya da, “Evet!” diye bağırarak cevap verirken, benim aklımdaki tek soru burada neler olup bittiği idi.

“O zaman herkesi sahaya davet ediyoruz!”

Kalabalık bir kere daha alkışlayıp bağıştıktan sonra, herkes aynı yöne doğru yürümeye başladı. Ben de elbette onları takip ettim, çünkü bu işin nereye varacağını gerçekten çok merak ediyordum.

Saha dedikleri yer bir yarış pistiydi. Kalabalıkla beraber ilerleyerek, izleyiciler için hazırlanmış tribünlere geçtim ve bu insanlar arasında Atlas’ı bulabilmek için etrafa bakınmaya başladım. Ama ortalarda ne Atlas’ı ne de ona benzer birisini görebiliyordum. Ben tribünü dolaşıp kaçık patronumu ararken, bardaki sunucu yeniden konuşmaya başlamıştı. Yarışın ne kadar heyecanlı olacağından falan bahsediyordu.

Tüm tribünü gezip en alta, yarış pistine en yakın yere inmiş ve hâlâ Atlas’tan bir iz bulamamıştım. Tam bu sırada bir silah patladığında ve ardından kükreyen iki motor sesi duyulduğunda korkuyla yerimde sıçradım ama kimse kimseyi öldürüp kaçmamıştı. Yalnızca yarış başlamıştı.

Kalabalık, yarışın başlamasını benim kadar sakın karşılamadı. Bir anda tezahüratlar ve bağırışlar etrafı doldurmaya başlayınca, bulabildiğim ilk boş koltuğa çöktüm. Atlas muhtemelen beni kandırmak için bunu planlamıştı. Başka bir açıklama bulamıyordum. Buranın korkunç bir yer olduğunu biliyordu ve 'Hey! Yeni müdür yardımcıma gizemli bir e-posta atayım ve hayatının en kötü cuma gecesini geçirsin!' demişti. Onun şeytani aklı işte böyle çalışıyordu!

Böyle bir tuzaga düştüğüm için kendime hakaretler yağdırırken, bir yandan da yarış pistinde son sürat dönüp duran motosikletlere bakıyordum. Daha iyi bir ruh halinde olsam böyle heyecanlı bir şeyi izlemekten hoşlanabilirdim ama şu an kimin önde olduğunu bile anlamakta zorlandığım için boş boş bakmaktan öteye gidemiyordum.

Motorculardan biri, kaçınıcı olduğunu sayamadığım turlardan birini tamamladığında tribünden gür bir alkış koptu. Ondan birkaç saniye sonra turunu tamamlayan motorcuysa ne yazık ki bu alkışlardan nasibini alamamıştı. Onun adına üzüldüğümü hissettim, zira şu anki halimle ben de alkışı pek hak etmiyordum.

Yarışın bittiğini düşündüm ama hayır, yanıliyordum. Motorcular tekrar başlangıç çizgisine geçtiler ve çılgınlık bir kere daha başladı. Yine bir silah sesi, ardından kükreyen motorlar... Bu seferki yarışa biraz daha hâkimdim. İki motorcunun da oldukça iyi yarıştığını söyleyebilirdim. Turları neredeyse başa baş alıyorlardı. Ama kaskı ve motoru da dâhil, tamamen siyahlara

bürünmüş olan yarışçı biraz daha hızlıydı. Bu yüzden, motorunda kırmızı alev desenleri olan yarışçıyı bir kere daha yendi. Ve tribündekiler bir kere daha çıldırdı.

“İşte, gecenin ilk galibi!” diye bağırdı bardaki sunucu. Siyahlı adam motordan inip onun yanına gitti. Ve kaskını çıkardı.

Hani bara girdiğimde yaşadığım şu şaşkınlık var ya. Onu unutun. Asıl şaşkınlığı şimdi yaşıyordum, sevgili okur. Çünkü kaskın altındaki adam, benim şeytan patronum Atlas’tan başkası değildi!

“Vay anasını!” diye bağırışım, tribünde yanımda duran birkaç kişinin dönüp bana bakmasına sebep oldu.

Yanımdaki sakallı adam kalın sesiyle, “Yakışıklı ama o kadar da değil, bacım,” dediğinde gülmemek için kendimi zor tuttum. Burada ‘vay anasını’ olan Atlas’ın yakışıklılığı değil abicim, demek isterdim. Burada ‘vay anasını’ olan Atlas’ın o kaskın altından çıkması...

Bakışlarım tekrar Atlas’a döndüğünde yerimde duramayarak ayağa kalktım ve ona doğru yürümeye başladım. Bu sırada o da insanlarla tokalaşıyordu.

Motorunda alev deseni olan yarışçı da kaskını çıkardıktan sonra, Atlas’ın yanına gelip omzuna yavaş bir yumruk attı. “İyi yarıştı, ihtiyar,” deyip yürümeye devam etti ve yanımdan geçerken bana göz kırptı.

Ve hemen ardından Atlas’la göz göze geldik. Patronum, beni gördüğünde gözlerini o kadar kocaman açtı ki, acaba gördüğü ben değilim de Donald Trump mı diye düşünmedim değil.

Etrafındaki herkesi aşır yanıma geldi, kolumu kavrayıp beni bir köşeye çekti ve öfkeyle, “Senin ne işin var burada?” diye kükredi.

Bu adamın ciddi bir problemi vardı. Gerçekten. “Sen çağırдын ya!” diye ciyakladım kolumu onun elinden kurtarıırken.

“Ben mi çağırđım? Ne saçmalıyorsun sen, Naz?”

Yüzündeki ifade, beş yaşındaki bir çocuğun saçmalıklarına tahammül etmek zorunda kalmış birinin ifadesine benziyordu. Ve ben buna gerçekten inanamıyordum. Bu yüzden telefonumu çıkardım ve bana attığı e-postayı gösterdim.

Küfrederek elini alnına vurdu. “Ben bunu nasıl sana göndermiş olabilirim ki?”

“Kime göndermeyi düşünüyordun ki?”

“Natalya’ya.”

Bir an durup dudaklarımı büzdüm. Natalya’nın kim olduğunu bilmiyordum ama şu an konu bu değildi. “Aslında mantıklı. Benim e-posta adresim natalay@gmail.com. O yüzden kolaylıkla bir Natalya ile karıştırılabilirim.”

Oflayarak gözlerini devirdi. “Natalya’nın burada olması gerekiyordu. Katılmak istediğim büyük yarış için motorcu seçimlerini o yapıyordu ve bu akşam nasıl yarıştığımı görmesi gerekiyordu!” dedi. Eliyle beni işaret edip, zaten çatık olan kaşlarını iyice çattı. “Ve senin kesinlikle burada olmaman gerekiyordu. Beni görmemen gerekiyordu!”

Omuz silkip huşu içinde gülümsedim. “Ne diyebilirim ki... Kader.”

Bir kere daha ofladı ve elini saçlarının arasından geçirdi. “Tamam. Beni burada gördüğünü unutuyorsun. Hatta bu akşamı komple unutuyorsun. Bunların hiçbiri yaşanmadı. Anlaşıldı mı?”

“Bunu nasıl unutabilirim ki?” diye sordum içtenlikle. “Harika bir yarıştı. Unutmam mümkün değil.”

İltifatım onu hiç mi hiç yumuşatmadı. Kaşları artık neredeyse burnuna inmişti. Ve bu siyahlar içindeki haliyle biraz korkutucu görüldüğünü itiraf etmek zorundaydım.

“Naz!” dedi sert bir şekilde. “Gerçekten hiç komik değil.”

“Hepimizin farklı bir mizah anlayışı var tabii...”

“Naz!”

Sonra tekrar kolumdan kavradı ve bara doğru ilerlerken beni de ‘nazikçe’ peşinde sürükledi. Bana, “Burada bekle, sakın bir yere kıpırdama!” dedi, ardından, deri ceketli, sakallı ve serseri tipli bir adamın yanına gidip bir şeyler söyledi. Ona, kolunun altında tuttuğu kaskını ve bir de anahtar uzattı. Bir iki dakika sonraysa yine yanıma döndü.

“Hadi, gidiyoruz.”

Tavrı biraz sinirimi bozsa bile itiraz etmedim, çünkü bu yerden pek hoşlanmamıştım ve Atlas her an beni bırakıp gitmeye karar verebilirdi. Gereksiz risklerden kaçınmakta ustaydım gördüğünüz gibi...

Arabaya bindiğimizde söylemek ve sormak istediğim bir milyon şey vardı. Ama Atlas o kadar sinirli görünüyordu ki, konuşmak için şehrin ışıklarını görene, eve biraz yaklaşıp dek bekledim. Beni arabadan atarsa en azından taksi bulabileceğim bir yerde olmam lazımdı, değil mi?

“Yani patronum bir motor yarışçısı, öyle mi?” diye olabildiğince temkinli bir şekilde sorduğumda bana dönüp boş bir bakış attı.

“Hayır, değil.”

Elimde olmadan küçük bir kahkaha attım. “Hadi ama! Bunda utanılacak bir şey yok, Atlas... Hepimizin ilginç zevkleri olabilir.”

Öyle derin bir nefes aldı ki, arabadaki havanın tükendiğini hissettim. “Naz. Sana son kez söylüyorum. Motor yarışçısı falan değilim. Bu gece hiç yaşanmadı. Sen de hiçbir şey görmedin. Bu kadar!”

“Kimseye bir şey söylemeyeceğim, merak etme,” dedim dürüstçe. “Ama bu durumla eğlenmeme engel olamazsın.”

Kaşları nihayet birkaç milim de olsa yukarı kalktı. Galiba motosiklet tutkusunu kimsenin bilmesini gerçekten istemiyordu. Onu suçlayabilir miydim? “Seni kovabilirim, biliyorsun,” dedi sakın bir sesle.

“Yapabilsen çoktan yapardın, sen de bunu biliyorsun.” Gülümseyerek hafifçe ona doğru döndüm. “Aslında biliyor musun? Bu motosiklet yarışlarını Didem’i tavlamağa kullanabilirsin. Kadınlar böyle şeylere ba-

yılırlar.” Sesime biraz dramatik bir hava vererek, yapmacık bir şekilde gözlerimi kırıştırdım. “Siyah motorlu prens, prensesi motorunun tergisine atıp gider ve sonuza dek mutlu yaşarlar.”

Neredeyse gülecekmiş gibi oldu. Neredeyse. “Sen böyle şeyler mi hayal ediyorsun yoksa?”

Gözlerimi devirerek omuz silktim. “Hayır, tabii ki. Ben prenses değilim.”

Bu defa homurtuyla gülüş arası bir ses çıkardı. “Değilsin tabii,” dedi. “Senden olsa olsa cadı olur.”

“Cadıların en azından bir karakteri var ve kendilerini kurtarması için aptal bir adama bel bağlamıyorlar,” derken çenemi gururla yukarı kaldırdım. Susma haykır, prenses olmayanlar da vardır!

“Evet,” dedi aynı sakinlikle. “Ayrıca koca bir burunları ve siğilleri de var.”

Elim istemsizce burnuma gittiğinde, göz ucuyla bana bakan Atlas’ın güldüğünü duydum. “Hah! Çok komik gerçekten.”

“Hepimizin farklı bir mizan anlayışı var tabii...”

“Sen öyle diyorsan...” diye mırıldandım. “Serseri bir motorcu olan patronumu kızdırmak istemem.”

Arabayı park ederken, sözlerime inanamıyormuş gibi hıhladı. “Eminim hiç istemezsin. Bunun için nasıl da çabaladığını görebiliyorum.” Motor durunca hiç beklemeden anahtarını alıp arabadan indi. Tabii ben de peşinden. Çünkü biliyorsunuz, sevgili okur, beni arabaya kilitlemekte ve bütün gece burada bırakmakta herhangi bir sakınca görmezdi.

Birkaç dakika sonra evlerimize çıkarken, o rahatsız edici asansör anlarından birini daha yaşıyorduk. Gerçi ben bu defa çok da rahatsız oluyor sayılmazdım. Daha çok göz ucuyla Atlas’a bakıyor ve onun huysuzlukla harmanlanmış rahatsızlığıyla eğleniyordum. Onda gördüğüm mutsuzluk bana âdeta yaşama sevinci aşılıyordu.

“Dövmen de var mı?” diye sordum muzipçe, asansör durup kapılar açılmadan hemen önce.

“Var,” deyip yapmacık bir şekilde sırttı. “Görmek ister misin?”

“İsterim,” dedim ama bunu söylerken bile, böyle hevesli bir şekilde tuzağa düşmüş olduğum için kendime kızmaya başlamıştım.

Atlas’ın sırtışı genişledi. Anahtarıyla kapısını açarken, “O zaman içeri gelsen iyi olur. Burada gösterirsem site yönetimi bizi atabilir,” dedi.

“Terbiyesiz!” Çenemi yukarı kaldırıp kendi daireme yöneldim.

Kapısını kapatmadan önce, “Sen kaşındın,” dedi. “İyi geceler, cadı!”

“İyi geceler, seni şeytan.”

İçeri girip kapıyı çarparak kapattım. Hayatımın en kötü değil belki ama en ilginç cuma akşamını geçirdiğimi söyleyebilirdim. Pijamalarımı üstüme geçirdikten sonra, ilk işim çizim günlüğümü elime alıp bu akşamı sayfalara işlemek oldu. Şeytan patronumun eline bir kask, yanına bir motosiklet çizmeyi de elbette unutmadım.

- 4 -

Küçüklükten kalma saçma sapan bir hayaliniz oldu mu hiç? Hani büyüdüğünüzde ne kadar başarılı olursanız olun hâlâ gerçekleştirememiş olduğunuz, imkânsız olmayan fakat bir türlü fırsat bulunmayan bir hayal...

Benim oldu.

Ve evet, sizinle paylaşacağım, sevgili okur, ama lütfen gülmeyin.

Henüz Ankara'ya temelli taşınmamışken, babamın verdiği bir karar üzerine İstanbul'daki özel liselerden birine başlamıştım. Hani şu gençlik dizilerine konu olan kolejler gibi, sadece zengin çocuklarının ve birkaç burslu öğrencinin okuduğu okullardan birine... Dönem or-

tasında transfer olduğum için ve çok da cana yakın bir insan olamadığım için pek arkadaş edinememiştim. Bu yüzden genelde sıramda oturup, sınıftaki kızlar hafta sonu aileleriyle birlikte gittikleri Altın Diyar Kulübü'nde olanlardan bahsederken, onları dinlemekten başka bir şey yapamıyordum.

Altın Diyar Kulübü, bir grup zengin adamın bir araya gelerek, hafta sonlarını çeşitli aktiviteler ve eğlencelerle geçirebilmek için açtıkları, çiftlik benzeri bir kulüptü. Yalnızca üyeler gidebiliyordu elbette. Ve yalnızca davetiye aldığınız takdirde üye olabiliyordunuz. Üye olmayan birinin kulübe girebilmesi için, üye olan birinin misafiri olması gerekiyordu.

Evet, benim saçma sapan hayalim de buydu işte; Altın Diyar Kulübü'ne bir kez olsun gidebilmek! Lisede iki koca yılını sınıf arkadaşlarımla orada ne kadar eğlendiğini dinleyerek geçirmiştim ve çoğu zaman kendi kendime 'Artık büyüdün, Naz. Muhtemelen o kulübe gitsen bile o kadar eğlenmeyeceksin,' gibi mantıklı telkinler versem de, kalbimin bir köşesinde hâlâ deli gibi merak ediyordum bu kulübü.

Şimdi bütün bunlar nereden çıktı diyor olabilirsiniz, sevgili okur. Bütün bu eski anıları tetikleyen şey, Atlas'ın incelemem için bana gönderdiği dosyaların arasında, Altın Diyar Kulübü'nün her yıl düzenlediği ve bir hafta süren büyük etkinlik davetiyesini görmem olmuştu. Cahit Atlas Karahan elbette bu kulübe üyeydi. Kendisi pek böyle etkinliklerin adamı olmasa da üyeliği ailesinden, yani Adnan Bey'den geliyor olmalıydı. Bu

tarz kulüplere bir kere üye oldunuz mu torununuzun torunu bile üye olmuş demektir çünkü.

Henüz cevaplanmamış davetiyeye bakarken özlemle iç çektim. Hâlâ bu kulübe gitmek istiyor oluşum çok çocukçaydı ama istiyordum işte. Ben de sınıf arkadaşlarım gibi, sabahları ormanda yürüyüş yapmak, sonra ata binmek, akşam da ateşin etrafında oturup sıcak çikolata içerken dedikodu yapmak istiyordum. Evet, huy-suz ve sert Naz Atalay'ın kalbinde yatan pamuk şeker kıvamındaki hayal buydu işte.

Ama belli başlı engeller bu hayali gerçekleştirme-min önünde duruyordu. Öncelikle kulübe üye olup parasını her ay karşılayabilecek kadar zengin değildim. Zaten beni kulübe davet edeceklerini de zannetmiyordum. Tek ihtimal Atlas'ın beni misafir olarak götürmesi-ydi ki bunu da ancak gökten kafasına bir saksı falan düşerse yapabilirdi.

Hayal kırıklığıyla dudaklarımı büzerken, ofis telefonunun çalması beni kendime getirdi.

“Naz Atalay?” Evet, daha iyi bir giriş cümlesi hâlâ bulamamıştım.

“Naz, ofisime gelir misin? Dosyalarla işin bittiyse onları da getir lütfen.”

Şeytan patronum cevabı beklemeden telefonu kapatınca yüzümü buruşturdum. En azından lütfen demeyi başaramıyıştı.

Dosyaları toparlayıp ve tabii ki davetiyeyi de alıp Atlas'ın ofisine gittim. Kapıyı tıklattıktan sonra, cevap

beklemeden içeri daldım. Kısasa kısas, Cahit Atlas Karahan!

“Buyurun, Atlas Bey,” dedim en sahici yalandan gülümsememle. “Beni çağırmıştınız.”

“Evet, Naz. Otur lütfen,” deyip masasının önündeki koltuğu işaret etti.

Dosyaları ona uzatıp koltuğa oturdum. Ama davetiye elimde kalmıştı. Onu da uzatacaktım ki Atlas konuşmaya başladı.

“Burada çalışmaya başlayalı üç hafta oluyor ve oldukça iyi gidiyorsun. Sıkı çalışıyorsun.” Bu, sanırım şu ana dek ondan duyduğum takdir edici ilk cümlelerdi. Afalladığıma şaşırıramazsınız, sevgili okur. Bunu beklemiyordum.

“Ayrıca geçen haftaki şu mesele...” Hafifçe duraklayıp dudaklarını nemlendirdi. Geçen haftaki ‘mesele’den kastı, patronumun gizlice motor yarışlarına katıldığını öğrenmemdi. Kim derdi ki şeytan patron Atlas Karahan’ın gizli bir hayatı olsun... Ben demezdim şahsen, fakat gözlerimle görmüştüm. Ve bir haftadır bu konuda espriler yapmamak veya ona laf sokmamak için insanüstü bir çaba sarf ediyordum. Kimse benim iyi kalpli bir insan olmadığımı iddia edemez...

“Bundan kimseye bahsetmeme konusunda ciddi olduğunu düşünmemiştim ama sen öyle olduğunu gösterdin. Ve ben de sana teşekkür etmek istedim.”

Kaşlarımı hevesle yukarı kaldırdım. “Teşekkür mü?”

“Evet. Henüz nasıl bir teşekkür olacağına tam karar

veremedim ama-"

"Benim harika bir fikrim var," diye atılarak lafını böldüm. "Yani sana da uyarsa tabii..."

Bir an gözlerini kısıp yüzüme şüphe dolu bir bakış attı. Ardından, "Neymiş bakalım?" diye sordu.

Elimde tuttuğum davetiyeye kocaman bir gülümsemeyle bakıp Atlas'a uzattım. "Beni bu etkinliğe götürürsen, sırrını hayat boyu tutmamın karşılığını bir nebze olsun ödemiş olursun."

Gözlerini devirdiğini ve bir gülümsemeyi bastırma-ya çalıştığını fark ettim. Benim şahin bakışlarımdan kaçacağını mı sandın, Atlas Bey? Kaç-maz!

"Bu etkinliğe ancak benimle birlikte katılabilirsin. Aynı kulübeyi paylaşmamız gerekir. Hem de bir hafta boyunca. Bütün bunlar bir kenara, ben katılmak istemiyorum. Altın Diyar Kulübü'nden pek hoşlanmıyorum."

Hayal kırıklığıyla iç çekmemek için hafifçe yutkundum. En azından şansımı denemiştim. Yalvaracak halim de yoktu. Hem zaten saçma sapan bir istekti. Muhtemelen sıkıcı bir haftadan başka bir şeyi kaçırmış olmayacaktım.

Omuz silkip, "Şansıma küseyim o zaman," dedikten sonra, oturduğum yerden doğruldum. "Eminim sen güzel bir teşekkür ayarlarsın. Benim şimdi çalışmaya dönmem gerek."

Atlas'ın ofisinden ayrılıp kendiminkine döndüğümde suratımın asılmasına izin verdim. Altın Diyar'la arama bir kere daha engeller girmişti. Sanırım bazı hayal-

lerin asla gerçekleşmeyeceğini kabullenip yoluma devam etmek en iyisiydi. Ama kendime beş dakika daha üzülmeye süresi tanıdım.

Beş dakika sonra, Altın Diyar Kulübü'ne dair her şeyi zihnimin gerilerine itip kendimi tekrar işime verdim. Atlas'ın haklı olduğu bir konu varsa o da sıkı çalıştığım. Sevdiğim işi yaptığımı zaten söylemiştim. Hal böyle olunca, işimi hakkıyla yapmak benim için bir sıkıntı haline gelmiyordu. Ve elimden gelenin en iyisini yapmak iyi hissettiriyordu.

Ofisimin kapısı çalındığında o günün işlerini neredeyse bitirmiştım. “Gel,” derken masamın üzerini düzenliyordum.

“Selam!” Didem geniş bir gülümsemeyle içeri girdi. “Nasılsın bakalım?”

Didem'le ilginç bir şekilde iyi anlaşıyorduk. Pek fazla ortak noktamız olduğunu iddia edemezdik ama akıllı ve nazik birisiydi.

“İyiym. Sen nasılsın?” Oturması için masamın önündeki koltuğu işaret ettim. “Öğleden sonraki toplantı nasıl geçti? Gergin görünüyordun.”

Dudaklarını büzüp başını iki yana salladı. “Pek de iyi geçti diyemem. İşten çıkarmam gereken iki kişi var ve bunu yapmaktan hiç hoşlanmıyorum.”

“Anlıyorum,” dedim. “Ama sen yalnızca yapman gerekeni yapıyorsun. Kötü hissetmemelisin.”

“Öyle ama işte...” Hafifçe omuz silkti. “Her neyse. Senin de moralini bozmaya gelmedim buraya. İşten

birkaç arkadaşla yemeğe gideceğiz çıkışta. Sen de gel-sene. İşe başladığından beri çok çalışıyorsun. Biraz kafa dağıtmak iyi gelir.”

“Olabilir,” derken tek kaşımı yukarı kaldırdım. “Ama önce iki sorum var; birincisi, Atlas geliyor mu? Patronumla yemek yemek pek de kafa dağıtmak olmaz çünkü. İkincisi de, kasıntı ve süslü bir yere gitmeyeceğiz, değil mi? O da kafa dağıtmak olmaz...”

Didem gülerek, itiraz eder gibi başını salladı. “İki sorunun cevabı da, hayır. Kız kıza takılacağız ve pizza yiyeceğiz. Çünkü kafa dağıtmak böyle olur.”

“Harika!” Genişçe sıırıttım. “Beni de say o zaman.”

Didem gittikten sonra ofis telefonundan Atlas’ı arayıp, bu akşam eve yalnız yolculuk edeceğini söyledim. Mutluluğu duyulmaya değerdi sahiden.

Çıkış vakti geldiğinde kızlarla otoparkta buluştum. Toplamda dört kişiydik. Didem ve benim dışımda, üretim departmanında çalışan Müge isimli bir kız ve Didem’in asistanlığını yapan Ecem vardı. Müge esmer ve kalın çerçeveli gözlüğüyle ciddi duruşlu bir kızdı. Ecem’sse bizden yaşça küçük olmasının da etkisiyle minik bir kelebeğe benziyordu. Bunda renkli kıyafetlerinin de bir payı vardı sanırım.

En yakın fastfood restoranına varana dek yeterli samimiyet bağıını kurduğumuz için, yiyeceklerimizi sipariş eder etmez şirkette olan bitenler hakkında bol esprili, biraz dert yanmalı, biraz da iç geçirmeli bir sohbeta koyulduk. Şirketteki herkesi tanımadığım için

bana sürekli alt yazı geçmeleri gerekiyordu ama olsun. Gerekli yerlerde, gereken tepkileri verebiliyordum ve bu, keyifli bir sohbet için en temel ihtiyaçtı.

“Atlas Bey’in bugünkü şıklığına ne diyorsunuz peki?” diye sordu Ecem hülyalı bir iç çekişle. “O mavi gömleğinin gözleriyle uyumu...”

Yüzümü buruşturmadan edemedim. “Ben pek beğenmedim,” dedim omuz silkerek. Mavi gömlek ve koyu gri kravat mı? Moda kelimesinin anlamını dahi bilmiyor resmen.”

“Of, kravatı boş versene, kızım,” dedi Müge sırıtarak. “Gözlere odaklan, gözlere.”

“Aman,” dedim tüm huysuzluğumla. “Mavi göz işte! Benimkiler de ela mesela. İlla odaklanacaksak benimkilere odaklanalım.”

Didem gülerek araya girdi. “Naz, Atlas Bey’le pek anlaşıyor, kızlar,” dedi. “Nedenini anlayamasam da...” Sonra beni kurtaran hamleyi yapıp başka bir departmanda çalışan, başka bir yakışıklı adamdan bahsetmeye başladı. Ve Atlas çabucak unutuldu.

Keyifli bir cuma akşamı Didem’in beni eve bırakmasıyla sonlandı. En azından keyifli kısmı. Atlas’a yaklaştıkça hayatımdaki keyif anbean eksiliyordu çünkü. Tıpkı mıknatısın aynı olan kutuplarının birbirini itmesi gibi, keyfim ve Atlas asla yan yana gelemiyordu. Onu görmeden eve girebilsem belki keyfimin bir parçasını korumaya başarabilirdim ama mümkün mü? Asansör beşinci katta durup kapısı açıldığında duyduğum sesler

bile bunun olmayacağını kanıtıydı.

“Neler karıştırıyorsun bilmiyorum ama bu tavırların hiç hoşuma gitmiyor, Cahit Atlas!” Bu cümleyi kuran kişiyi tanıyordum; büyük patron Adnan Bey’di bu. “Geçen hafta cuma gecesi seni üç defa aradım. Üçünde de telefonun kapalıydı ve nerede olduğuna dair en ufak bir açıklama yapma zahmetine bile girmedin! Nasıl oluyor da sana-”

Asansörden yavaşça çıkayım derken aniden sendeleyince, topuklu ayakkabılarımın çıkardığı ses Adnan Bey’in konuşmasını bıçak gibi böldü. Kafamı kaldırdığımda her iki Karahan da bana bakıyordu. Ve her ikisinin de kaşları çatıktı.

“Selam!” dedim kocaman bir gülümsemeyle. Hani şu sakarlık yapan insanların ortak gülümsemesi vardır ya, işte onunla. “İyi akşamlar. Nasılsınız, Adnan Bey?”

Adnan Bey’in bakışları biraz yumuşadı. “İyiyim, Naz, teşekkür ederim. Sen nasılsın?”

“Harikayım,” derken Atlas’a döndüm. Kaşları çatık, dudaklarıysa düz bir çizgi halindeydi. Babası tarafından azarlanması yetmezmiş gibi, bir de bana yakalanmıştı. O kadar üzgün ve o kadar bunalmış duruyordu ki, ona yardım etmeye karar verdim. Yağmurda kalmış bir köpek yavrusundan tek farkı kuru oluşuydu çünkü.

“Atlas sağ olsun, her şey harika gidiyor. Bana ne kadar yardımcı olduğuna inanamazsınız. Mesela geçen hafta cuma günü! Evde kocaman bir örümcek vardı. Hatırladıkça bile bayılasım geliyor, o kadar büyüktü ki...

Atlas hemen yardımına koşup örümceği dışarı atmasa ne yapardım bilemiyorum. Bu kadarla da kalmadı üstelik. Başka bir örümcek faciası yaşamamam için bir saat boyunca evin her köşesini kontrol etti. Ardından şirketteki işlerle başımın belada olduğunu fark edip bir de onlara el attı. İnanabiliyor musunuz?”

Açıkçası Atlas inanamıyordu. Kaşları yine çatıktı ama bu defa bu, bir şaşkınlık ibaresiydi. Ne yapmaya çalıştığımı henüz kavrayamamış gibi görünüyordu. Ama zeki adamdı, çok geçmeden anlardı. Adnan Bey’s’e biraz mahcup, biraz da rahatlamış gibiydi. Yüzündeki öfke neredeyse tamamen yok olmuştu.

“Öyle mi?” diye sordu göz ucuyla Atlas’a bakarak.

“Aynen öyle,” dedim. “Oğlunuz âdeta bir süper kahraman!” Henüz beni bir defa bile kurtarmadı ama... Adnan Bey’in bunu bilmesine gerek yoktu, değil mi?

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedikten sonra, elini Atlas’ın omzuna koyup hafifçe sıktı ve oğluna gülümsedi.

İşte bu kadar! Görev tamamlanmıştı. Naz Atalay bir kere daha günü kurtarmıştı. Bunun verdiği neşeyle bir kere daha gülümseyip, her iki Karahan’a da iyi akşamlar dileyerek daireme girdim. Bu yufka yüreğimi ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Başı dertte olan insanlara asla kayıtsız kalamıyordum. Bu insan şeytan patronum Atlas olsa bile...

Pijamalarımı giyip televizyonun karşısına geçtiğimde uzun zamandır olmadığım kadar iyi hissediyordum.

Bu da yetmezmiş gibi, en sevdiğim filmlerden birinin yayınladığı bir kanal bulmuştum. Bu akşam daha fazla güzelleşebilir miydi, diye düşünürken kapımın çaldığını duydum. Bu, beni şaşırttı, çünkü hafta sonları uğrayan apartman görevlisi dışında kimse kapımı çalmazdı. '

Merakla kapıyı açtığımda karşımda Atlas'ı buldum ve bu, beni biraz üzdü. Salondan dış kapıya kadar olan yolda, kendimi Meriç dayımın bana sürpriz yapmaya geldiğine inandırmıştım çünkü.

"Selam," dedi Atlas. Tek omzunu duvara dayamış ve kollarını da göğsünün üzerinde bağlamıştı. Tüm o kaslarıyla ve yakışıklı yüzüyle çekici görüldüğünü itiraf etmek zorundaydım. Ve ben de pijamalarımıydım tabii. Makyajımı da silmiştim. Adil bir karşılaşma değildi bu.

"Selam, Cahit Atlas," dedim kollarımı onun gibi, göğsümün üzerinde bağlarken. Tam olarak istediğim etkiyi verebildiğimi zannetmiyordum ama bu, beni denemekten asla alıkoyamazdı.

Gözlerini devirip sıkıntıyla iç geçirdikten sonra, "Şu Altın Diyar etkinliğine gitmeyi gerçekten istiyor musun?" diye sordu.

Bir an tereddüt etsem bile dürüst olmaya karar verip başımı salladım. Altın Diyar hakkında yalan söyleyemezdim. O, benim en karanlık sırrımdı.

"Aynı kulübeyi paylaşmamız gerekecek. Ayrıca bazı sıkıcı yemeklere katılmak zorunda kalacağız, çünkü oraya pek gitmiyorum ve beni görenler eminim yaka-

ma yapışacaklardır. Babamın arkadaşları falan yani. Ve şunu sakın unutma, haftanın ortasında sıkılırsan ayrılmamız asla söz konusu olmaz, çünkü bunu hiç hoş karşılamazlar. Ben de babamdan fırça yerim. O yüzden-”

“Bir dâkika! Bir dakika!” diye araya girdim. “Gidiyor muyuz yani?”

“Neden anlaman bu kadar uzun sürdü?”

Altın Diyar değil de başka bir yer söz konusu olsaydı, bu uyuz adamla bir hafta geçirmeyi kabul eder miydim? Asla. Ama söz konusu ergenlik zaafım olunca, Atlas bile bir nebze katlanılabilir görünüyordu gözüme. Bu yüzden sırtmama engel olamadım.

“Gidiyoruz!”

“Evet. Yani şartlarımı kabul ettiysen...”

“Ettim bile!”

Atlas bu defa bıyık altından gülümseyerek başını iki yana salladı. “Anlaşılan kulübü gerçekten merak ediyorsun. Her neyse. Yarın hatırlat da davetiyeye dönüş yapayım.”

“Anlaştık patron,” dedim hevesle. Altın Diyar Kulübü’ne gidiyordum! So-nun-da!

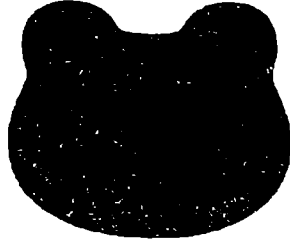
“Ayrıca bu akşamki kurtuluş için de teşekkür ederim.”

Demek sevgili şeytan patronumun taş kalbini yumuşatan bu olmuştu. Bu akşam sonuçları ve sebepleri kavrama konusunda biraz yavaşım doğrusu. Ama şu an çok da umursadığımı söyleyemezdim.

“Rica ederim. Ne zaman babandan azar yersen beni çağırabilirsin. Seni kurtarırım.”

Kaşlarını çatıp mavi gözleriyle boş bir bakış attı bana. “Her neyse,” dedi bir kere daha. “İyi geceler, cadı.”

Yapmacık bir gülümsemeyle, “İyi geceler, seni şeytan,” dedim kapıyı suratına kapatmadan hemen önce. Ardından birkaç saniye sakince durdum. Sonra olduğum yerde neşeyle zıpladım. Altın Diyar Kulübü’ne gidiyordum!

- 5 -

“Gerçekten örümceklerden korkuyor musun?”

Bu cümle tarihe geçsin, sevgili okur. Altın harflerle, büyük puntolarla yazın ve altına bugünün tarihini atın! Saati de ekleyin hatta; 08.17. Zira şeytan patronum Atlas Karahan, sessiz araba yolculuklarımızın tabusunu yıkarak, işe gidiş yolumuzda ilk defa konuştu! Bana hitaben bir soru sordu. İlk defa! Haftalardır her sabah tek kelime etmeden işe gidip, her akşam tek kelime etmeden eve dönüyorduk. Ta ki bugüne dek. Bugün burada bir ilk yaşıyorduk. Tarihe tanıklık ediyorduk âdeta.

“Hayır, tabii ki,” dedim yüzümü buruşturarak. “Her şeyden habersiz, etrafta ağ örerek yaşamını sürdürme-

ye çalışan minik bir canlıdan korkmak için bir sebep göremiyorum.”

“Örümcek fobisi insanlarda çok yaygındır ama,” dedi Atlas. Konuşmayı sürdürüyor oluşu, konuşmayı başlatmasından daha da ilginçti. “Bazı insanlar ölümden korkmadığı kadar örümcekten korkuyormuş.”

Omuzlarımı yukarı kaldırıp, “Onlar adına üzüldüm,” diye cevap verdim. “Ama evimde bir örümcek görsem onu alıp camdan atabilirim.”

“Sen evinde bir aslan görsen de alır camdan atarsın.”

Omzumun üstünden ona huysuz bir bakış attım. “Beni dişi bir Herkül olarak görmen gururumu okşasa da, zavallı bir aslanı camdan atacak kadar kalpsiz değilim.”

Homurdanmayla gülüş arası bir ses çıkardı. Bunu sık sık yapıyordu. Acaba bu zavallı şeytan gerçekte nasıl gülüneceğini bilmiyor muydu? Eh, beni şaşırtmazdı doğrusu. Etrafta dolaşıp güzel sarışınlarla çapkın gülücükler göndermekle o kadar meşguldü ki, gerçek bir kahkahayla henüz tanışmamış olması bir sürpriz sayılmazdı.

“Bunu bilmek içimi rahatlattı gerçekten,” dedi homurdanmasının arasında.

“Sen yine de kendini çok güvende hissetme,” diye ekledim. “Aniden seni evimin ortasında bulursam camdan atmayacağıma söz vermiyorum.”

Bu defa güldü. Gerçekten. Dudakları iki yana kıv-

rıldı, yanağında belli belirsiz bir çukur oluştu ve tatlı bir gülüş sesi arabanın içine doldu. Ne diyebilirdim ki, sevgili okur, bugün ilklerin gerçekleştiği sihirli bir gündü âdeta. Şeytan patronumun gülebildiğini ve hatta gülünce çok da yakışıklı olabildiğini öğrenmiştim. Daha sonrasında, “Cadı!” diye mırıldandığını işitir gibi oldum ama çok üstünde durmadım. Zorlamaya niyetim yoktu. Hangi aslanı bir günde terbiye edebilirdik ki sonuçta?

Şirkete vardığımızda, akşam çıkmadan önce Altın Diyar davetiyesini cevaplaması gerektiğini ona hatırlattım. Bu konuda gönülsüz gibi görünse de başını salladı. Ve bu, akşama dek onu son görüşüm oldu. Tıpkı diğer iş günlerim gibi yoğun bir çalışmayla geçen günün sonunda otoparkta buluşana kadar her ikimiz de kendi işlerimizle meşguldük. Ayrıca tıpkı iş saatleri gibi, dönüş yolculuğumuz da iletişimsiz ve olaysız geçmişti. Zaten Atlas aniden geveze birine dönüşse ve benimle dedikodu yapmaya başlasa biraz tırsardım. O yüzden sessizliği bozmak için bir şey yapmadım.

Asansörden inip kapımda dikilen adamı görene dek sıradan bir gün geçirmiştim. Ama Emre’yi, yani annemle Meriç dayımın kuzenini kapımda gördüğümde günüm aniden ışıldamaya başladı. Hiç tarzım olmayan bir şey yapıp bir sevinç çılgılığı atarak Emre’nin boynuna atladım. Yaklaşık iki yıldır görüşmüyorduk ve onu o kadar özlemiştim ki, şeytan patronum Atlas’ın bakışlarının menzilinde olmak bile beni durduramadı. İşin açıkçası, yavaşlatmadı bile...

“Emre!” dedim boynuna sıkıca sarılmışken. “Senin

ne işin var burada?” Emre aslında Meriç dayımla yaşıtı ve ona abi falan demem gerekiyordu ama asi ergenlik zamanlarımdan gelen bir alışkanlıkla ismiyle hitap etmekten asla vazgeçemiyordum. Çünkü Emre’ydi o. Emre abi ya da Emre dayı değil. Yalnızca Emre. Çizim günlüğümde yakışıklı ve iyi kalpli bir prens olarak resmettiğim Emre.

“Duydum ki favori insanım İstanbul’a geri dönmüş. Hemen koşup geldim tabii ben de.”

“Ne iyi yapmışsın. O kadar özledim ki seni!” Niha yet yeterince sarıldığımıza karar verip geri çekildiğimizde, Emre’nin bakışları arkamdaki bir noktaya takıldı. Adı Atlas olan, tahminen 1.87-1.88 uzunluğundaki bir noktaya.

Emre, “Arkadaşın mı?” diye sordu, kibar gülümseyişlerinden biriyle Atlas’a baş selamı verirken.

“Sayılır,” dedim. “Atlas Karahan. Çalıştığım şirketin genel müdürü. Aynı zamanda babamın yakın bir arkadaşının oğlu. Ve aynı zamanda da...” başımla Atlas’ın dairesini işaret ettim, “...komşum.”

Emre benden iki adım uzaklaşarak Atlas’a elini uzattı. “Memnun oldum. Emre Aybars ben.”

Atlas asgari düzeyde bir kibarlık göstererek Emre’nin elini sıktı. “Ben de memnun oldum.” Ardından bize iyi akşamlar dileyip dairesine girdi.

Ben de Emre’yle birlikte kendi daireme geçtim ve ilk işim mutfağa gidip kahve makinesini çalıştırmak oldu. “Eee, anlat bakalım, yakışıklı. Ne yapıyorsun gö-

rüşmeyeli?”

Emre hakkında kısa bir bilgilendirme yapmak istiyorum, sevgili okur. Emre, gençliğinde epey popüler bir modeldi. Hâlâ genç sayılırdı tabii ama modelliği bırakalı bir iki sene oluyordu. Aynı zamanda Damla yengemin en iyi ve tek arkadaşı olan Sude’yle evliydi. Emre ve Sude dünya üzerindeki en tatlı, en kibar, en samimi çiftlerden biriydi kesinlikle. Mizaç olarak bana ve Meriç dayıma hiç benzemese bile Emre’yi çok seviyordum. Zamanında lise arkadaşlarıma onunla az hava atmamıştım doğrusu... Beni almaya okula geldiği günlerde tamamı kızlardan oluşan büyük bir seyirci kitlemiz oluyordu. Ve bu, beni o kadar eğlendiriyordu ki, okuldan eve gidene kadar kendi kendime espriler yapıp gülüyordum.

Emre, “Ne yapayım?” dedi. “Spor salonunu işletmek bütün vaktimi alıyor ne yazık ki. Sude’ye ve çocuklara ayıracak zamanı bile zor buluyorum. Modelliğe geri dönmeyi sık sık düşünür oldum...”

Onu baştan aşağı şöyle bir süzdüm. “Eh, hâlâ iş var sende. Ama döneceksen acele et. Bir iki sene sonra kendine bir yer bulman zor olabilir...”

Kaş çatıp bana ters bir bakış attı. “Kes sesini, cimcime. Ben hâlâ formumdayım. On sene sonra da formumda olacağım.”

Sözlerine gülerken, ikimize birer bardak kahve doldurdum. “Sude nasıl? Onu da çok özledim. Keşke o da gelseydi.”

“İyi o da. Gelmeyi çok istedi ama Yusuf’u okuldan alması ve öğretmeniyile konuşması gerekiyordu. Okulda biraz sorun çıkarıyormuş da...” Derin bir iç çekip suratını astı. “Oğlumun Meriç’e bu kadar benzemesini hak edecek ne yapmış olabilirim, hiçbir fikrim yok.”

Küçük bir kahkaha atıp Emre’nin omzunu hafifçe sıktım. “Üzülme, daha yalnızca yedi yaşında. Zamanla düzelir. Ne de olsa harika bir rol modeli var.”

Mütevazılık göstermeyerek başını salladı. “Ayrıca onu Meriç’ten uzak tutma kararı aldım. Yirmi beş yaşına basana kadar ikisini yan yana getirmeyeceğim.”

Bir kahkaha daha attım, sonra Emre’yi kızdıracak bir yorum yaptım ve konuşma böyle sürüp gitti. Onu gerçekten çok özlemiştim. Bunu, onu gördüğümde daha iyi anlamam çok ilginçti. Ayrıca onunla oturup saatlerce muhabbet ederken, keşke Meriç dayım da burada olsaydı diye düşünmeden edemiyordum. Hayatımın en güzel ama aynı zamanda en zor zamanlarını bu iki adamla geçirmiştim ve benim için ikisi de birer abi ya da baba figürüydü. Duruma göre değişiklik gösterebiliyordu bu.

Emre o gece benim evime misafir oldu. Ve ertesi sabah da beni işe bırakma nezaketini göstererek, Atlas’la yapacağım bir araba yolculuğundan beni kurtardı. Bu da yetmemiş gibi, öğle arasında Meriç dayım arayıp akşam onların evinde toplanacağımızı ve hep beraber yemek yiyeceğimizi söyledi. Sanırım sonunda İstanbul yüzüme gülmeye karar vermişti, çünkü hem

en favori insanlarımı art arda görmeye başlamış, hem de yirmi dört saatlığına de olsa Atlas'sız Hava Sahası'na kavuşmuştum.

Akşam yemeğimiz tıpkı eski güzel günlerdeki gibiydi. Sürekli didişen Meriç ve Emre ikilisi, her şeye bizi hayrete düşüren bir saflıkla yaklaşan Sude ve tüm o kendine has tavırları ve tatlılığıyla Damla... Bu ekibi seviyordum. Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin azalmayan, eksilmeyen samimiyetlerin ve ne olursa olsun kalitesini asla kaybetmeyen mizahın hastasıydım. Her ikisi de bizde mevcuttu.

Yine de her güzel şeyin bir sonu vardı ve her birimizin kendi evine dönüp, sorunlarla dolu kendi dünyasıyla baş etmesi gerekiyordu. Damla'nın ziyafet niteliğindeki akşam yemeğinin ve içilen sayısız kahvenin ardından Emre ve Sude beni eve bıraktılar, böylece ben de yeniden kendi dünyamda yalnız kalıvermiş oldum.

Ertesi sabah sitenin otoparkına indiğimde, Atlas'ı arabasının yanında bir kadınla konuşurken gördüm. Esmer, uzun, yoga taytının içinde onu kıskanmama neden olacak kadar iyi görünen, hoş bir kadınla. Ve suratında yine o çapkın sırıtışı vardı. Didem'le flört ederken kullandığı şu sırıtış hani... Elbette beni fark ettiği anda yok olup gitti.

Arabaya bindiğimizde uzun bir süre, yani ilk üç dakika sessiz kalmayı denedim. Gerçekten. Ama bu, çok zordu. O yüzden, iç geçirerek, "Sarışınılardan hoşlandığınızı zannediyordum," dediğimde daha yolculuğumuzun başındaydık.

Sanki yanında oturan bir kurbağaymış da sihirli bir şekilde aniden konuşmaya başlamış gibi, şaşkın bir bakışla bana döndü Atlas. “Sen boş zamanlarında oturup benim aşk hayatıma falan mı kafa yoruyorsun?”

“Ne münasebet!” Çenemi gururla yukarı kaldırıp, bu saçma yorumunun beni ne kadar irite ettiğini gösterdim ona. “Sadece gözlem yapıyorum. Sen etrafta sürekli birileriyle flörtleşip durduğun için de çok zor olmuyor hani.”

Gözlerini yoldan ayırmadan başını iki yana salladı. Bir müddet sessiz kaldıktan sonra, yarım ve imalı bir sırıtışla, “En azından ben yaşıtlarıma ilgi duyuyorum,” dedi.

Neyi kastettiğini bir süre anlayamadım. Anladığımdaysa yüzümü öyle bir buruşturdum ki, Atlas yanımda oturan bir kurbağa olsa ve aniden kusmaya başlasa ancak bu kadar buruşturabilirdim. “İııyyy,” dedim tiksintiyle. “Emre’yi kastetmiyorsun değil mi? O, annemin kuzeni!”

Açıklamam mantıklı gelmiş olacak ki kaşları bir an için yukarı kalktı. Sonra tekrar çatıldı. “Annenin kuzeni ne neden adıyla hitap ediyorsun ki?”

“Uzun hikâye,” diyerek iç geçirdim. Ardından teklif bile beklemeden anlatmaya başladım. “Annem ve babamın evliliğinin çalkantılı dönemlerinde, yani ben on üç on dört yaşlarındayken, ailem bu karmaşadan etkilenmemem için bana Meriç dayımla yaşamamı önerdi. Ben de onların kavgalarına ya da acınası mutluluk rol-

lerine çok meraklı olmadığım için bu teklifi kabul ettim. Yaklaşık üç sene dayımla yaşadım ve Emre de o sırada hep etraftaydı. Kendisine ismiyle hitap etmemi sorur etmiyordu ve ben de böyle alıştım işte.” Eh, o kadar da uzun değilmiş.

Atlas yine bir süre sessiz kaldı. Ardından, “Annenle babana ne oldu?” diye sordu.

Hafifçe omuz silktim. “Boşandılar.” Bunu söylemenin hâlâ beni üzüyor olması o kadar saçmaydı ki.

“Üzüldüm,” dedi usulca. Şaşırtıcı derecede samimi çıkmıştı sesi ve bu, beni hiç beklemediğim bir şekilde sarstı. Bazı insanlar böyledir çünkü, şefkat görünce irkilir. Ben de onlardan biriydim.

Araba aniden sessizleşince biraz gerilsem de birkaç dakika sonra Atlas’ın, “Davetiyeyi cevapladım,” demesiyle neşem tekrar yerine geldi. “İki hafta sonra gidiyoruz.”

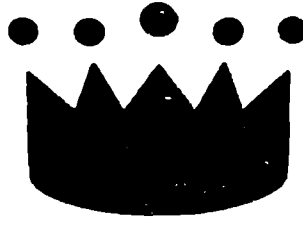
Hâlâ arada bir kafama dank eden ‘Altın Diyar Kulübü’ne gidiyorum’ farkındalığı, şeytan patronumun yanında neredeyse ellerimi çırparak sevinmeme sebep olacaktı. Neredeyse. Neyse ki son anda kendime gelip, heyecanımı büyük bir gülümsemeye sıkıştırmayı başarabildim. “Çok sevindim,” dedim pürneşe bir sesle. Ne yazık ki bunu engellememin bir yolu yoktu.

Gözlerini bir anlığına yoldan ayırıp bana bir bakış attı. “Hayatımda, o kulübe gitmek konusunda heyecanlanan başka insan görmedim.”

“Çünkü gördüğün diğer insanlar için o kulübe git-

mek oldukça sıradan bir Şeydi,“ deyiverdim. “Ben daha önce hiç gitmedim.”

Cevap vermek yerine hafifçe gülümseyip omuz silkmekle yetindi. Şirkete geldiğimizdeyse birbirimize iyi günler dileyerek ayrıldık ve ikimiz de kendi iş tem-pomuz içinde kaybolduk. Yine de o gün fark ettim ki, hayatımın en kötü tecrübelerinden biri olarak başlayan bu işi Şeytan patronuma rağmen seviyordum ve haya-tımdan oldukça memnundum. İŞler hiç ummadığım bir biçimde yolunda gidiyordu. Hafifçe gülümsedim. Belki de kötü başlayan Şeyler bazen güzel devam edebiliyor-du, kim bilir...

- 6 -

Cumartesi günü öğle vakti kapım çaldığında, gelenin kim olabileceğine dair hiç kafa yormadan kapıyı açtım. Ve şeytan patronum Atlas'ı karşımda bulunca biraz şaşırdım. Beni pek sık ziyaret etmediğini biliyorsunuz, sevgili okur. O yüzden neden bu saatte kapımda olabileceğine dair bazı komplo teorilerim vardı.

“Evinde örümcek mi gördün?” diye sordum ciddi-
yetle. Cinsiyetçiliği bir kenara bırakalım ve bir erkeğin
de örümcekten korkabileceğini kabul edelim lütfen. Bu
erkek uzun boylu ve kaslı olsa da fobi fobidir sonuçta.

“Espri anlayışınla günümü aydınlattığın için teşekkürler,” dedi Atlas sakince. Bu sırada bileğini kapımın

pervazına dayamış ve hafifçe bana doğru eğilmişti. “Ama hayır. Evimde herhangi bir haşere yok. Sadece, seni akşam yemeğine davet etmeye geldim.”

Kaşlarım hayretle yukarı fırladı. Gözlerim kocaman açılırken, hiç beklemediğim bu teklif karşısında âdeta nutkum tutulmuştu. “Akşam yemeği mi?” diye sordum şaşkınlığımı hiç gizlemeden. Zaten gizlenebilecek düzeyde de değildi ya.

“Annem ve babam yemeğe geliyorlar ve babam, seni de yemekte görmeyi çok istediğini söyledi,” diyerek bu doğaüstü olaya açıklık getirmiş oldu.

Anladığımı belirtircesine başımı salladım. Yemeğe gitmek konusunda pek hevesli olduğumu söyleyerek kimseyi kandıramam. Ama patronumun – ki burada Atlas’tan değil, büyük patron olan Adnan Bey’den bahsediyorum – davetini geri çevirmek de biraz yürek istiyordu.

“Gelirim tabii,” dedim başımı sallayarak. “Ne getireyim? İçecek bir şeyler mi, yoksa tatlı mı?”

“Kendin gelsen yeter.”

“Bir buket çiçekle gelmemi istemiyorsan birini seç.”

“Tatlı getir.”

“Tamamdır.”

Anlam dolu sohbetimiz çabucak sona erdi ve her ikimiz de kendi dairelerimize döndük. Bu akşam Damla yengemi sinemaya gitmeye ikna etmeyi planlıyordum ama anlaşılan, başka bir cumartesi akşamına kalmıştı. Neyse ki akşama daha saatler vardı. Böylece, patro-

numla beraber gergin bir yemek yemeden önce eğlen-
celi birkaç şey yapabilirdim.

Uzun uzun düşünüp taşındığım yarım saatin ardından, kuaföre gidip güzel bir bakım yaptırmaya karar verdim. Şehirde yeni olduğum için Didem'in kuaförünün adresini almıştım. Çünkü saçları ve kaşları oldukça güzel görünüyordu. Gerçi Didem o kadar güzel bir kadındı ki, muhtemelen kuaföre pek iş düşmüyordu. Yine de elimde başka bir seçenek olmadığını düşünürsek, rastgele bir kuafördense tanıdığım birinin tavsiyesine uymayı tercih ederdim.

Bir taksiye atlayıp soluğu kuaförde aldıktan sonra rahatlama moduna geçtim. Saçlarımın kırıkları alınıp şekillendirilirken, tırnaklarım törpülenip oje sürülürken, kendimi bütün stres unsurlarından uzaklaştırıp sadece güzel şeyleri düşündüm. Mesela yalnızca bir hafta sonra gideceğim Altın Diyar Kulübü gibi şeyleri... Ve bu, o kadar iyi geldi ki, size anlatamam, sevgili okur. İnsanın kendisiyle ilgilenerek iyileştiremeyeceği çok az yarası vardır. Kendiyle ilgilenmek ve kendisi için küçük de olsa bir şey yapmak, insanın dünyasını daima daha iyi bir yer haline getirir. Bunu, bana öğreten Meriç dayım olmuştu. Ve öğrendiğim günden bu yana faydasını defalarca görmüştüm.

Kuaförüm, "Saçlarının rengini biraz açsak sana çok yakışır aslında," dediğinde fönüm bitmek üzereydi.

Yüzümü buruşturup, "Hayır," dedim. "Saçlarımın doğal rengini seviyorum. Boyatmak istemiyorum. Ay-

nca bir kere denemiştim ve pek hoşuma gitmemişti.” Saçlarımı ilk ve son defa boyattığım o korkunç günü hatırlayınca ürperdim. Herkes güzel olduğunu iddia etse bile, sanya dönük saçlarla kendime o kadar yabancı gelmiştim ki, bir ay sonra eski rengine geri çevirip, bir daha asla boyatmama kararı almıştım. Kahverengi güzeldi. Ve bana yakışıyordu. Macera aramaya gerek yoktu.

“Sen bilirsin,” derken tek elini saçlarımla arasında geçirdi, adını unuttuğum kadın. “Ben sadece fikir veriyorum.”

Saçlarım ve tırnaklarım tamamen hazır olduğunda gülümseyerek aynada kendime baktım. Görünürde çok fazla değışiklik yoktu ama kendimi tamamen canlanmış ve enerjik hissediyordum. Benimle ilgilenen çalışanlara teşekkür edip ücreti ödedikten sonra kuaförden ayrıldım.

Hazır dışarı çıkmışken, birkaç mağaza gezip biraz alışveriş yapmak cazip gelmişti. Çok fazla alışveriş meraklısı bir insan değıldim. İhtiyacım olandan fazlasını çok nadir alırdım. Karşı koyamayacağım kadar güzel bir elbise ya da ayakkabıyla karşılaşmam az rastlanan bir olaydı. Ve geçtiğimiz haftalarda yaşanan onca hengâmenin arasında, mağazaları dolaşmak aklımın ucuna bile gelmemişti. Hem ilk maaşımı alışımı kutlamak, hem de boş zamanımı değıerlendirmek için alışveriş makul bir seğıenektir. Ayrıca Atlas, Altın Diyar Kulübü’nde bazı yemeklere katılabileceğimizi söylemişti. Bu da alışveriş için başka bir sebeptir.

Yaklaşık iki saat süren mağaza gezme maratonunun sonunda iki elbise ve bir ayakkabı, bir de akşam için tatlı alıp kendimi taksiye attım. Eve vardığımda neredeyse akşam olmuştu. Dolayısıyla üstümü değiştirip hazırlanmam için çok fazla zamanım yoktu.

Telefonuma mesaj bildirimi geldiğinde neredeyse hazırdım. Atlas'tandı, 'Bizimkiler geldi,' yazıp yollamıştı. Ben de hemen tatlımı alıp dairemden çıktım ve karşı dairenin ziline bastım. Kapıyı şeytan patronum yerine güler yüzlü bir kadın açtı. Tahminim bu kadının Atlas'ın annesi olduğu yönündeydi. Evet, dedektiflik becerilerim sizi büyüledi, farkındayım.

"İyi akşamlar," dedim sevimli bir gülümsemeyle.

"İyi akşamlar. Sen, Naz olmalısın. Buyur, gel." Kadın kenara çekilip içeri girmeme müsaade etti. "Cahit sofrayı hazırladığı için bakamadı kapıya, kusura bakma. Ben Gülsüm, Cahit'in annesiyim."

"Memnun oldum, Gülsüm Hanım," derken, sofra hazırlayan Atlas'ı görme isteğiyle yanıp tutuşmaya başladım. Biliyorsunuz ki yaşadığı gizli motorcu hayatıyla pek de evcimen bir erkeğe benzemiyordu kendisi. "Tatlı getirdim. Mutfağa bırakayım," diyerek Gülsüm Hanım'ın yanından sıvışıp mutfağa yöneldim.

İtiraf etmem gerekirse Atlas'ı mutfak önlüğüyle falan göreceğimi ummuştum ama üzerinde koyu gri bir gömlek ve altında kot pantolonla, bir tencerenin kapağını kapatırken görebildim ancak.

"Yemekler senden mi?" diye sordum elimdeki tatlı kutusunu mutfak masasının üstüne bırakırken.

Atlas refleksiyle arkasını dönüp bana baktı ve gözleri bir iki saniyeden daha fazla üzerimde oyalandı. “Evet, fena bir aşçı sayılmam,” dedikten sonra elindeki tah-ta kaşığı bırakıp tamamen bana döndü. “Hoş geldiniz, Naz Hanım. Sefalar getirdiniz.”

Bu, abartılı ve kesinlikle samimi olmayan kibarlığa aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdim. “Tatlı da ge-tirdim. Fıstıklı baklava.”

Gülümsedi. Tasasız, imasız, küçük ama doğal bir gü-lümsemeydi bu. “Güzel seçim,” dedi. “Severim.”

Kim sevmezi ki fıstıklı baklavayı, Atlasçığım? “Seni böyle görmek çok ilginç,” diye mırıldandım başımı ha-fifçe yana eğip. “Her hafta farklı bir Atlas’la tanışıyor-um. Şeytan patron Atlas, evcimen Atlas, motor yarış-çısı Atlas...”

“Şşşt!” Elini uzattı ve parmaklarını dudaklarıma bastırarak beni susturdu. “Ondan bahsetmek yok. Ke-sinlikle ama kesinlikle. Esprisi bile yok. Anlaştık mı?”

“Tamam...” dedim kaşlarımı tereddütle çatarken. “Tamam, bahsetmem.”

“Teşekkür ederim. Şimdi içeri geçelim, sofraya hazır.”

İçeri geçtiğimizde Adnan Bey beni büyük bir coş-kuyla karşıladı. Babamla gerçekten çok yakın arkadaş olduklarını bilmesem bu coşkuyu şirketteki başarıma yorabilirdim ama o kadar hayalperest bir insan de-ğil-dim. Onunla ve eşiyle yaptığım kısa bir sohbetin ardın-dan Atlas’ın davetiyle masaya geçtik.

Atlas gerçekten de fena bir aşçı sayılmazdı. Çorba-

sından bir kaşık alır almaz bunu anlamıştım. Böylelikle patron, motor yarışcısı, evcimen sıfatlarının yanına bir de aşçıyı ekleyebilirdik. On parmağında on marifet. Seni alan yaşadı, Atlas Efendi.

“Eee, Naz kızım, sen şimdi bu koca şehirde tek başına mısın?”

Gülsüm Hanım’ın bu sorusuna cevap vermek için ağızımdaki lokmayı hemen yuttum. “Tek başıma sayılmam aslında,” dedim. “Dayım var İstanbul’da. Ailesiyle birlikte burada yaşıyorlar. Biz de epey yakınız.”

“Ah, çok güzel. Yalnız olsan üzülürdüm açıkçası.” Duraklayıp kibar bir gülümsemeyle oğluna baktı. “Gerçi Cahit oğlum seni yalnız bırakmaz. Çok centilmendir, çok efendidir.”

Ağızımdaki çorbayı masaya pskrtmemek gerçekten çok zor oldu. Yükselen kahkahamı bir öksürükle boğmaya çalışırken de az kalsın kendim boğuluyordum. Neyse ki *centilmen* Atlas Efendi bana bir bardak su uzattı da tekrar nefes alabildim.

“yle gerçekten,” dedim sesime tekrar kavuştuğumda. “ok... Çok centilmen bir adam.”

Gülsüm Hanım gururlu bir annenin gülümsemesiyle kocasına bakarken, Atlas bıyık altından bir gülüş gönderdi bana. Gereğı kendisi de çok iyi biliyordu. Kendisinin gösterdiği asgari düzeydeki centilmenlik, başımdan aşağı dökülen  bardak sıcak çayla sonuçlanmıştı.

“şirkette işler nasıl peki? Alışabildin mi ortama?” Bu sorunun sahibi Adnan Bey’di.

Tereddüt etmeden başımı sallayarak cevap verdim. “Alıştım, alıştım. Herkes çok iyi.”

Adnan Bey, cevabımdan duyduğu memnuniyeti babacan bir gülümsemeyle belli ettikten sonra oğluna döndü. “Kulûbe gidecekmişsin. Hayırdır? Nereden çıktı seneler sonra?”

Atlas’la çabucak bir bakışı paylaştık. Beraber gideceğimizi ailesine söylemesini tercih etmezdim. Hele ki hep beraber yemek yediğimiz bir masada... Yanlış anlaşılmaya oldukça açık bir durumdu ve yanlış anlaşılmaktan nefret ederdim. Bu yüzden zihnimden, hemen bir bahane uydurması için Atlas’a telepatik bir mesaj yolladım. Yerine ulaşip ulaşmayacağından emin olamazsam da denemem gerekiyordu, değil mi?

“Bir uğrayayım, ne var ne yok bakayım diye düşündüm,” dedi Atlas sakince. “Bazı görüşmeler yapmayı da planlıyorum. Kulüptekilerin gönlünü hoş tutmak iyi olur.”

“İyi düşünmüşsün,” dedikten sonra bir yudum su içip, “Hatta istersen Naz’ı da götür,” diye ekledi Adnan Bey. “Hem sana eşlik eder hem de kısa bir tatil yapmış olur.”

Kaşlarım telaşla yukarı kalktı. Acaba birlikte gideceğimizi biliyor muydu? Yoksa tamamen içinden gelerek mi ortaya atmıştı bu fikri?

Atlas bir şey diyemeden, “Ay, harika olur,” diye atıldı Gülsüm Hanım. Bir saniye sonra, heyecanının yersiz olduğunu anlamış olacak ki, daha sakin bir sesle, “Ku-

lüp epey güzel bir yer. Naz çok sever diye diyorum,” dedi.

Sesimi çıkarmadan Atlas’a döndüm. Hafifçe çatığı kaşlarıyla anne ve babasına bakıyordu. Düşünceli bir ifadesi vardı ve kahretsin, yine çok yakışıklıydı. “Olabilir,” diye onayladı en sonunda. “Neden olmasın?” Bana döndü ve sanki Altın Diyar Kulübü’nü bilmiyormuşum gibi açıklamaya koyuldu. “Ailemin üye olduğu bir kulüp var. Birçok iş bağlantımız da bu kulübün üyesi. Bir haftalık bir etkinlik yapılıyor kulüpte. Katılmak hoş olur.”

Gülümsedim ve sevimli görüldüğümü umdum. “Olabilir aslında. Ben bir düşüneyim.”

Kendimi naza çeken cevabımın ardından, Atlas tek kaşını kaldırıp alaycı bir bakış attı bana. Neyse ki çok sürmeden tekrar önüne döndü. Uyuz herif. Ne bekliyordu? Annesiyle babasının önünde hevesle dans etmemi falan mı?

Çok şükür yemeğin kalanını olaysız geçirdik, çay ve tatlı faslının ardından Adnan Bey’le Gülsüm Hanım bize iyi geceler dileyerek evden ayrıldılar. Bense çok yufka yürekli bir insan olduğum için, etrafı toparlarken Atlas’a yardım etmek adına biraz daha kalmaya karar verdim. Atlas başta gerek yok falan dese de bulaşıkların çokluğunu görünce fazla itiraz etmedi.

Bir süre sessizlik içinde etrafı toparladık. Ben tam sessizlikten sıkılmaya başlamışken, “Demek biraz düşüneceksin, öyle mi?” diye sordu, uzattığım bir tabağı bulaşık makinesine yerleştiriyordu. Tek kaşını havaya

kaldırıldığı şu oyunbaz gülüşlerinden biri vardı yüzünde.

“Evet,” dedim küçük, gereğinden sakın bir tebesümle. “Annen, aşırı centilmen oğluyla kulüplere gitmeye çok hevesli olduğumu düşünsün istemedim.”

“E, heveslisin ama?”

Elimdeki tabağı ona uzatmakla kafasına fırlatmak arasında seçim yapmam çok zor oldu sahiden. Ama kafasına tabak fırlatırsam Altın Diyar’a gitme ihtimalim epey zayıftı. Bu yüzden...

“Sana hevesli değilim ama kulübe hevesliyim,” diye tane tane açıkladım. “Kendine pay çıkarma yani.”

“Çıkarmadım, merak etme,” dedi ama o küçük, oyunbaz, sinir bozucu gülüşü hâlâ yüzündeydi.

Elimdeki son tabağı da ona uzattım. Ve ardından, “Kendini beğenmiş birisin,” diye mırıldandım, çünkü dilimi tutamıyordum. Bu, yeteneklerim arasında ne yazık ki mevcut değildi.

Tabağı makineye yerleştirdikten sonra doğruldu ve bakışlarını benden ayırmadan başını hafifçe yana eğdi. Aramızdaki kısa mesafe sağ olsun, yüzündeki her bir ayrıntıyı görebiliyordum. Ve hafiften uzamaya başlayan sakalları biraz dikkatimi dağıtıyordu.

“Beğenilmeyecek adam mıyım?” diye sorduğunda çok ama çok garip bir şey fark ettim. Yüzünde o gülüş vardı. Hani şu, Didem’le ya da otoparktaki esmer kadınla konuşurken yakışıklı suratını süsleyen o parlak gülüşten bahsediyordum. Çapkın gülüşten.

Bu gülüşün şokuyla kendimi, “Değilsin tabii,” der-

ken buldum. Sonra ne dediğimi fark edip başımı iki yana salladım. “Öylesin aslında. Yani seni beğeniyor değilim ama beğenmiyor da sayılmam.” Konuşma hiç de istediğim gibi gitmiyordu açıkçası. Bu noktadan sonra nasıl toparlayacağımı da pek bilemiyordum. Atlas’ın yüzünde gittikçe büyüyen gülümsemesiye işimi hiç kolaylaştırmıyordu. “Sorun senin beğenilip beğenilmemen değil, Atlas,” diye patladım en sonunda. “Sorun, bunu yapan kişinin bizzat sen olması. Kendini beğenmen yani.”

“Sen beğenmiyor musun?” diye sordu. “Kendini yani.” Hâlâ gülümsüyordu, şeytan!

“Bu kadar bariz bir biçimde değil,” dedim. “Tevazu göstermeyi deniyorum en azından.”

“Hımm...”

Evet, tek cevabı bu olmuştu. Ardından tezgâhın üzerindeki kahve makinesine yönelip, konuşmayı kendince bitirdi. Bir an üstelemeyi düşünsem de, Atlas’ın benimle flört ettiği ya da en azından etmeye çalıştığı gerçeğini hâlâ hazmetmeye çalıştığım için vazgeçtim.

“Kahve ister misin?”

Bu soruya ‘hayır’ diye cevap verdiğim gün, öldüğüm gündür, gülüm. “Evet, lütfen.”

Bir fincana kahve doldurup bana uzattı. En yakınım-daki sandalyeye çöküp, biraz kendime gelebilme umuduyla kahvemden büyük bir yudum aldım. Bu sırada Atlas da bir sandalye çekip oturmuştu.

Elinde bir fincan kahveyle mutfak masasında otur-

manın büyüü bir etkisi vardı. İnsanı rahatlatan, gevşeten bir büyü... İçime aniden Atlas'la dedikodu yapma aşkı dolmuştu. Oturup, eski sevgilimin bana neler çektiğini patronuma anlatmak istiyordum. Ama adabı vardı mutfak masasında kahve içmenin. Önce kiminle içtiğini bilecektin. Sonra yanında tatlı da olacaktı ki, pazartesi diyetle başlamak için bir sebebin olsun.

“Hayırdır? Daldın gittin.”

“İlginç bir gün oluyor. Kuaförde başlayıp mutfak masasında patronumla kahve içmemle kapandı. Bunu beklemiyordum.”

“Sürpriz bir son oldu sahiden. Bunu ben de beklemiyordum.” Sonra küçük bir tebessüm eşliğinde yüzümü süzdü birkaç saniye. “Bu arada, saçların güzel olmuş.”

Ben bu ucuz numaralara kanmam isimli bakışımla başımı iki yana salladım. “Saçlarımda neredeyse hiç değişiklik yok.”

Omuz silkerek, “Dün de güzel görünüyordu sonuçta,” dedi. “Yalan söylemiş sayılmam.”

“Didem’i de böyle beceriksizce iltifatlarla tavlama-ya çalışıyorsan, bunca zamandır bir randevuya bile çıkmamış oluşunuza şaşırmamak lazım,” dedikten sonra kahvemden bir yudum daha aldım. “Çünkü cidden çok kötüydü.”

Masanın üzerinden hafifçe bana doğru eğildi ve işaret parmağını bana çevirdi. “Sen,” dedi, düz bir sesle. “Gerçek bir cadısın ve sana yaranmanın imkânı yok.”

Onu taklit ederek öne doğru eğildim. “Asıl sen, gerçek bir şeytansın. Ve beni kandırmana imkân yok.”

Elini indirip yüzünü buruşturdu ama yüzündeki gülümseme hâlâ yerinde duruyordu. İçimden bir ses, atışmayla karışık bu flörtöz muhabbetimizden keyif aldığıını söylüyordu.

“Peki, onu nasıl tavlamamı önerirsin?” diye sordu çok geçmeden. “İltifat etmeyeceksem ne yapmam gerekiyor?”

Keyifle arkama yaslanırken suratıma en bilmiş gülüşümü yerleştirdim. Her gün biriniz, bir gün hepiniz benden akıl alacaksınız ulan, diye bağırmama ramak kala kendimi toparlayıp “Öncelikle çok fazla çabalaman lazım,” dedim. “Çok fazla çabalamak bir noktada itici olmaya başlar. Bu yüzden basit ama etkili adımlarla ilerlemelisin.”

“Ne gibi?” Soruyu sorarken gülümseyişinin küçülmesi ve bakışlarındaki ciddiyet çabası biraz alaya alındığını hissettirdi doğrusu. Ama çok da takılmadım.

“Gereksiz iltifatlar yok. Bu bir. Ama hepten odun olmak da yok elbette. Daha doğal komplimanlar üzerinde çalışman lazım.”

“Mesela?”

“Mesela...” Hafifçe alt dudağımı dişleyip çabucak bir örnek düşündüm. Ve elimde tuttuğum fincan bana harika bir fikir verdi. “Mesela görünüşüne iltifat etmek yerine yaptıklarını takdir etmelisin. Sana bir fincan kahve yaptıysa bunun çok lezzetli olduğunu söyleyebi-

lirsin. Ya da başarılı olmaya çalıştığı alanlarda onu destekleyen cümleler kurabilirsin.”

Başını ağır ağır salladı. Sözlerimi onayladığını biliyordum. Çünkü kabul edelim, sevgili okur, mantıklı konuşuyorum.

“Peki, başka?”

“Yapmayı sevdiği şeylerde ona eşlik etmeyi önerebilirsin. Didem her sabah koşu yaptığını söylemişti. Bir hafta sonu bu koşulardan birinde ona eşlik ederek gözüne girebilirsin.”

“Güzel fikir. Bunu kesin yaparım.”

Durup ona ciddi bir bakış attım. Benimle dalga geçtiğini saklamaya bile gerek görmeden genişçe sırıtıyordu artık. Pis şeytan. Elimdeki fincanda kalan son yudumu içip hızla doğruldum.

“Sizi eğlendirebildiysem ne mutlu, Atlas Bey,” dedim burnum havada. “Verdiğim bilgece tavsiyeleri göz ardı edip evde kalmayı da seçebilirsiniz tabii. Ama ben-den bu kadar. Gidiyorum.”

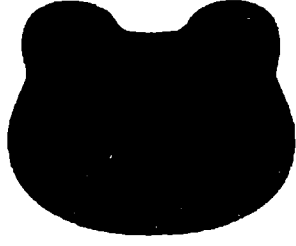
Benimle birlikte o da ayağa kalktı ve ben kapıya doğru ilerlerken peşimden geldi. Dış kapıyı açıp ona doğru döndüğümde aramızda yalnızca iki adımlık bir mesafe vardı.

“Geldiğin için teşekkürler,” dedi. “Muazzam tavsiyelerin için de öyle...”

“Bir şey değil. Umduğumdan çok daha iyi bir aşçı ve ev sahibi olduğunu itiraf etmem gerekiyor.” Gülümse-dim. “İyi geceler, Atlas.”

“İyi geceler, cadı.”

Yüzümü buruşturmayı denedim ama gülümsemem buna engel oldu. Atlas’a son bir bakış atıp kendi daireme girdiğimde, sürpriz sonlu bu gecenin geldiği noktadan memnun olduğumu fark ettim. Sonunda şeytan patronumla aramdaki buzları eritiyor olabilir miydim?

- 7 -

Büyük gün gelmişti. Evet, yıllardır hayallerimi süsleyen o meşhur kulübe gitmek için sonunda yola koyulmak üzereydim. Kalbim neşeye ve heyecanla çarpıyor, gülümsemem yüzümden bir türlü düşmüyordu. Telefonumdan açtığım şarkı eşliğinde dans ederek hazırlanırken uzun zamandır olmadığım kadar iyi ve zinde hissediyordum. Daha tatile çıkmadan, tatil etkisini göstermiş gibiydi. Öyle ki, bu bir hafta sürekli Atlas'ı görmek zorunda olacağım gerçeği bile moralimi bozmuyordu.

Tabii bunda Atlas'la aramızın yavaş yavaş düzelme-ye başlamasının da etkisi vardı. Yani bir anda en yakın arkadaşlar olmamıştık ~~elbette ama, en azından~~ artık

birbirimizi görünce tırnaklarımızı çıkarmıyorduk. Kimse bunun büyük bir gelişme olmadığını iddia edemezdi.

Evden çıkmadan önce son rötuşlarımı yapmak için aynaya baktım. Kısa saçlarım hafif dağınık bir şekilde çenemin altına kadar uzanıyordu. Dün gece yaptığım yüz maskesi siyah noktalarımın neredeyse hepsini temizlemiş gibiydi. İki gün sonra tekrar çıkacaklarını bilsem de şu anki görüntümden oldukça memnundum. Makyajı abartmamış, yalnızca rimel ve doğal tonlarda bir rujla yetinmiştim. Gece kulübüne gitmiyorduk sonuçta, değil mi? Üstümde de her zamanki iş kıyafetlerimin aksine, açık renk bir kot pantolon ve pudra pembesi, biraz salaş bir tişört vardı. İyiydim yani, sade ve hoş.

Valizime gereken her şeyi koyduğumu biliyordum, çünkü üç kez kontrol etmiştim. Ama fermuarı çekmeden önce üstünkörü bir kere daha bakıverdim. Kıyafetler, diş fırçası, ayakkabılar... Evet, her şey tamamdı. Ve Atlas tam zamanında zile basmıştı.

Tekerlekli valizimi sürükleyerek dış kapıya kadar götürdüm. Kapıyı açar açmaz Atlas'ın eline tutuşturarak, "Selam, patron," dedim.

Ayakkabılarımı giymekle meşgulken Atlas'ın homurdandığını işittim ama huysuzluğuna bir son verip, "Selam," dedi. "Hazır mısın diye soracaktım ama..." Durup elindeki kırmızı valizime baktı. "Cevabımı çoktan aldım."

"İnan bana, ben senelerdir hazırım," derken doğ-

ruldum. “Valizime ne koyacağıma daha lise üçteyken karar vermiştim.”

Gülmekle homurdanmak arası şu ses var ya, işte yine onu yaptı. Benim muazzam enerjimden ve espri anlayışımından etkileniyor ama huysuzluğunu yenip bir türlü gülemiyordu zavallı. Kabız olmak gibi bir şeydi bu.

“Harika. Hadi çıkalım o zaman. Yolumuz uzun.”

Benim valizimin yanında, Atlas yalnızca bir sırt çantası almıştı. Sırt çantasına şüpheli bakışlar gönderdiğimi görünce, “Kulüpte kıyafetlerim ve kişisel malzemelerim var. Her seferinde valiz götürmekten daha pratik oluyor,” diye açıkladı. Mantıklıydı elbette. Ben de kulübün bir üyesi olsam kulübemde eşyalarımı bırakırdım.

Arabaya bindiğimizde gülümsemem yüzüme zamkla yapışmış gibiydi. Yolda ilerlerken yanından geçtiğimiz ne varsa gülümsüyordum; insanlar, ağaçlar, evler... Atlas’ın huysuzluğuna rağmen sırtıp durmayı başarıbiliyordum ve ortada hiçbir şey yokken böyle gülümsemek garip bir hal almaya başlayınca, uzanıp arabanın radyosunu açtım.

‘...she fell in love with an English man

Kissed her on the neck and then I took her by the hand

Said, baby, I just want to dance’

Sevdiğim şarkılardan birinin melodisi arabayı doldurunca keyifle arkama yaslandım ve Ed Sheeran’a eşlik etmeye başladım.

‘With my pretty little Galway girl

You're my pretty little Galway girl'

Atlas gözlerini bir anlığına yoldan ayırıp bana çevirdi. Neşem onu büyülüyor olmalıydı. Ben isterdim ki bu büyüyle mest olsun ama Atlas daha çok, dans eden bir deve kuşu görmüş gibi şaşkınlıkla bakıyordu. Bir noktada haklı sayılırdı elbette. Ben bile, birinin yanında en son ne zaman yüksek sesle şarkı söylediğimi hatırlamıyordum. Ama yine de bu hayret beni biraz gücendiriyordu.

'You know, she played the fiddle in an Irish band

But she fell in love with an English man

Kissed her on the neck and then I took her by the hand'

Atlas aniden uzanıp radyoyu kapatınca kendimi sessizleşen arabada, "Baby I just want to dance," diye bağırırken buldum. Kollarım havada asılı kalmıştı ve zihnimde devam eden şarkıyı kulaklarımla işitememek beni gafil avlamıştı.

Önce Atlas'ın kahkahasını duydum. Ardından kendimkini. Evet, haince bir hamleydi fakat sonuç kimse-nin inkâr edemeyeceği şekilde komik olmuştu.

"Çok kötüsün!" diye bağırarak Atlas'ın omzuna cılız bir yumruk attım. Bu sırada o hâlâ gülmekle meşguldü.

"Şarkının sözlerini gerçekten bilip bilmediğini merak etmiştim."

"Bu, hayatımda gördüğüm en rezil savunma," dedim. Uzanıp tekrar radyoyu açtım ama şarkıya eşlik etme isteğim kaçmıştı işte. Atlas'a, yaptığını beğendin

mi alt yazılı bir bakış atıp somurtarak önüme döndüm. En son baktığımda hâlâ sırtıyor olması beni biraz sinir etmişti. Nakarat kısmına gelene kadar arabada yalnızca şarkıcının sesi duyuldu. Sonra...

*“...she played the fiddle in an Irish band
But she fell in love with an English man
Kissed her on the neck and then I took her by the
hand*

Said baby I just want to dance”

Gözlerimi kırpıştırarak tekrar Atlas’a döndüm, çünkü bu defa yüksek sesle şarkıya eşlik eden oydu. Erkeksi, biraz pürüzlü ama güzel bir sesi vardı. Tek eli direksiyonda, bir dirseği arabanın açık camının kenarına dayanmış, güneş ışıkları vurdukça parlayan mavi bakışları yolda, hafifçe gülümseyerek şarkıya eşlik ediyordu. Güzel bir tabloydu. Kendimi aniden şapşal gibi gülümserken buldum. Tam bu sırada Atlas da bana baktı. Yüzünde yine o çapkın gülüş vardı. Ve tuhaf bir biçimde kalp atışlarımı hızlandırmıştı.

*“With my pretty little Galway girl
You’re my pretty little Galway girl.”*

Şarkının son sözlerini gözlerimin içine bakarak söyledikten sonra, müziğin azalan ritmiyle beraber önüne döndü. Bu neydi şimdi? Aslına bakılırsa benim biraz önce yaptığım küçük şovdan farklı bir şey yapmamıştı. Tıpkı benim gibi, beklenmedik bir anda şarkıya girmiş, beni şaşırtmış ve muhtemelen biraz eğlenmişti. Ama ben bunu yaptığımda Atlas hiç de çarpılmışa dönme-

mişti. Peki, ben neden dönmüştüm? Sebebi patronumun orantısız karizmasıydı elbette. Yakışıklı adamlar böyleydi; normalde yapıldığında belki ancak 'sevimli' sıfatıyla anılabilecek eylemler, onlar yaptığında kalp ritmini bozan faaliyetlere dönüşüyordu. Eh, dünyanın adaletsiz bir yer olduğunu hepimiz biliyoruz, sevgili okur.

"Güzel söyledin," dedim, sessiz kaldıkça yoğunlaşan atmosferi delip geçebilmek için. "Bir Ed Sheeran kadar olamasa da... Ya da benim kattığım yorumu katamasan da..."

"Teşekkür ederim. Sen de fena sayılmazdın."

Ona 'biliyorum' dercesine bilmiş bir bakış atıp önüme döndüm. Camımı hafifçe aralayıp içeri dolan rüzgârı bir parça içime çektim. Yüzüme çarpan serin hava, Atlas'ın saniyeler önce bende bıraktığı o şüpheli etkiyi silip götürdü. Neşemse hiç azalmamış hatta çoğalmıştı. Kelimenin tam manasıyla, hayallerime giden yolda ilerliyordum. Ve yanımda da bütün diğer sıfatlarını bir süreliğine unutursak, epey yakışıklı bir adam vardı. Bu adam ağzını açtığı anda yakışıklılığı üçüncü ya da beşinci plana geriliyordu çoğu zaman ama olsun. Meselelere pozitif açılardan yaklaşmayı bilmek gerekiyordu sonuçta.

Yolu yarıladığımızda Atlas arabayı yol üstünde bir yerde durdurdu. Şehirden ayrılmış sayılırdık ve durduğumuz yer de yeşilliklerin arasında güzel bir işletmeydi.

"Neden durduk?" diye sordum.

“Kahvaltı için,” diye cevap verdi arabadan inmeden önce. “Buranın menemeni şu ana kadar yediğim en güzel şeylerden biridir.”

Menemen kelimesini duyduktan sonra gerisini dinlememiştim açıkçası. Sabah içtiğim bir bardak kahveyle durduğum düşünülürse bunu anlayışla karşılırsınız, sevgili okur. Derhâl arabadan atlayıp Atlas’ın peşine takıldım. Taşlı bir yolda yürüyerek, adı ‘Aşıyan’ olan yere girdik. Çok kalabalık değildi. Bizim gibi, yoldan geçen birkaç kişi, bir de küçük çocukları olan bir aile vardı.

Atlas’ı tanıyan mekân sahibi birkaç dakika sonra yanımıza geldi. Geriye doğru taranmış kumral ve gür saçlar, çehresini saran kirli sakal ve çikolatayı andıran açık kahve gözleriyle genç ve sevimli bir adamdı. Atlas’ı da samimi bir kucaklamayla karşıladı. Kendini tanıtıp benimle de tokalaştıktan sonra, muhabbete geçmeden önce, bir garson çağırıp sofrayı donatmasını istedi.

Ardından Atlas’a bakarak, “Ne zamandır görünmüyorsun ortalıklarda. Özlettin kendini,” dedi Efkan. Evet, adı buydu.

“İşler güçler. Kafamızı kaldıracak vakti bulamıyoruz ki.” Yalan söylüyor sayılmazdı. Atlas’ın gerçekten çok çalıştığını biliyordum. E, tabii bir de geceleri sürdürdüğü gizli bir hayatı vardı. Yorgun olması ve bazı şeylere vakit bulamaması gerçekten çok doğaldı.

“Sen de haklısın,” dedi Efkan. “Ben bile burayı bırakıp bir yere gidemiyorum doğru dürüst.” Sonra bakışları Atlas’tan ayrılıp bana çevrildi. “Atlas buraya bir

hanımefendiyle ilk defa geliyor. Siz, arkadaşı mısınız, yoksa...”

Efkan’ın imalı duraksaması yanaklarımı ani ve beklenmedik bir ateş basmasına sebep olurken, Atlas benim yerime, oldukça sakın bir şekilde, “Naz, arkadaşım,” diye cevap verdi. “Ayrıca genel müdür yardımcım. Altın Diyar Kulübü’ne gidiyoruz. Hem iş için hem de biraz kafa dağıtma amacıyla.”

Efkan genişçe gülümsedi. Gözleri hâlâ benim yüzümdeydi. Biraz öncesine kadar oldukça durgun olan bakışları bir anda parlayıvermişti. “Atlas’ın bu kadar güzel arkadaşları olduğunu bilseydim, onları buraya getirmesi için fazlasıyla ısrarcı olurdum.”

Aniden gelen bu iltifat yüzünden şaşkınca sıırttım. “Teşekkür ederim,” dedim. “Ben de Atlas’ın böyle nazik arkadaşları olduğundan tamamen habersizdim.”

Patronum homurdanarak başını iki yana salladı. Neyse ki konuşmaya başlamadan önce iki garson masamıza bir sürü kahvaltılık taşımaya başlamıştı. İnce ince doğranmış domatesler, çeşit çeşit reçeller ve peynirler... Neredeyse karnım guruldayacaktı.

“Nefis görünüyorlar,” diyerek kaşlarımı yukarı kaldırdım. “Üstelik bahsi geçen menemen henüz görünmedi bile.”

“Birazdan hazır olur,” dedi Efkan. Sofraya ağzımın suyu akarak bakmam onu mutlu etmiş gibiydi. “Biliyor musun, Altın Diyar Kulübü’nün catering işlerini biz yürütüyoruz. Ne zamandır uğramamıştım kulübe. Siz ora-

dayken bir ziyaret ederim belki.”

Atlas tekrar homurdandı ve yüzünde alaycı bir bakışla, “Eminim edersin,” dedi.

Efkan ona dönüp genişçe gülümsedi. “Ne de olsa seni ayda yılda bir görebiliyoruz, Atlas Bey.”

Tam bu sırada bana vadedilen menemen masaya geldi. Hem de nefis bir koku eşliğinde. Öyle ki, masadaki yerime yerleşirken Efkan ve Atlas’ın varlığını unuttuğum bile. Yalnızca açlıktan zil çalan karnım ve karşımdaki muazzam sofraya vardı artık. Önümdeki tabağı doldurmaya başladığımda Atlas da karşıma oturmuştu. Efkan’ın, “Afiyet olsun,” diyerek uzaklaştığını duydum fakat bir kafa selamı vermekten öteye gidemedim. Çünkü açtım ve önümde dört dörtlük bir kahvaltı sofrası vardı. Üstelik sofrayı ben hazırlamamıştım. Kahvaltı sofralarını dört kat daha keyifli yapan bir ayrıntıdır bu, bilirsiniz.

Bir ara Atlas’ın, “Yavaş ol,” dediğini duydum. “Boğulacaksın şimdi.”

Cevap vermek için ağızımdaki koca lokmayı hızlı hızlı çiğneyip yuttum. “Sana neden anlatamıyorum? Büyük birkaç lokma yutmayı beceremeyecek nazik bir prenses değilim ben. Unuttun mu?”

“Bunun prenseslikle alakası yok,” dedi. “İnsan fizyolojisinin sınırlarını zorluyorsun şu an.”

Onun konuşmasını beklerken ağızıma tekrar bir şeyler tıktığımdan dolayı cevap vermem yine biraz zamanımı aldı. “Benim lokmalarımı sayacağına yemeğini yesene

sen,” diye çıkıştım. “Şimdi menemen bitince de beni suçlarsın.”

Atlas, başını iki yana sallayıp gülümseyerek çayından bir yudum içti. Ve kahvaltının geri kalanında ben karnımı doyururken, bana onaylamayan bakışlar atmaya devam etti. Onu umursadım mı? Elbette hayır. Güzel bir kahvaltıyla arama girebilecek çok az şey vardı ve Atlas kesinlikle onlardan biri değildi.

Kahvaltıdan sonra Efsan’la vedalaşıp tekrar arabaya bindik. Neşem şimdi iki katına çıkmıştı, çünkü hem karnım doymuştu hem de hayalime ulaşmama çok az kalmıştı. Artık tamamen şehrin dışındaydık. Etrafta binalar yerine yeşillik alanlar uzanıyordu. Gürültü yok olmuş, yerini sakin bir uğultu almıştı.

“Heyecanlı mısın?” diye sordu Atlas.

Gereksiz bir soruydu ama yine de başımı sallayarak cevapladım.

“Umarım bir harikalar diyarı olmadığını gördüğünde hayal kırıklığına uğramazsın.”

Ona dönüp ters bir bakış attım. “Kulübün neye benzediğini çok iyi biliyorum,” dedim. “Yani hayalimdekinden çok farklı bir şeyle karşılaşma ihtimalim çok düşük. O yüzden endişelenme sen.”

Sen bilirsin dercesine omuz silkip yola devam etti. Ve çok değil, on beş dakika sonra, Altın Diyar Kulübü’ne hoş geldiğimizi söyleyen bir tabelayla karşılaştığımızda sevinçten çığlık atmamak için dudakımı ısırdım. Sonunda çocukluk hayalim tam karşımdaydı işte.

Bir güvenlik kulübesinin önünde geçtik. Atlas onlara kimliğini gösterdi ve kapıyı açıp, geçmemize izin verdiler. Arabayı kulübün otoparkına park ettik ve indik. Artık resmen Altın Diyar Kulübü'nde idim. Ben, Naz Atalay, ergenlik yıllarımda içimde bir ukdeye dönüşen bu yere nihayet ayak basabilmişim. Ağlamak üzere idim, sevgili okur.

“Böyle dikilecek misin burada?”

Elbette bu soruyu soran kişi hayal nedir bilmeyen ve beni zerre kadar anlamayan şeytan patronum Atlas'tı. Ama ona kızamayacak kadar iyi hissettiğim için, sadece gözlerimi devirmekle yetindim ve yürümeye başladım. Otoparktan çıkıp toprak bir yolda ilerledik, ilerledik ve birbirinin benzeri olan küçük ahşap evlerin yan yana sıralandığı alana geldik. Sırtışım artık tüm yüzümü kaplayacak kadar genişlemişken hayranlıkla etrafa bakıyordum. Gözlerimi bir anlığına yanımdaki adama çevirdiğimde gülümseyerek beni izlediğini fark ettim.

“Altın Diyar Kulübü'ne hoş geldin, cadı.”

Dudaklarımdan kopup giden kıkırtıyı durduramadım.

“Hoş buldum, patron.”

– 8 –

Atlas'ın, kalacağımız yerden bahsederken kullandığı 'kulübe' kelimesinin bir illüzyon olduğunu bilmelisiniz. İçinde bir yatak odası, bir misafir odası ve küçük bir salonu bulunan ahşap binalardı bunlar. Buradan daha küçük bir evde yaşadığım olmuştu. Yine de Atlas 'kulübe' demektedir ısrarcıydı. Ben de ona ayak uydurmak durumunda kalıyordum.

Kaldığımız kulübe oldukça sade döşenmişti. Kulübün yakalamaya çalıştığı doğal yaşam atmosferinden olsa gerek, mobilyaların çoğu da ahşaptan yapılmıyordu. Ve elbette küçük salonda bir şömine vardı. Hayatımda daha önce hiç şömine görmemiş değildim ama bunu

gördüğümde, hissettiğim neşeye engel olamadım. Çünkü lisedeyken bütün kızlar, bahsi geçen bu şömine-lerin önünde keyif yapmanın ne kadar güzel olduğundan bahsedip duruyorlardı. Haklı olup olmadıklarına nihayet kendi tecrübelerim eşliğinde karar verebilecektim.

Atlas kalacağım odayı gösterdi, ardından yerleşmem için beni yalnız bıraktı. Valizimi hızla açıp, içindeki birkaç parça kıyafeti odadaki iki kapılı dolaba astım. Dış fırçamı ve kişisel bakım malzemelerimi çıkarıp komodinin çekmecesine yerleştirdim. Yanıma aldığım kitabımı da yastığımın üzerine bıraktım. Evet, bu kadardı. İşte yerleşmiştim.

Odamdan çıkıp salona doğru ilerlerken, geçtiğim her yeri inceliyordum. Salona girdiğimde Atlas'ın da orada olduğunu gördüm. Koltuğa oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, telefonunu kurcalıyordu. İçeri girdiğimi fark edince başını kaldırıp bana baktı.

“Yerleştin mi?”

Başımı salladım. “Zaten çok fazla şey getirmemiştim. Kolay oldu.”

“Biraz dinlenelim. Sonra istersen yürüyüşe çıkarız.”

Yine başımı salladım ve Atlas'ın karşısındaki koltuğa oturdum. İlk birkaç dakika sessizce durmayı ve Atlas'ı kendi haline bırakmayı başarabildim. Ama işin aslı, ben hiç yorgun hissetmiyordum. Dolayısıyla dinlenmeme gerek de yoktu. Ve dışarıda neler olduğunu ne kadar merak ettiğimi tahmin etmek de zor değildi. Bu yüzden

sesli bir şekilde iç çekip, “Bu kadar dinlenmek yeterli mi?” diye sorduğum ana kadar çok bile sabretmiştim.

Atlas bakışlarını tekrar bana çevirdi. Yüzündeki ifa deyi hevesli olarak nitelendiremezdim. Ama yine de, “Pekâlâ,” diyerek ayağa kalktı. “Hadi sana etrafta bu kadar heyecanlanmana değecek hiçbir şey olmadığını gösterelim bakalım.”

Onun bu olumsuz tavrını küçük bir tebessümle geçiştirdim ve derhâl peşine takıldım. Daha kulübeden çıkar çıkmaz sırtıtmaya başlamıştım. Etraftaki yeşillikler, bu dinginlik, doğanın sakinleştirici kokusu... Atlas nasıl oluyordu da burayı sevmiyordu, anlamak güçtü. Ya da şöyle bir düşündüm de, geceleri motor yarışçısı olarak gizli bir hayat sürdüren patronum elbette böyle bir yeri sevmeyecekti.

Toprak yolda ilerlerken, hafifçe esen rüzgâr tenime bir ürperti salınca kollarımı bedenime doladım ve temiz havayı solumak için derin bir nefes aldım.

“Senin böyle bir ortamdan hoşlanacağını hiç düşünmezdim,” dedi Atlas usulca.

Ona dönüp kaşlarımı çattım. “Niçin? Yeterince nahif değil miyim?”

Başını iki sallayıp cevap verdi. “O manada söylemedim. Sadece, dışarıdan bakıldığında bir metropol kadını gibi görünüyorsun. İncecik topuklu ayakkabılarla merdivenleri koşarak çıktığını görmüştüm şirkette.”

“E, burası da metropol erkekleri ve kadınları için kurulmuş bir kulüp değil mi?” diye sordum. “Biraz ol-

sun doğayla iç içe olabilmek için bir ton para ödemiıyor musunuz?”

“Hayır,” dedi Atlas basitçe. “Buraya üye olan metropol insanların yüzde doksanı buradan nefret ediyor. Buraya gelip kulübelerine çekiliyorlar ve bütün gün tabletleriyle, telefonlarıyla ilgileniyorlar. Sadece bir statü göstergesi olduğu için buraya üyeler. Babalarının babası üye olduğu için ve hafta sonunu burada geçirmek kulağa hoş geldiği için. Bilirsin işte, ofise döndüklerinde ‘Bu hafta sonu kulüpteydim, temiz hava çok iyi geldi’ gibi havalı cümleler kurabilmek için. Senin gibi, durup temiz havayı soluyan ve bundan lezzet alan çok az insan var. O azınlığın çoğunu da çocuklar oluşturuyor.”

Söyledikleri mantıklıydı aslında. Metropol hayatına alışınca ondan kopmak zordu. Şehrin hızına bir kere ayak uydurdun mu, aniden durulunca eylemsizlik yasası seni fena halde çarpıyordu. Yine de ben burada olmaktan zevk alıyordum, üstelik geleli sadece yarım saat olmuştu. Henüz gece gökyüzüne bakıp yıldızları görmemiştim. Şömineyi yakıp karşısında kahvemi yudumlayarak kitap okumamıştım. Birçok insanın bunları fazlaca romantikleştirmesinden ötürü klişe zevklermiş gibi geliyordu kulağa, farkındaydım. Ama Meriç dayımın da söylediği gibi, her orijinal fikir sağlam bir klişe kadar prim yapmıyordu. Ve ben bu tarz klişelerle rahatlamayı seviyordum.

“Çocuklar ağızlarının tadını büyüklerden daha iyi biliyor,” dedim omuz silkerek. “Bunun, bana uyma-

yacak kadar romantik bir düşünce olduğunun farkındayım ama doğanın, yeşilliğin, temiz havanın insanı sakinleştiren bir etkisi var ve bu, küçümsenmeyecek düzeyde. Biraz durup nefes alma fikri iyi hissettiriyor. Anlıyor musun?”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Sanırım,” diye mırıldandı.

Ona dönüp hafifçe gülümsedim. “Sen nefes almaktan ziyade nefesin kesildiğinde stres atıyorsun, değil mi?” diye sordum. “Bu yüzden motor yarışlarına katılıyorsun. Nefesini kesecek kadar hızlanıp kendi hayatından biraz uzaklaşmak için.”

Motor yarışı lafını duyar duymaz gerildiğini fark etmemek imkânsızdı. Yüzündeki sakin gülümseyiş saliseler içinde alaycı bir renge boyanmıştı. Bana dönüp, “Şimdi de psikanaliz yeteneklerinle mi beni büyülemeye karar verdin, cadı?” diye sordu.

Gözlerimi devirdim. Bir an gerçekten anlam dolu ve sakin bir şekilde sohbet edebileceğimize inanmıştım, sevgili okur. Gerçekten. Ama patronum bir şeytandı ve asla rahat dıramıyordu.

“Evet,” dedim. “Bir sonraki planımı da duymak ister misin? Seni bir kurbağaya çevireceğim.”

“Ve yeniden prense dönüşmem için bir prenses tarafından öpülmem mi gerekecek?”

Bakışlarımı kısıp hafifçe tebessüm ederek başımı iki yana salladım. “Bir prenses tarafından öpülmeyi şu halinle bile başaramadığını düşünürsek, bu, senin için oldukça acımasızca bir ceza olur.”

Atlas küçük bir kakhaha attı. “Vicdanlı bir cadı. Ki-min aklına gelirdi ki?”

“Temiz havanın etkisi,” dedim. “Kendini çok kaptırma.”

Küçük atışmamızın ardından sessizleşerek yürüme-ye devam ettik. Biraz ilerlediğimizde, at binmekte olan orta yaşlı birkaç kadın görüş alanıma girdi. Bunu görür görmez heyecanla, “Şunlara bak!” dememe engel olmadım. Oysaki daha birkaç dakika önce Atlas’a oldukça öfkeliydim.

“Kadınlara mı?”

Ve nedenini hatırlamak hiç de zor değildi. “Hayır. Atlara!”

Gösterdiğim yöne, elleri ceplerinde, heyecandan tamamen arınmış boş bakışlarla baktı. “Ne olmuş atlara?”

Seni teperler belki diye umuyorum. “Çok güzeller,” dedim zaten bariz olan bir şeyi söylemek beni rahatsız etse de. “Hadi gel, yakından bakalım.”

Sesini çıkarmadan peşimden yürüdü ve atların koşuşturduğu o koca alanla aramızda bir çit kalana kadar onlara yaklaştık. Biri kahverengi, diğeri siyah olan iki at o kadar güzeldi ki, elimde olsa her ikisini de canlı renklerle resmederdim.

Kadınlardan birisi bizi fark edince atını bize doğru sürdü. O güzel hayvan bana yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı... Ve aniden bir paniğe kapıldım, çünkü yaklaştıkça fark ettim ki atlar zannettiğimden daha büyük hayvanlardı.

Epey büyük hayvanlardı. Kadın, atını çitin tam yanına sürdüğünde gözlerim kocaman açılmış bir şekilde birkaç adım geriledim.

Atlas kaşlarını kaldırarak bana baktı. Sanki neler döndüğünü çözmeye çalışıyormuş gibi, önce bana, sonra çitin hemen arka tarafındaki hayvana baktı. “Yanlış mı görüyorum, yoksa sen atlardan korktun mu?”

“Ne münasebet!” dedim çenemi kaldırarak. “Sadece... Uzaktan daha küçük görünüyorlardı.”

“Yani korktun.”

Oflayarak gözlerimi devirdim. “Korkmadım ama daha fazla yaklaşabileceğimi de zannetmiyorum.” Bunu sesli söyleyince üzüntüyle omuzlarımı düşürdüm. “Buraya gelirken yapmak istediğim şeylerden biri de at binmektir. Çünkü televizyonda falan çok kolay görünüyordu ama...” karşımdaki koca hayvanı işaret ettim, “...yanıldığım ortada.”

“Korkacak bir şey yok,” dedi Atlas. “Bu çiftlikteki atların hepsi çok uysaldır. İnsanlara zarar vermezler. At binmek de çok zor bir şey değil.” Sonra sırf bana hava atmak için çitlere iyice yaklaşıp kahverengi ata elini uzattı ve hayvanın kafasını okşadı. At da onun elini yalayınca güldüğünü işittim. Homurdanmadan ya da kaşlarını çatmadan, dudaklarından kopup giden neşeli bir gülüş. Yakışıklı yüzü bu gülüşle gevşeyip aydınlanmıştı. Ama o an ona o kadar sinir oluyordum ki, bu görüntünün keyfini bile çıkaramadım.

“Senin için söylemesi kolay tabii,” dedim. “Bu hay-

vanlar seni tanıyor. Bense tamamen yabancıyım onlar için. Tabii onlar da benim için...”

Atlas, onun ilgisinden oldukça memnun görünen atı sevmeye bir süre daha devam etti ve korkacak bir şey olmadığına beni ikna etmeye çalıştı ama pek başarılı olamadı. En sonunda, görmek istediğim daha onlarca yer olduğunu söyleyerek, onu atların yanından ayrılmaya ikna ettim. Böylece öğle yemeği vakti gelene dek kulübün çiftlik arazisinde dolaşmaya devam ettik. Bekçi köpekleri atlar kadar devasa olmadığı için onları severken herhangi bir sıkıntı çekmedim. Etrafta dolaşan birkaç kediyi de sevmek istedim ama onlar sevmek istemediler. Aramıza güvenli bir mesafe koyup uzaktan bana bakmayı ve bundan sıkılınca da çekip gitmeyi tercih ettiler.

Öğle yemeği için iki seçenek vardı; ilki, açık alana kurulmuş bir açık büfeydi. Etrafa piknik masaları serpiştirilmişti ve yemeğini açık havada yemek isteyenler burada toplanıyordu. İkincisiyse kulübelere yapılan yemek servisiydi. Öğle yemeğinden yaklaşık bir saat önce talimat verirsiniz yemeğiniz kulübenize servis ediliyordu. Bu iki seçenek elbette akşam yemeği için de geçerliydi ve ben elbette dışarıda yemeği seçmiştim. Altın Diyar Kulübü’ne gelme amacım ahşap bir eve tıklıp kalmak değildi çünkü.

Atlas’la beraber açık büfeden yemeklerimizi alıp bir piknik masasına oturduk. Öğle yemeklerimin hep koşturmacayla geçtiği şehir hayatından sonra, böyle keyifli

bir yerde rahatça yemek yiyecek olmak neşemi tekrar yerine getirmişti.

Çorbamı kaşıklarken bir ara kirpiklerimin altından Atlas'a baktım ve beni izlediğini gördüm. "Ne?" diye sordum lokmamı yutup.

Omuz silkerek, "İlk defa seninle yemek yiyoruz," dedi. "Yani baş başa."

Bir an durup düşününce bunun doğru olduğunu fark ettim. "Ne olmuş yani?" diye sorarken bakışlarımı tekrar çorbama çevirdim.

"Bir şey olduğu yok. Sadece olan biten her şeyi düşününce, bu noktaya gelmiş olmamız garip hissettiriyor. Benden kurtulmak için az kalsın istifa ediyordun."

Haklıydı. Ben de düşününce bunun garip bir nokta olduğunu kabul ediyordum ama sonuçta buradaydık işte. "Hayat bizi arkadaş olmaya zorluyor," dedim. "Kaderimizde var bu. Ne kadar dirensek de..."

Sessizce güldü. "Ya da sadece bana musallat olmuş bir cadıdır ve senden kurtulamıyorumdur."

"Buna inanmak seni rahatlatacaksa..." Kâsemdeki çorbanın son yudumunu da kaşıklayıp ona sinsi ve geniş bir sırıtışla baktım. Bir cadı olduğumu düşünmesinin benim için hiçbir sakıncası yoktu.

Bir süre sessizce yemeğimizi yedikten sonra, sabah-tan beri zihnimin gerisinde dolanıp duran soru nihayet dudaklarımın ucuna yürüdü ve kendimi daha fazla tutamadan, "Sana bir şey sormak istiyorum," dedim.

Atlas soracağım sorunun hoşuna gitmeyeceğini

çoktan anlamış ama yine de kaderine razı gelmiş bir biçimde başını salladı. “Sor bakalım.”

“Bu motor yarışı mevzusu... Bundan bahsetmek neden seni bu kadar geriyor? Ve bu kadar rahatsız oluyorsan neden yarışlara katılıyorsun?”

Çenesinin gerilişini ve kaşlarının çatılışını anbean izledim. Yakışıklı yüzü, içindeki bütün rahatsızlığı dışarı vuracak bir ifadeyle kararmıştı. Dudaklarını bir şey söylemeye niyeti yokmuş gibi birbirine bastırdı ve başını öne eğip yemeğine odaklandı. Bir cevap alabilecek gibi görünmüyordum. Daha fazla zorlamamaya karar verip bakışlarımı ondan çektiğimde beni şaşırtan sesini işittim.

“Önceden gizli bir şey değildi,” dedi. “On altı yaşımda başladım motor yarışlarına katılmaya. Çok daha küçük yaştan beri de motosikletlerle ilgileniyordum.” Duraklayıp bir süre sessiz kaldı. Ardından hafifçe iç çekip, “Daha doğrusu... Abim... abimle beraber ilgileniyorduk. Yarışlara da beraber katılıyorduk. Sonra bir gün, bir yarışta ben önde giderken kaza yaptım. Abim, benim devrildiğimi görünce hızlanabildiği kadar hızlanarak başka bir kaza yaptı. Ben birkaç sıyrıkla kurtuldum. O, bir ay hastanede kaldıktan sonra hayatını kaybetti. Babam motosikletlere ve yarışlara dair olan her şeyi bir araya toplayıp ateşe verdi. Bu aile trajedisinin ardından seneler geçti ve her şey bugünkü halini aldı. Bundan bahsetmekten hoşlanmıyorum, çünkü hâlâ yarışlara katıldığım babamın kulağına giderse bu defa yaktığı şey motorum değil, bizzat ben olurum.”

Ben kocaman açtığım gözlerimle ve hayretle aralanmış dudaklarımla ona bakakalmışken, önündeki bardağa uzanıp birkaç yudum su içti. Ardından, “Bütün hikâyeyi öğrendin,” dedi. “Cevaba ulaşmış olmak seni tatmin etti mi? Yoksa sorular sorup durmaya devam edecek misin?”

Ne diyeceğimi bilemeyerek bir süre sessiz kaldım. En sonunda Atlas’ın gözlerine bakmaya cesaret ederek, “Üzgünüm,” dedim. “Özür dilerim... Başka bir şey sormayacağım tabii ki.”

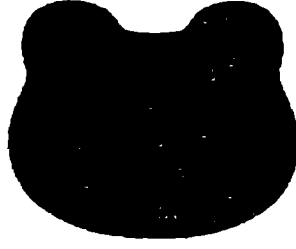
Atlas pişmanlık dolu bir nefes vererek başını iki yana salladı. “Özre gerek yok. Sadece aramızda kalsın, olur mu? Motor yarışları, abim, her şey...”

Hiç düşünmeden başımı salladım. “Tabii ki. Aramızda kalacak.”

Aramızda. Bu kelimenin, iki insanı olduğundan daha yakın hale getiren sihirli bir tınısı vardı. Bir anda Atlas’la benim bir ‘aramız’ olmuştu. Ve bu ‘aramız’da ikimizden başka kimsenin bilmesini istemediği şeyler vardı. Bunları bana neden anlattığını bile bilmiyordum. Muhtemelen dakikalar önce susmaya devam etse daha fazla üstelemezdim. Yarışlardan da kimseye söz etmeyeceğimi biliyordu. Ama yine de anlatmayı, daha doğrusu iç parçalayan kelimelerle hızlı bir özet geçmeyi seçmişti. Amacı beni sarsmaksa kesinlikle başarmıştı. Ama kendisi de en az benim kadar sarsılmış görünüyordu.

Yemeğin geri kalanını sessizce yiyip kalktıktan son-

ra kulübeye doğru yürümeye başladık. Ama yolun yarısına geldiğimizde Atlas bir tanıdığıyla karşılaştı. Beni de tanıştırdı. Adam bizi çay içmeye davet edince Atlas yüzüne baktı. Ben de ona baktım. Gözlerimde bu teklifi reddetmesi için yanıp tutuşan bir bakışla hem de. Gitmek istemediğimi anlamış olacak ki, kendisi teklifi bir kahraman gibi kabul etti ama benim için birkaç bahane uydurup kurtulmamı sağladı. Ona küçük bir gülümseme gönderip içimden teşekkür ettim ve tek başıma yürümeye devam ettim. Verandadaki sedire kurulup, yanımda getirdiğim kitabı okumaktan ve Atlas dışında bir şeyler düşünmekten daha çok istediğim bir şey yoktu.

- 9 -

Azizim, inan kulüpte kafa dinlemek gibisi yok. Sabahları kuş cıvıltılarıyla uyanıp bir fincan acı kahve eşliğinde günün ağarmasını izlemek, insanın ruhuna bahşedilmiş bir hediye, bir lütuf âdeta. Sabah melteminin yumuşak dokusunu bir kez teninde hissedip bunun keyfini sürmemiş bir insan, nasıl olur da yaşadığını iddia etme cüretinde bulunur, aklım almıyor üstadım. Gece kulüplerine gidip, orada vahşi hayvanlar gibi ilkel hareketlerle manasız rakslar eden şu zavallı gençlerin eğlence anlayışları, mutluluğu aradıkları o sefil yerler böyle zamanlarda beni öyle dehşete düşürüyor ki, kendime gelebilmek için taze bahar sabahının o muazzam kokusunu derince içime çekmek bile yetmiyor...

Aklımdan geçen düşüncelerle kendi kendime sırtı-tım. Ama elimde bir fincan kahveyle verandada oturmuş, güneşin doğuşunu ve bulutların anbean değişen renklerini izlerken kendimi, bundan belki de yüzyıl evvel yazılmış bir roman kahramanı ya da eski bir Türk filmi aktrisi gibi hissetmemem imkânsızdı. Kim bilir kaç sene sonra çalar saatsiz, telefonsuz, kapı zilsiz bir sabaha kendiliğimden uyanıp, kim bilir kaç sene sonra güneşe böyle dikkatli bakıyordum.

Dün gece, Atlas'la baş başa kalıp garip anlar geçirmek istemediğim için erkenden yatmaya gitmiştim. Temiz havadan olsa gerek, uykuya dalmam zannettiğimden de kısa sürmüştü ve hal böyle olunca, azıcık uykuyla yetinmeyi öğrenen bedenim daha güneş doğmadan ayağa dikilmişti. Ben de yatakta dönüp durmaktansa kulübün güzelliklerinin keyfini sürmeye karar vermiş ve sessizce kendime bir kahve yapıp verandaya çıkmıştım. Güne böyle doğru bir kararla başlamak gerçekten iyi hissettiriyordu.

Dizlerimi göğsüme çekerek sedirin üstünde otururken ve kahvemın yarısına gelmişken kulübenin kapısı açıldı. Dağınık saçları, yüzünde uyku mahmurluğu, belinden düşecekmiş gibi duran siyah eşofmanı ve hafifçe omzundan kayan mavi tişörtüyle Atlas verandaya çıktı. Birkaç saniye boyunca onun bu haline bakıp, yakışıklılığının kalp atışlarımı hızlandırmasına izin verdim. Çünkü aksi mümkünmüş gibi görünmüyordu. Üstelik bana dönüp, henüz uykusundan sıyrılamamış mavi bakışlarının eşliğinde hafifçe gülümsediğinde... Ben de insan-

dım, sayın okur. Benim de zaaf larım vardı.

“Günaydın, patron,” dedim hafifçe tebessüm ederek.

Atlas cevap vermeden gelip yanıma oturdu. Birkaç saniye dik durmayı başardıktan sonra yana doğru devrilerek, başını hafifçe omzuma yasladı. Belli ki gün onun için henüz aymamıştı.

“Neden bu kadar erken uyandın?” diye sordu. Ya da çıkardığı homurtuyu ben bu şekilde yorumladım, emin değilim.

“Erken yattım,” dedim. “Az uyumaya alışkınım. Bir baktım erkenden uyanıvermişim.”

“Hımm...” Çıkardığı tek ses bu oldu. Başı hâlâ omzumdaydı ve bunun nasıl olabildiğini aklım almıyordu. Eh, öncesinde beni o uyku sersemi halinin sevimliliğiyle etkisiz hale getirmiş olmasaydı buna izin vermezdim. Ama şimdi, onu omzumdan kaldırırsam bir köpek yavrusunu tekmelemiş gibi hissedecektim.

“Bana da kahve var mı?” diye sordu birkaç dakika sonra tembelce.

“Mutfakta,” dedim.

Kendini doğrultmak için insanüstü bir çaba harcayarak ayağa kalktı ve tek eliyle gözlerini ovuştururken, ayaklarını sürüyerek kulübeye döndü. Yaklaşık bir dakika sonra elinde bir fincanla tekrar yanıma oturmuştu.

“Ellerine sağlık,” dedi birkaç yudum içtikten sonra. “İyi geldi.”

“Afıyet olsun. Sen neden bu kadar erken uyandın?”

Hafifçe omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok. Uyandım, camdan dışarı bakınca verandada birini görür gibi oldum. Senin de burada olduğunu unutmuşum.”

“Bütün ayrıntıları söylemene gerek yoktu, biliyorsun,” dedim gözlerimi devirirken. “İyi bir ev sahibi bazı detayları sadece kendine saklar.”

Dönüp yüzüme baktı. Beş dakika öncesine göre daha uyanık görünse de yataktan yeni çıktığı hâlâ belliydi. Uzanıp yanaklarını sıkmakla, başını su dolu bir kovaya daldırıp ayılmasını sağlamak arasında gidip geldiğim sırada bana gülümsedi. Vic-dan-sız-lık. Gerçekten başka bir açıklaması yoktu bu hareketin, sevgili.okur.

“Uyku sersemiyim şu an,” dedi başını hafifçe eğerek.

“Tabii tabii,” diye mırıldandım. “Uyku sersemi olmadığın zamanlarda muhteşem kibar ve düşüncelisin bana karşı çünkü...”

Gülümsemesi hâlâ yüzündeyken birkaç saniye sessizce beni izledi, ardından, “Belki de sadece sersemimdir,” dedi.

Tamam, artık emindim. Cazibesıyla öldürüp benden kurtulmak istiyordu kesin. Ama Naz Atalay bu numaraları yer miydi peki? Asla. “Belki de,” derken omuz silkip gözlerimi ondan kaçırdım ve artık gökyüzünde yükselmeye başlamış güneşin oluşturduğu manzaraya baktım.

Gün doğumunun turunculuğu da en az Atlas’ın

uyku mahmuru gülümseyişi kadar etkileyiciydi. Atlas’a bakacağıma güneşe bakardım ben de.

Bir süre sessizce yan yana oturup kahvelerimizi içtik. Güneş artık tam manasıyla yükselip, etraftaki gölgeleri tamamen süpürdüğü sırada Atlas, “İyi geldi, biliyor musun?” dedi. “Bir seneden fazladır hiç uğramamıştım buraya. İyi oldu yani.”

“Ben olsam her hafta sonu gelirdim,” dedim. “Pazar geceleri ağlayarak ayrılırdım buradan.”

Güldüğünü işittim. Al işte. Ben bu gülüşün çarpıcılığından kaçmak için adama bakmayı reddediyorum, o kalkıp beni gülüşünün sesiyle sersemletiyor! Ben bunu hak edecek ne yapmış olabilirdim, sevgili okur?

“Bugün ne yapmak istersin peki?”

“Öncelikle kahvaltı,” dedim. “Bu arada dünkü menemen gerçekten muazzamdı. Tadı hâlâ damağımda. Dönerken de uğrayalım mı oraya?”

“Bakarız,” diye geçiştirdi Atlas. “Kahvaltıdan sonra ne yapacaksın? Bir plan yapmadıysan göle gidelim mi?”

Ona bakmama kararımı unutarak hızla başımı çevirip, “Göl mü var?” diye sordum. “Bunu bilmiyordum!”

“Önceden Altın Diyar Kulübü bu kadar büyük değildi. Yıllar içinde üyeleri arttıkça kulüp de büyüdü tabii. Göle kıyısı olan bir araziye de alıp kulübe dâhil ettiler. Yani evet, artık göl de var.”

“Tam da her şey daha güzel olamaz diyordum.” Elimi heyecanla çarpan kalbime bastırıp, “Kahvaltıdan

sonra gidelim mi, Atlas?” diye sordum en çocuk sesimle. “Çok severim ben suyu. Deniz, göl, şelale, hiç fark etmez, hepsine bayılırım.” Ankara’da yaşarken neler çektiğimi varın siz düşünün artık.

Atlas yine gülümsedi. Ama artık tamamen ayıldığı için, alışkın olduğum gülümsemelerinden biriydi bu. Bağışıklığım vardı yani. “Tamam, gideriz. Önce bir kahvaltı edelim de.”

Kahvelerimiz bitince kulübeye geri dönüp kahvaltı için hazırlandık. Ben yine kot pantolon ve tişört kombini yaptım. Atlas’sa açık renk bir keten pantolon ve ince bir gömlek giymeyi seçti. Dün öğle yemeğini yediğimiz yere kadar havadan sudan konuşarak ilerledik. Kahvaltı da öğle yemeği gibi açık büfeydi. Ve öğle yemeğine oranla çok daha fazla insan kahvaltıyı açık havada yapmayı seçmişti.

Atlas tanıdığı birkaç kişiye selam verdikten sonra kahvaltımızı alıp boş bir masaya geçtik. Çayıma attığım tek şekeri eritmek için karıştırırken, Atlas’ın tıka basa doldurduğu kahvaltı tabağına bakıp sııttım. “Bunların hepsini yiyebilecek misin gerçekten?”

Tek kaşını kaldırıp bana oyunbaz bir bakış attı. “Sen dün bunun iki katını yediğine göre, ben de bunu bitirebilirim diye düşündüm.”

“Ha, ha, ha,” diyerek sahte bir gülüş sundum ona. “Böyle şeyler beni bozmaz, Atlas Efendi. Gerekirse üç katını da yerim.”

“Yersin tabii de dikkat etsen iyi olur. Kilo falan alır-

sın maazallah.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Gerçekten beni kilo alma düşüncesiyle korkutabileceğini mi zannediordu? Demirden korksak trene binmezdik, paşam! “Ne olur yani?” diye sordum ve abartılı bir dehşet ifadesiyle ekledim. “Kilo alırsam beni beğenmez misin yoksa?”

Beklenmedik bir şekilde genişçe sıırttı. “Yo, beğenirim.”

Gülmemek için direndim. İnanın direndim, sevgili okur. Ama şeytan öyle çekiciydi ki, dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım. “Benimle uğraşma da yemeğini ye. Ben bitirdim mi, seni sürükleyerek götürürüm göle bak.”

Tehdidim işe yaradı ve Atlas bana minik bir gülümseme yolladıktan sonra kahvaltısını yapmaya koyuldu. Tabii ben de. Kahvaltı oldukça lezzetliydi ve iki sabahtır güne güzel yiyeceklerle başlıyor olmak beni mutlu ediyordu. Cemal Süreya haklı olmalıydı, kahvaltının mutlulukla bir ilgisi vardı.

İki bardak çay ve lezzetli birçok lokmanın ardından karnı doymuş, mutlu ve enerji dolu bir kadındım. Yüzümde sinir bozucu olduğunu düşündüğüm bir sakinlik ifadesiyle, gözlerimi kaçırmadan Atlas’a bakıyordum. İlk beş dakika beni görmezden gelmeyi başardı. Ama tabağındaki son kahvaltılıkları da silip süpürmeden önce dayanamayıp başını kaldırdı ve göz göze geldik.

“Neden öyle bakıyorsun, Naz?”

Omuz silktim. “Yapacak daha iyi bir şeyim yok.”

Gözlerini devirerek başını iki yana salladı ve tabağındaki son lokmaları hızlıca ağzına tıktırdı. Bunu, bana nahoş bir manzara sunmak için yaptıysa bile işe yaramamıştı doğrusu. Ben de isterdim yutabileceğinden fazla lokmayı ağzına tıktırmasının yüz buruşturacak bir manzara olmasını. Lakin değildi işte. Şişkin yanaklarıyla ağzındakileri çiğnerken bile yakışıklılığı azalmıyordu.

Nihayet kahvaltı faslı tamamen bittiğinde önce kulübeye uğradık ve Atlas gömleğini değiştirip kısa kollu bir tişört giymeye karar verdi. Bunu, sırf oyalararak beni daha da sabırsızlandırmak için yaptığını anlamadığı zannediyorsa yanılıyordu. Ama ona istediğini vermedim ve metanetle bekledim. Cep telefonunu yanına alıp almamaya karar vermesi beş dakika falan sürdü. En sonunda kulübede kalsa daha iyi olacağını söyleyip, “Hadi çıkalım,” dedi.

“Eğer yolun yarısında telefonun için geri dönmek istersen seni gerçekten bir kurbağaya çeviririm, Atlas.”

Peki, şeytan patronum beni sinirlendirdiğini görünce ne yaptı? Elbette keyifle sırttı. Ardından bana cevap vermeden kulübeden çıkıp yürümeye başladı. Ben de onun peşinden tabii ki. Ona yetişince çatık kaşlarımın altından öfke dolu bir bakış atıp kafamı çevirdim ve sessizce yürümeye devam ettim. Yavaş ve konuşmadan bir süre ilerledikten sonra, dün at binen kadınları gördüğümüz yerden geçtiğimizi fark ettim. Bu sefer o

kadınlar yoktu ama başkaları vardı. Ve atların üzerinde oradan oraya koşturarak eğleniyorlardı. Yani bu mesafeden yüzlerindeki ifadeyi göremesem bile eğlendiklerini düşünüyordum. Çünkü at binmek her zaman eğlenceli görünmüştü bana. Hep denemek istemiştim. Ta ki atların gerçekte korkunç derecede büyük hayvanlar olduğunu gözlerimle görene kadar.

Dudaklarımı büzerek, atlara son kez bir Küçük Emrah bakışı attıktan sonra başımı çevirdim. “Göl çok uzak mı?” diye sordum Atlas’a ve ona baktığım sırada onun da beni izlediğini fark ettim.

“Çok değil. On dakika falan yürüyeceğiz sadece.”

Yürümeyi seviyordum. Özellikle, karnım tokken ve ayağымda rahat spor ayakkabılarım varken yürümeyi daha da çok seviyordum. On dakika da kısa bir süreydi. “Bilseydim mayomu da getirirdim,” dedim alayla. Bir gölde daha önce hiç yüzmemiştim gerçi ama neden olmasındı ki?

“Havalar henüz o kadar ısınmadı,” diye cevap verdi Atlas, benim aksime ciddiyetle. “Hasta olursun.”

Kıkırdamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Tamam, benimle alenen flört etmeye çalıştığında onu terslemek kolaydı. O da buna hazırlıklı oluyordu sonuçta. Ama böyle birden, flört amacı gütmenden, tamamen içtenlikle kurduğu bu sevimli cümleye nasıl karşı koyabilirdim? Ya da nasıl tersleyebilirdim? Zor kadınız dediysek taş kalpliyiz demedik, sevgili okur.

Gölün kıyısına gelene kadar başka bir şey konuş-

madık. Oraya geldiğimizde genişçe gülümseyip derin bir nefes aldım. Muazzam bir manzaraydı karşımdaki. Gölü çevreleyen ağaçlık alanın yeşilliği gölün berrak sularına yansıyor ve ona yeşilimsi bir renk veriyordu. Etrafında açan çiçeklerin çeşit çeşit renkleri bu yeşille harika bir uyum sağlıyor, manzarayı iki kat daha güzel yapıyordu. Bu görüntüye eklenen bahar havasının temiz kokusunu ya da kuş cıvıltılarının insanı mest eden sesini nasıl tarif edeceğimi bile bilemiyordum.

“Çok güzel burası,” dedim neredeyse inleyerek. “Bütün bu renkler, bu sakinlik... Harika gerçekten.”

“Öyle,” diye mırıldandı Atlas. Sesinden, onun da keyifli olduğunu anlayabiliyordum. “Gel şöyle kıyıya oturalım.”

Gölün kıyısında büyük birkaç kaya parçası vardı. Atlas’la beraber oraya gidip bağdaş kurarak oturduk. Göl, eğilsem suya elimi daldırabileceğim kadar yakındaydı. Ben de bunu yaptım. Eğildim ve parmaklarımla serin suyu okşadım. Su hafifçe dalgalanırken üstünde güneş ışıkları parıldadı. Yeryüzünde sihir olmadığına inanırken zorlandığım anlardan birini yaşıyordum. Doğanın başlı başına sihir olduğuna inanıyordum.

Suyun güzelliğine dayanamayınca spor ayakkabılarımı ve çoraplarımı hızlıca ayaklarımdan çıkardım, pantolonumun paçalarını yukarı çektim ve ayaklarımı suya daldırdım. Gerçekten, keşke mayomu getirmiş olsaydım...

Atlas’a dönüp, “Sen de daldırsana ayaklarını suya,”

dedim gülerek. “ ok güzel.” Sonra ayaklarımı çırparak ikimizin üstüne de su s ırat tım.

Atlas başta biraz homurdansa da itiraz etmeden söylediğimi yaptı ve ayaklarını suya daldırdı. Benden daha uzun olduğu için onun ayakları bileklerinin yukarısına kadar suya giriyordu. Biraz kıskanmı tım doğrusu.

“Birlikte çalıştığımız adamlardan biri bizi ak am yemeğine davet etti,” dedi Atlas, ayaklarını suyun içinde gezdirirken. “Sorun olur mu?”

Buraya gelirken bu yemek davetlerinin olacağını bildiğim için başımı iki yana salladım. “Olmaz. Tanıdığım birisi mi?”

“Zannetmiyorum. Mehmet Yalçın adı. E i Zehra Hanım’la birlikte y n ettikleri bir lojistik firmaları var. İyi bir adamdır.”

“Hımm...” O an Atlas’ın ‘iyi bir adam’ deyişiyle Mehmet Bey’in zihnimde sevimli birisi olarak canlanması bir oldu. Ne ara bu adamın yargılarına bu kadar inanmaya ba lamı tım, bilmiyordum. “Nerede yiyeceğiz yemeği? Onların kulübesinde mi?”

“Evet.”

“Evcilik oynamak gibi,” dedim gülerek.

Atlas da güldü. “K   k ken evcilik oynar mıydın?”

“Tabii ki oynardım.”

“Evin erkeği mi olurdun yoksa?”

Elimde olmadan kıkırdadım. “Bazen. Cinsiyet kalıplarını kırmaya o ya larda ba lamı ım.”

“Ben de küçükken bulaşık yıkmaya bayılırdım,” dedi Atlas sınıtarak. “Ama genelde temiz şeyleri annemden habersiz yıkamaya çalıştığım için azar işitirdim.”

Attığım kahkaha gölde yankılandı. Atlas’ı küçük bir çocuk olarak, bir kova köpüklü suyun başında hayal etmek beni haddinden fazla neşelendirmişti. “Sadece azarla kurtuluyorsan yine iyiymiş.”

“Üçüncü seferin ardından iki akşam odamdan çıkmama cezası almıştım.”

Yine güldüm. “İlk seferde akıllanacağını düşünmemiştim tabii,” dedim ona oyunbaz bir bakış atarak.

Dudağında asılı kalmış minik bir gülücükle beni izliyordu. “Sevdiğim şeylerden kolay vazgeçemiyorum.”

Bu cümlesiyle birlikte aklıma gelenler motor yarışları ve abisinin ölümü olunca gülümsemem hafifçe soldu. Ama aklımdakileri ona yansıtmak istemediğim için çabucak, “Neyi sevdiğine dikkat etmelisin o zaman,” dedim. “Vazgeçmek zorunda kalacaklarını sevmemek hem zaman hem huzur kazandırır.”

“Gerçekten insanın sevebileceği şeyleri seçebileceğini mi düşünüyorsun?”

Omuz silktim. “Sevebileceği şeyleri değil belki ama hangisine bağlanacağını seçebilir. Bir şeyi uzaktan sevmekle ona bağlanmak birbirinden çok farklıdır.”

Bir süre sessizce yüzüme baktı. Düşünceli görünüyordu. “Sevdiğim bir şeyden kendi rızamla uzakta kalmayı reddediyorum,” dedi en sonunda. “Hem zaten sonunda üzüntüyü de göze alamıyorsan o şeyi sevdi-

ğinden bahsedemezsin.”

Cevap vermek yerine sadece iç çektim. Bu konuda çok farklı düşünüyorduk çünkü. Bence sevgi insana zarar vermemeliydi. Hiçbir anlamda. Bir şeyi seviyorsanız ve o da size zarar veriyorsa bundan vazgeçmek, o sevgiden kaçmak en makul çözümdü. Yine de Atlas’ın tutkuları başka bir boyuttaydı. Abisinin ölümü bile onu motor yarışı sevdasından vazgeçirememiştii. Ve bu hassas bir konu olduğu için tartışmayı uzatarak onu üzmem istemiyordum. Bana güvenerek anlattığı şeyi bilerek ya da bilmeyerek onu incitmek için kullanmak, istemediğim en son şey olurdu.

Sessizlik garip bir hal alınca, ağırlaşan havayı dağıtmak için muzipçe sırtıp ayaklarımı çırparak Atlas’ın üstüne biraz su sıçrattım. Üstüne sıçrayan sulardan geriye doğru eğilerek kaçmaya çalışsa da başaramadı. Önce ıslanan pantolonuna, ardından bana huysuz bir bakış attı. Ve ben ne olduğunu anlayamadan, öne doğru eğilip elini suyun içine daldırdı. Bir saniye sonra koca bir su kütlesi yüzüme çarpınca şaşkın bir kahkaha attım.

“Hey! Bu haksızlık ama.”

Ne dediğimi umursamadı ve aynısını bir kez daha yaptı. Kolay pes eden biri olmadığımı biliyorsunuz, sevgili okur. Ben de ayaklarımla suyu tekmeleyerek mücadeleyi sürdürdüm. Sonunda yorulup oturduğum kayanın üzerine sere serpe uzandığımda, hem gülüyor hem de yüzümdeki suları silmeye çalışıyordum.

Başımı yana çevirdiğimde Atlas'ın da tam yanına uzandığını gördüm. Benim kadar olmasa bile o da epey istanmıştı ve yine benim kadar olmasa bile o da gülmüyordu. Orada öylece, kuruması için güneşe seneler çamaşırlar gibi uzun bir süre uzandık. Arada bir birbirimize, arada bir gökyüzüne bakıyorduk. Bir insanın ömründe yalnızca bir defa yaşayabileceği o tuhaf, huzurlu anlardan biriydi. İkimiz de bunu bilerek sessizliğ bozmadık ve artık oradan kalkıp gitme vaktimiz gelene kadar öylece kaldık.

- 10 -

Elimdeki maça sekizi sertçe yere çarpıp, “Pişti!” diye bağırdım. Ve ortadaki kartları toplayıp sağ tarafımda oluşturduğum yığına eklerken, oturduğum yerde omuzlarımı sallayarak dans ettim. Atlas, benim neşeme karşılık somurtarak elindeki kartlardan birini ortaya attı. Ben de onu tekrarladım.

Şu an ne olduğunu merak ediyorsanız, sevgili okur, anlatayım.

Göl kıyısında geçirdiğimiz huzurlu ve eğlenceli bir sabahın ardından öğle yemeği yiyip biraz yürüyüş yaptık. Ardından Atlas’ı azat ettim ve akşam yemeğine kadar kulübün henüz gitmediğim, görmediğim kısım-

larını keşfetmeye çalışarak boş boş dolandım. Ancak akşam yemeğine kısa bir süre kala kulübeye dönüp üzerimdeki kıyafetleri değiştirdim. Uzun ve düz kesimli siyah elbisemle yeterince güzel görüldüğüme kanaat getirince Atlas'ı buldum ve beraber evcilik oynamaya gittik.

Mehmet ve Zehra ikilisinin kulübesi, Atlas'ın kulübesinden farklı değildi. Ama daha güzel döşendiği kesindi. İlk başta bunun Zehra'nın marifeti olduğunu düşünsem de, çifti tanıdığımda Mehmet'in estetik anlayışının çok daha ileride olduğunu fark etmem uzun sürmedi. Zehra ve Mehmet garip bir şekilde uyumlu bir çiftti. Mehmet ilişkinin sanatla iç içe olan tarafını oluştururken, Zehra her adımını mantığıyla attığını kısa sürede belli ediyordu.

Güzel bir akşam yemeği olmuştu. Atlas, iş arkadaşları olan bu insanların yanında oldukça rahattı. Onun rahatlığı bana da yansınca, birkaç saatlik misafirliğimiz göz açıp kapayıncaya kadar sonlanmıştı. Yemeğin ardından birer bardak kahve içip kendi kulübemize geri dönmüştük.

Altın Diyar Kulübü'nün güzel yanlarından biri de kulübelerde televizyon ya da bilgisayar olmamasıydı. Kulübün internet bağlantısı da yoktu. Gerçi gelişen teknolojiyle herkes kendi internet bağlantısını yanında taşıyordu ama... Her neyse. Kulübeye döndüğümüzde Atlas da ben de direkt olarak salona geçtik. Uyumak için erken bir saatti ve telefon kurcalamak için fazla isteksizdik. Bu yüzden bir süre sessizce oturduktan son-

ra, plştı oynamaya karar vermiştik. Üstelik bu, Atlas'ın fikriydi. Siz de şaşırdınız değil mi? Biliyorum. İşte böyle, sevgili okur, olan biten bu şekildeydi.

Bir süre sonra yerde yine bir sürü kart birikmişti. Elimde kalan son karta baktım; kupa kızı. Atlas'ın elindeki iki karttan birinin kupa kızı olma olasılığı çok düşüktü ama yine de umudumu kaybetmedim. Ta ki Atlas sinsice sırtıp elindeki valeyi yere çarpana ve ortadaki son kartları da toplayana kadar.

“Pislik,” diye mırıldandım elimdeki kartı da yere koyarken. “Ama hemen sevinme. Hâlâ seni yenmiş olabiliyim.”

Sağ tarafımdaki kartları elime alıp, puan getiren kartları ayırarak saymaya başladım. Atlas da bu arada kendi kartlarını sayıyordu.

“Elli bir puan,” dedi yaklaşık bir dakika sonra, yüzüme merakla bakarak.

Elimdeki kartları yere bırakıp, “Dünyanın en saçma oyunu bu,” dedim.

Atlas, başını arkaya yatırarak neşeli bir kahkaha attı. “Bu, yenildim demenin Naz'cası mı?”

“Hayır, yalnızca basit bir gerçeği dile getiriyordum,” derken yerdeki kartlardan birini Atlas'ın yüzüne fırlattım.

“Tabii tabii.” Kart yüzüne çarpmadan geri çekilince kupa kızı göğsüne düştü. Tek eliyle alıp bana geri fırlattı ve ben kaçamadığım için kart alnıma çarptı.

“Gözüme gelebilirdi, Atlas. Kör olabilirdim,” derken alnımı ovuşturuyordum.

“İyi de ilk sen attın.”

“Ben usta nişancıyım.”

“Eminim öylesindir.” Kartları bir araya toplayıp, “Bir el daha?” diye sordu.

Art arda üç kere yenildiğim için hevesim kaçmıştı. Bu yüzden omuz silkerek, “İstemiyorum,” dedim. “Başka bir şey oynayalım.”

Elindeki desteyi karıştırırken mavi bakışları yüzümü dolaştı. “Yirmibir oynayalım?”

Elimde olmadan kıkırdayıp başımı yana yatırdım. “Nasıl bir kumarbaz çıktın sen, patron?”

“Bu kulüp yüzünden,” dedi gülümseyerek. “Yapacak bir şey bulamadıkça kartlara sarıyoruz. Ne yapalım?”

“Başka bir şey oynayalım ama kartlarla değil,” diye ısrar ettim. “Kâğıt, kalem var mı? ‘Ben kimim?’ oynayabiliriz.”

Biraz ötedeki çekmeceye uzanıp telli bir defter ve bir tükenmez kalem çıkardı. Birkaç sayfayı koparıp bana uzattı. Bir şey istediğimde soru sormadan, itiraz etmeden yapan, benimle göl kıyısında oturup, yanmayan bir şöminenin karşısında pişti oynayan bu Atlas tamamen yeniydi. Ama kendisini, üzerime çay döken versiyonundan daha çok sevdiğim için hiç ses etmiyordum.

Bana uzattığı kâğıtlardan birine, aklıma gelen se-

enekler arasından en güzelini seçip yazdım; Scooby-Doo. En sevdiğim çizgi film karakterlerinden birisiydi ve Atlas’ın alnında Scooby-Doo yazması fikri çok hoşuma gitmişti. Yazma işini bitirip saçımdaki tel tokalardan birini aldım ve ileri uzanıp kâğıdı, Atlas’ın alnına düşen bir tutam saa tutturdum.

Atlas önce bana bezgin bir bakış atsa da sonrasında elini uzatarak bir tel toka istedi. Ve o da kâğıdını benim saçlarıma tutturdu.

“Sen başla,” dedim alnımdaki kâğıdın varlığına alışmaya çalışarak.

Patronum bir iki saniye düşündükten sonra, “Erkek miyim?” diye sordu.

“Evet.” Soru sorma sırası bendeydi ve ben de Atlas’ın izinden giderek ilk önce cinsiyetimi öğrenmeye karar verdim. “Peki, ben erkek miyim?”

“Hayır,” dedi Atlas ve gözleri alnımdaki kâğıda ilişkince muzipçe gülümsedi. şüphe uyandırıcı bir gülümsemeydi bu. Kim bilir alnıma ne yazmıştı bu yakışıklı şeytan? Gözlerimi kısıp ona ters bir bakış attığım sırada, “Gerçek bir insan mıyım?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. İnsan bile değılsin, oğlum sen. “İyi birisi miyim?”

Atlas başını iki yana salladı. “Hayır.” Aksini beklemiyordum zaten ben de. “Kitap karakteri miyim?”

“Hayır,” dedim. Sıradaki sorumu sormadan önce bir müddet düşündüm. “Kurgusal bir karakter miyim?”

“Evet,” dedi. “Peki, ben bir film karakteri miyim?”

Bir müddet düşündüm. Çizgi filmler de film sayılır mıydı? “Kısmen,” derken dudaklarımı büzdüm. “Ben bir kitap karakteri miyim?”

“Evet.” Hafifçe yerinde kıpırdanıp yüzüme kararlı bir bakış attı. “Bir çizgi film karakteri miyim?”

“Evet,” derken sonuca bu kadar yaklaşmış olmasından dolayı gerildim. “Benim karakteri olduğum kitabın filmi de var mı?”

“Evet.” Atlas bu cevabı verdikten sonra biraz duraksadı. Sıradaki sorusunu düşünürken yüzüme bakıyordu. Ve ben de ona. Çok yakışıklıydı, yine. Fakat alnında Scooby-Doo yazan bir kâğıt parçası varken bunu ciddiye almam imkânsızdı. “Bir insan mıyım?” diye sordu en sonunda.

Kıkırdamama engel olamadan “Hayır,” dedim. “Peki, ben bir insan mıyım?”

Tek kaşını hafifçe yukarı kavislendirirken gülümse-di. “Kısmen. Ben bir kedi miyim?”

Kâğıda Garfield yazmadığım için memnun olurken, “Hayır,” diye cevapladım. “Ben bir...” ofladım ve omuzlarımı düşürerek o kaçınılmaz soruyu sordum, “...cadı mıyım?”

Neşeli kahkahası kulübeyi doldurdu. “Kesinlikle öylesin.” Biliyordum! Ben ona ters bakışlar atarken Atlas’ın kahkahası aniden kesildi. “Ben şeytani bir karakterim, değil mi?”

“Hayır,” dedim hırlayarak. “Ben, senin kadar klişe miyim?” Aynı zamanda filme çevrilen kitaplardaki ca-

dıları düşünüyordum. “Bir Harry Potter karakteri miyim?” diye sordum.

“Evet,” dedi. Kaşlarını hafifçe çatarak sıradaki sorusunu sordu. “Ben bir köpek miyim?”

Tıpkı biraz önce onun yaptığı gibi neşeli bir kahkaha attım. “Kesinlikle öylesin.” Ardından onun somurtan yüzüne bakarak ilk tahminimi söyledim. “Ben Bellatrix miyim?”

Oflayarak alnındaki kâğıdı çekip aldı. Bunun anlamı suydı, oyunu kazanmıştım. Küçük bir zafer çılgılığı atıp ben de alnımdaki kâğıdı tel tokadan kurtardım. Atlas’ın düzgün bir el yazısıyla yazdığı isme bakıp sııttım. “Kazandım!”

“Scooby-Doo mu?” dedi yüzünü buruşturarak. “Gerçi Goofy’den iyidir.”

“Tüh ya,” diye ellerimi birbirine çarptım. “Bak, Goofy aklıma gelmemiştir.”

“Ha, ha, ha. Çok komik, cadı.”

Elimdeki kâğıda tekrar bakarken keyifle sııttım. Nihayet Atlas’ı yenebilmiş olmak keyfimi yerine getirmişti. “En azından oldukça karizmatik bir cadıyım,” dedim. *Atlas Karahan’ı öldürdüm, Atlas Karahan’ı öldürdüm.*

“Ne hoş, ne hoş.” Atlas’ın saate baktığını görünce onun da benim gibi, uykusunun geldiğini düşündüm. Sonuçta gün doğarken uyanmıştık. Saat on birde uykumuzun gelmesi çokça normaldi.

Yaklaşık beş dakika daha boş boş oturduktan sonra ikimiz de yenilgiyi kabul ettik ve odalarımıza çekildik.

Uykuyu dalmam o kadar kolay oldu ki, ertesi sabah gözlerimi açtığımda aradan yalnızca beş dakika geçmiş gibi hissettim.

Bu defa güneşin doğuşunu kaçırsam da yine oldukça erken bir saatte uyanmıştım. Biraz ayıldıktan sonra elimi yüzümü yıkayıp mutfığa geçtiğimde, tezgâhın üzerinde hazır kahve bulunca genişçe sııttım. Kendime bir fincan doldururken Atlas'ın, "Günaydın," dediğini işittim. Arkamı döndüğümde mutfak kapısına sol omzunu yaslamış, beni izliyordu.

"Günaydın, patron. Bakıyorum da bu sabah erkenci olan sensin."

"Dün eski bir arkadaşım beni sabah kahvaltısına davet etmişti," dedi sağ elindeki fincanı dudaklarına götürürken. "O yüzden erken kalkmam gerekti. Sen de bana katılmak ister misin?"

Yapacak daha iyi bir işim olmadığı için, "Olur," dedim. "Arkadaşın kim?"

"İsmi Elif. Liseyi de üniversiteyi de beraber okuduk. Ayrıca..." duraklayıp sıkıntıyla ofladı, "...abimin sevgili-siydi."

İçimde hissettiğim üzüntüyü yüzüme yansıtmamaya çalışarak başımı salladım. "Üstümü değiştireyim de çıkalım o zaman."

Odama geçtiğimde iki gündür tercih ettiğim kot pantolon tişört kombinini üçüncü gün de bozmadım. Dün giydiğim kot pantolonun üzerine bu defa kırmızı, bol bir tişört geçirdim. Saçlarımı hızlıca taradım ve bi-

raz rimel sürdükten sonra Atlas'ın yanına döndüm.

Biraz gergin görünen patronuma gülümseyip, "Ben hazırım, hadi çıkalım," dedim.

Telefonundan başını kaldırıp bana baktığında dudağı hafifçe sağa kıvrıldı. "Kırmızı yakışmış."

Bir çift güzel söz yüzünden heyecanla çarpan kalbime gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarken, "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Kulübeden çıktığımızda ilk işim temiz havayı ciğerlerime doldurmak ve sabah güneşinin tenimi okşamasından memnuniyet duymak oldu. Gerçekten, buraya her hafta gelsem bile sıkılmazdım. Sıkılanı da anlamazdım.

Kahvaltıyı yapacağımız yere doğru ağır adımlarla yürürken, Elif'i ve onun kim olduğunu düşünüp gerilememeye çalışıyordum. Duygusal sohbetlerde çok iyi sayılmazdım. Ve birilerini teselli etmekte de... O yüzden tüm kalbimle, bu görüşmenin Atlas'ı üzmemesini umuyordum.

"Şurada." Vardığımızda Atlas'ın işaret ettiği masaya bakınca esmer, uzun saçlı ve güzel bir kadının bir masada tek başına oturduğunu gördüm. Bakışlarımızı hissedince bize doğru dönmüş olmalıydı ki göz göze geldik. Ve bizi ya da en azından Atlas'ı görünce genişçe gülümsedi.

Yanına gittiğimizde Atlas'la ikisi sıkıca kucaklaştılar. "Atlas! Çok özlemişim seni!" Ufak tefek kadın, benim fazla gelişmiş patronumun yanında çocuk gibi duruyor-

du ve bu, nedense sevimli bir görüntüydü. Birbirlerine karşı arkadaşça bir sevgi besledikleri yüzlerinden okunurken, bu manzaraya gülümsemeden edemedim.

“Ben de seni özledim. İzmir’desin sanıyordum.”

Elif geri çekilirken, “İzmir’deydim,” diye onayladı Atlas’ı. “Daha bir hafta önce döndüm. Senin kulüpte olduğunu duyunca da çok şaşırdım. Hangi rüzgâr attı seni buraya?”

Konuşmanın bu noktasında Atlas dönüp bana baktı. Elif de öyle.

“Merhaba!” Aniden ilgi odağı olmanın verdiği gerginlikle elimi uzattım. Efsan’la tanıştığımız gün olduğu gibi, yine bir yanlış anlamaya mahal vermek istemediğim için hemen arkadaşlığımızı vurguladım. “Ben Naz. Atlas’ın arkadaşıyım.”

Elif gülümseyerek, uzattığım eli sıktı. “Memnun oldum, Naz. Elif ben de. Atlas bahsetmiştir sanırım.”

“Evet, bahsetti,” dedim hâlâ gülümsemekteyken.

Sonrasında ne söyleyeceğimi bilemeyerek, birkaç saniye kızın yüzüne baktım ama patronum imdadıma yetişti. Atlas’ın teklifiyle açık büfeden kahvaltılarımızı almaya yönelirken, onlara baş başa geçirebilecekleri birkaç dakika verebilmek için önden gittim. Tabağımı doldururken Atlas ve Elif’in konuştuklarını duyuyordum ama ne söylediklerine dikkat etmemeye çalışıyordum. Çünkü birilerini gizlice dinlemek ayıp bir şeydi.

Tabağımı doldurunca onları beklemeden, Elif’in biraz önce oturduğu masaya geçip yerleştim. Bir iki daki-

ka sonra onlar da geldiler.

“Eee, İzmir nasıl?” diye sordu Atlas, çayından bir yudum almadan önce.

“İzmir sıcak, canlı, güzel. Her zamanki gibi yani.” Tabasına kahvaltı diye koyduğu üç parça şeyden birini ağzına atıp yavaşça çiğnedi Elif. “Sen nasılsın? Sizinkiler nasıl? Onları da çok özledim.”

Sizinkilerden kastı Atlas’ın annesi ve babası olmasıydı.

“Ben iyiyim,” dedi Atlas. “Bizinkiler de iyi. Pek bir değişiklik yok. Babam emekliliğe hazırlanıyor ama emekli olmak da istemiyor. Annem ona emekli olması için baskı yapıyor. Ben de ikisinin didişmesini izleyen taraf oluyorum genelde.”

Elif onun söylediklerine güldükten sonra bana döndü. “Sen ne iş yapıyorsun, Naz? Atlas’la nasıl tanıştınız?”

“Atlas’la çalışıyorum,” diye cevap verdim. “Genel müdür yardımcısıyım. Atlas’la da böyle tanıştık zaten.” Epey *yakıcı* bir tanışmaydı benim için.

Elif önce, beraber çalışmamıza şaşırdı. Ardından Atlas’ı kulübe getirebilmiş olmama şaşırdı. Ondan öğrendiğim kadarıyla Atlas eskiden de kulübe gelmeyi çok sevmezmiş, geldiklerinde de hep huysuzluk yaparmış. Bunlar duyduğumda şaşırmadığım ayrıntılardı elbette. Atlas’ı herhangi bir yerde, herhangi bir sebeple huysuzluk yaparken hayal etmek çok kolaydı. Bu fikrimi Elif’le de paylaştığımda neşeli bir kahkaha atarak, bana

katıldığını söyledi. Atlas'sa sadece gözlerini devirdi. Alın işte, huysuzluk!

Kahvaltı umduğumdan keyifli geçerken, sonlarına doğru Elif'in biraz gerildiğini hissettim. Konuşmaya katılması seyrekleşmişti ve sık sık derin bir nefes alıp, bir şey söylemeye hazırlanıyormuş gibi, duruşunu dikleştiriyordu. Sonunda yanında taşıdığı küçük çantasına elini atıp bir zarf çıkardığını fark ettim.

“Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum,” dedi Atlas'a bakarken. İri kahverengi gözleri hafiften nemlenmişti. “Seni incitmesinden korkuyorum. Ama umarım güzel karşılırsın ve benim adıma mutlu olursun, Atlas.” Elindeki zarfı Atlas'a uzattı ve onun tepkisini bekleme-ye koyuldu.

Atlas zarfı açıp içinden krem rengi bir kart çıkardı. Bir davetiye. Elif'in nişan davetiyesi.

Patronumun yakışıklı yüzünü hüznün ve sevincin aynı anda sarmalamasını izledim. Küçük bir tebessüm dudaklarına dolandı ama mavi bakışları üzüntüyle gölgelenmişti. Yutkunduğunu, aşağı yukarı oynayan âdemelmasından anladım ve ağır bir şeyin kalbimi ezdiğini hissettim.

Başını kaldırıp Elif'e bakarak, “Tebrik ederim, Elif,” dedi. “Gerçekten senin adına çok sevindim. Kendi mutluluğunu tekrar kovalamaya başlamak için geç bile kalmıştın. İnşallah çok mutlu olursun.” Cümlenin sonlarına doğru sesi birazcık boğuklaşsa da hepsini içtenlikle söylemişti.

Elif yanağına süzülen bir damla yaşı elinin tersiyle silerken, “Teşekkür ederim,” dedi. “Ben... Mutlu olmaya çalışıyorum. Deniz de bunu isterdi. Yine de sanırım kalbimin ona ait tarafı, hayatıma devam ettiğim için beni sonsuza kadar suçlamaya devam edecek.”

Atlas masanın üzerinden uzanıp Elif’in elini tuttu. “Ben seni suçlamıyorum. Senden başka kimse suçlamıyor. Abim de suçlamıyor. Bunu biliyorum, çünkü seni, ne olursa olsun mutlu olmanı isteyecek kadar çok seviyordu. Bir şey için sana kızacak olsaydı, o da yas tutmayı bu kadar uzattığın için olurdu.”

Elif artık gözyaşlarını silmiyordu, onların akıp gitmesine izin veriyordu. Ama aynı zamanda gülümsüyordu da. “Gerçekten çok teşekkür ederim, Atlas. Nişana gelersen beni çok mutlu edersin. Nişanlımla tanışmanı isterim. Cengiz çok iyi bir adam.”

Atlas başını sallayıp, “Mutlaka orada olacağım,” dedi. “Cengiz Efendi de iyi biri olsa iyi eder, çünkü seni üzerse karşısına dikilmek zorunda kalacağım.”

İkisi gülüşerek yerlerinden kalkıp birbirlerine sarılırken bakışlarımı kaçırdım. Kendimi biraz fazlalık gibi hissetsem de bu sahneye tanıklık ettiğim için pişmanlık duyamıyordum. Çok farklı yönleriyle tanıdığınız birinin bambaşka bir tarafını görmek sizi serseme çeviriyordu, sevgili okur. Atlas’ı huysuzluğuyla, isyankâr tavırlarıyla, esprili yönüyle hatta tüm o ev erkeği havasıyla bile görmüştüm. Ama Elif’e gülümseyen ve ne olursa olsun onun yanında olacağını söyleyen adam sanki bambaş-

ka birisiydi. Güven veren birisi. İncinebilen birisi. Güçlü birisi. Ona duyduğum saygı içimde ikiye katlanmıştı.

O günün kalanı oldukça sıradan geçti. Atlas sessiz ve içine kapanık bir halde dolaştı. Ben de onu rahatsız etmedim. Akşam da erkenden odasına çekildi.

Ama gece saat üç gibi, bir tıkırtıyla gözlerimi açıp salona gittiğimde Atlas'ı ikili kanepede oturmuş, karşıdaki duvarı izlerken buldum. Bir an tereddüt etsem de dayanamayıp yanına gittim. Benim geldiğimi fark edince eliyle yanaklarını sildiğini gördüm. Yanına oturduğumda ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu yüzden sorabileceğim en aptalca soruyu sordum.

“İyi misin?”

Ve Atlas verilecek en aptalca cevabı verdi.

“Evet.”

“Yalancı,” dedim sakince.

Atlas'ın cılız gülüşünün sesi etrafımızı sardı. Ama konuşmadı. Duvara bakmaya devam etti. Ben de onu izlemeye devam ettim. Kederle çatılmış kaşlarını ve ara sıra sıktığı dişlerinin, çenesindeki kasları dalgalandırmasını izlerken onun için üzülmeden edemiyordum. Bu, birine acımdan fazlasıydı. Atlas için üzülüyordum aslında, Atlas'la birlikte üzülüyordum. O biraz gülümsese ben de gülümseyebileceğim gibi hissediyordum.

Orada sessizce ne kadar oturduk bilmiyordum ama sonunda Atlas'ın konuştuğunu duydum. “Davetiyeği gördüğüm ilk an,” dedi fısıltıyla. “Çok saçma, biliyorum

ama Elif'i kıskandım. Yani nişanlısından falan değil. Elif'in yerinde olmak istedim. Aşkını kaybetti ve sonra tekrar buldu. Ben de başka bir kardeş bulabilmek istedim."

"Bu şekilde işlediğini zannetmiyorum," diye mırıldandım.

"Biliyorum." Sesi öyle alçaktı ki benimle mi, yoksa kendi kendine mi konuşuyor anlamıyordum. "On tane kardeşim bile olsa hiçbirisi Deniz olamaz."

"Aynı şey Elif için de geçerli. Bunu da biliyorsun."

"Evet, bunu da biliyorum."

Bir süre ikimiz de sessiz kaldıktan sonra konuşma ihtiyacı hissederek, "Çok üzgünüm, Atlas," dedim. "Gerçekten. Hiç kardeşim olmadığı için seni anlamakta yetersizim belki ama yine de korkunç bir şey yaşadığını biliyorum ve gerçekten çok üzgünüm."

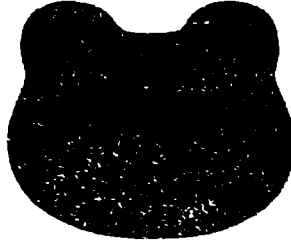
Bakışlarını nihayet duvardan ayırıp bana döndü. Kırmızı mavi bakışları kim bilir kaçınıcı kez yüzümü do-laştı. Ardından dudaklarında küçük bir gülümseme se-ğirdi. "Duygusal bir cadı," dedi biraz öncekinden daha canlı bir sesle. "Kimin aklına gelirdi ki?"

Benimle uğraşacak kadar üzüntüsünden sıyrılması-na sevinirken omzuna cılız bir yumruk attım. "Seninle konuşanda kabahat! Gidiyorum ben." Ona son bir ba-kış atıp, ilk gördüğüm andan daha iyi bir halde oldu-ğuna bir kere daha kanaat getirince yerimden kalktım.

Odama gitmek için birkaç adım atmıştım ki, "İyi ge-celer, cadı," diye seslendi.

“İyi geceler, seni şeytan.”

Odama gittiğimde uykum tamamen kaçmış olduğu için çantamdan günlüğümü çıkardım. Son birkaç günü düşündüğümde resmetmem gereken çok şey vardı. İlk olarak Atlas’ı arabada şarkı söylerken çizmekle başlayacaktım ve en son da, bana iyi geceler dilerken yüzüne tutunmuş o küçük gülümsemeyi kâğıda işleyecektim.

– 11 –

Altın Diyar Kulübü'ndeki dördüncü günümde tek başımaydım. Atlas'sız. Birbirimizle neredeyse hiç vakit geçirmemiştik. Çünkü Elif'le plan yapmışlardı ve beni de davet etmiş olsalar da baş başa vakit geçirmelerinin daha iyi olacağını düşündüğümünden katılmamıştım. Bunun yerine kulüpteki ağaç dikme etkinliğine katılmayı tercih etmiştim. Fena bir gün sayılmazdı ama tek başıma ağaç dikerken çok da eğlendiğimi söyleyemezdim. Yine de diğer etkinliğin balık tutmak olduğunu düşünürsek, bence oldukça mantıklı bir seçim yapmıştım.

Beşinci günün sabahında kapımın tıklatılmasıyla uyandım. Tek gözümü ovuşturarak kapıyı açtığımda,

karşımda bana sırttan Atlas'ı bulmayı beklemiyordum. Başka kimi bulacaktın ki diye sormayın, sevgili okur. Uykuyla uyanıklık arasındaki o çizgide her şeyi beklemek ya da her şeye şaşırarak mümkündü sonuçta.

“Günaydın, cadı,” dedi Atlas, ben ayılmaya çalışırken. “Hâlâ uyuyor musun?”

İçimde yükselen esnemeyi zar zor bastırıp, “Sanırım,” dedim. “Sen neden uyumuyorsun?”

“Çok iyi kalpli bir insan olduğum için,” dedi tek kolunu kapımın pervazına dayayarak. Bu haliyle olduğundan da uzun görünüyordu. “Hadi, beş dakikaya hazırlanıp salonda ol. Çok işimiz var.”

Cevabımı beklemeden kapımın önünden ayrılınca birkaç saniye arkasından bakakaldım. Ardından oflayarak elimi yüzümü yıkamaya gittim. Odama döndüğümde saçlarımı taradım, siyah pantolonumun üstüne sarı tişörtümü geçirdim ve bir an bal arısına benzediğimi düşünsem de değiştirmeye üşenerek salona geçtim. Tüm bu süreçte, Atlas'ın beni bu saatte uyandırmasının amacını bir kere bile düşünmemiştim. Çünkü henüz o kadar ayılamamıştım.

“Nihayet,” dedi Atlas, beni görünce. “Hadi gidiyoruz.”

“Nereye?”

“Kahvaltıya.” Yine beni ya da cevabımı beklemeden yürümeye başladı. Bu iş artık sinir bozucu bir yere gidiyordu. Somurtarak peşine takıldım ve verandaya çıktığımızda elinde bir piknik sepeti olduğunu gördüm.

“Piknik mi yapacağız?” diye sordum şaşkınca. İtiraf edin, Atlas’tan beklenmeyecek romantik aktiviteler içinde piknik üçüncü hatta belki de ikinci sıradaydı. Birinci sırayı şiir okumak alıyordu mesela. Atlas’ı şiir okurken hayal edebiliyor muydunuz, sevgili okur? Ben edemiyordum.

“Zeki kız,” dedi sahte bir gülümsemeyle. “Eğer yürümeye ve benimle gelmeye karar verirsen, evet, yapacağız.” Ama gördüğünüz gibi, Atlas’ın karakterinde bir değişme yoktu. Hâlâ sinir bozucuydu. Hâlâ konuşurken onu yumruklayasım geliyordu.

Oflayarak yürümeye başladım. Nereye gittiğimizi anlamam çok sürmedi, çünkü geçtiğimiz dört günde kulübü epey çözmüştüm. Ve biz göle doğru yürüyorduk. Göl kıyısında piknik. Atlas’ın sağlığından şüphelenmeye başlamıştım. Acaba ağaç kenarındaki zehirli mantarlardan falan mı yemişti? Yoksa ateşli bir hastalık mı geçiriyordu?

“Bu nereden çıktı şimdi?” diye sordum onun uzun adımlarına yetişmeye çalışırken.

Kafasını yana çevirip bana baktı. “Ne bileyim, sevmiyor musun böyle şeyleri? Doğa, göl, kahvaltı falan...”

Pekâlâ. Olayı anlamakta zorlanıyordum. Konuşan kesinlikle benim patronum Atlas’tı. Bundan şüphe duymuyordum. Ama elinde piknik sepeti taşıyanın da o olduğu gerçeğini beynim bir türlü işleyemiyordu.

“Seviyorum da... Sen pek bu işlerin adamı değilsin. Ondan sordum.”

“Seni eğlendirmeye geldik sonuçta buraya. Sonra Atlas bana gl kenarında piknik yaptırmadı deme diye yapıyorum hep.”

Gözlerimi devirirken gülümsememe de engel olmadım. Herhangi birine, Atlas bana gl kenarında piknik yaptırmadı desem, şaşıracasını zannetmiyordum. Ama aksini duyduklarında birçoğu, ‘Emin misin? Rüya falan görmedin, değil mi?’ diye sorabilirdi. Yine de boş vermeye karar verdim. Atlas’ın haklı olduğu bir nokta vardı. Buraya eğlenmeye gelmiştim ve patronum bu amaca hizmet etmek için beni şaşırtmak istiyorsa şaşırtabilirdi. Bunda hiçbir sakınca yoktu.

Geçen gün oturduğumuz kayalıklara geldiğimizde piknik sepetinden bir örtü çıkarıp yere serdi. Hani şu dizilerde ya da filmlerde gördüğümüz kırmızı ptikareli örtülerden olduğunu görünce içimden yükselen gülme isteğimi zar zor bastırdım. Her geçen saniye Atlas’ın bedeninin uzaylılar tarafından kontrol edildiğine daha çok inanıyordum.

“Gözlerim yaşarıyor,” dedim örtünün üstüne bağdaş kurup otururken. Bu sırada Atlas piknik sepetinden bir şeyler çıkartıyordu. Dikkatli baktığımda bu ‘bir şeylerin’ iki adet sandviç olduğunu fark ettim. Ve karnımın gerçekten a olduğunu da.

“Peete verebilirim istersen.”

“Yok, sağ ol,” dedim ve önüme koyduğu sandvie uzandım. Koca bir ısırık almadan önce, “Dn nasıl geçti?” diye sordum.

Bir karton bardağa meyve suyu doldurup bana uzatırken, “İyiymi,” dedi. “Elif’le görüşemiyorduk uzun zamandır. Onu bu kadar özlediğimi fark etmemiştim. Güzel oldu.” Elif’in nişanından ya da nişanlısından bahsetmek istemediği anlaşılıyordu. Ben de üstelemeyecektim elbette.

Lokmamı hızlıca yutmak için, Atlas’ın uzattığı bardaktan büyük bir yudum aldım. “Sevindim senin adına. Elif’i de sevdim doğrusu. Çok tatlı kız.”

“Öyledir. Lisedeyken en yakın arkadaşım gibi bir şeydi. Bana fizik anlatmak için o kadar çabalardı ki, bir süre sonra sırf o üzülmesin diye fizik derslerini dinlemeye başlamıştım.”

Gülerek başımı arkaya attım. “Bu, tam senlik bir hareket gerçekten,” dedim. “Tuhaf bir şekilde iyi birisin.”

Gözlerimin içine bakarken küçücük gülümsedi. Öyle oyunbaz, öyle yaramaz bir gülümsemeydi ki bu, hızlanan kalp atışlarımı anlayışla karşıladım. İnsan fizyolojisinin de bir raconu vardı en nihayetinde. “Şeytan değil miyim yani?” diye sorarken tek kaşını hafifçe yukarı kaldırdı.

“Kesinlikle şeytansın,” dedim kalbimdeki minik depremleri saklayan düz bir yüz ifadesiyle. “Hâlâ üstüme üç bardak sıcak çay dökmüş olduğunu unutmadım. Hem de odadaki güzel kızı kurtarmak uğruna...”

Gülüştü oyunbazlıktan sıyrılıp utangaç bir renge boyandı. “Tepsi Didem’in üstüne devrilecekti!” diye itiraz etti. “Sadece onu geri çekmek istemişim. Amacım seni yakmak falan değildi.”

“Ama yaktın,” derken omuz silktim. Adam yakışıklı diye bağırımın yanığını sineye çekemezdim sonuçta. *O bedel ödenecek, Cahit Atlas Karahan!*

Bir süre sessizce yüzüme baktı. Ne düşünüyordu bilmiyordum ama o düşünceli suratını izlerken sandviçimi yemek oldukça keyifliydi. En sonunda, “Sen de beni yakarsın,” dedi. “Ödeşiriz.”

Kalp atışlarım bir kere daha hızlanırken, ağzımdaki lokmayı zorlukla yuttum. Atlas’tan etkilenmemek çok zordu. İmkânsıza yakın bir zorluktan bahsediyordum. Ama ondan etkilenirsem başıma gelecekler daha zor olacağı için, ölümüne inkâr taktiğini uygulamaya devam ederek, “Olur,” dedim. “Var mı çakmak falan?”

“Cani!” Kaşlarını çatıp onaylamaz bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Gerçek bir canisin sen.”

Cevap vermedim. Yalnızca sırtıarak başımı salladım ki, bu da Atlas’ın birkaç saniye dirense bile sonrasında gülmesine sebep oldu.

Göl kenarındaki kısa, atışmalı ama eğlenceli kahvaltımız çok uzun sürmedi. Karnımızı doyurmamızın ardından çöplerimizi toplayıp oradan ayrıldık. Piknik sepetini bırakmak için kulübeye uğradığımız sırada, “Şimdi nereye?” diye sordum. “Planımız kahvaltıyla sınırlı değildi sanırım?”

“Hayır, değildi,” dedi sepeti verandaya bırakıp. “Şimdi gideceğimiz yer... Sürpriz.”

Ona şüpheli bir bakış attım. Çünkü ses tonunda hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı. Sürpriz dediği şeyin iyi

türde bir sürpriz olduğunu zannetmiyordum.

“Ne? Neden öyle bakıyorsun?” diye sorunca bakışlarımı değiştirmeden başımı iki yana salladım.

“Sana şu an hiç güvenmiyorum, Atlas.”

Verandadan inerken, “Kötü bir şey değil,” dedi gülererek. “Söz veriyorum. Gel hadi.”

Hâlâ tam olarak ikna olamamış olsam da onun peşine takıldım. Nereye gideceğimizi ve ne yapacağımızı tahmin etmeye çalışarak yürürken ahırların oraya yaklaştığımızı fark ettim. Kaşlarımı çatarak yürümeye devam ediyordum ama adımlarım artık temkinli bir hal almıştı. Atlas beni korkutmaya falan çalışırsa her an kaçmaya hazırdım.

“Neden buradayız?” diye sordum ahırların önüne geldiğimizde.

Atlas bana döndü, genişçe gülümsedi ve, “Sana at binmeyi öğreteceğiz!” dedi.

Bir saniye cümleyi hazmetmek için bekledim, ardından sanki duyduğum en komik şey buymuş gibi güçlü bir kahkaha attım. Yarınlar yokmuş gibi, sanki dünyanın en mutlu insanıymışım gibi başlayan kahkaham, anın gerçekliğini kavradıkça tuhaf, ürkütücü bir havaya büründü. “Bir an...” diye konuşmaya çalıştım histerik gülüşümün arasından. “Bir an sana at binmeyi öğreteceğiz dedin zannettim.”

“Öyle dedim zaten.”

Benim aksime, Atlas öyle sakindi ki gerginliğim iki katına çıktı. “O zaman saçmalıyorsun,” diyerek başımı

iki yana salladım. “Berbat bir fikir. Berbat bir sürpriz. Hadi gidelim buradan.”

Gitmek için arkamı dönüp iki adım atmıştım ki, Atlas’ın kolumu kavrayıp beni kendine çekmesiyle başladığım yere geri döndüm. “Naz,” dedi ılımlı bir sesle. “Sana söz veriyorum korkacak bir şey yok. Ve buna bayılacağını da garanti ediyorum. Korkaklık yapma. Bana güven.”

Korkaklık yapmaktan utanmıyordum. Korku temel bir içgüdüydü. Korku, insanı hayatta tutardı. Tarih boyunca insanlar korku sayesinde varlıklarını sürdürmeyi başaramışlardı. Bu yüzden, “Olmaz, Atlas,” dedim. “Atlar uzaktan çok güzel görünüyor ama çok büyükler. Ve ben kesin düşerim. Böyle bir şeyi daha önce hiç denemedim ve şimdi de denemeye niyetim yok.”

Kendimi geri çeksem de Atlas bırakmadı. “Naz,” dedi bir kez daha. Sesi öyle tatlı bir tonda çıkıyordu ki, başımı kaldırıp ona bakmadan edemedim. Göz göze geldiğimizde hafifçe gülümsedi. “Gerçekten tecrübe ettiğinde buna bayılacaksın. Ve düşündüğünün yarısı kadar bile zor veya tehlikeli değil. On yaşındaki çocuklar at biniyor bu kulüpte. Sana yemin ederim, hepsi uysal hayvanlar ve biriyle tanıştığın anda âşık olacaksın.”

Şeytan patronum, samimi sesi, içten mavi bakışları ve yakışıklı suratıyla beni kandırdı. Evet, bunu utanarak söylüyorum, sevgili okur, ama gerçek bu. Arkamı dönüp gidemedim. Tek yapabildiğim hafifçe yutkunmak ve ahıra doğru acınası bir bakış atmak oldu.

“Atlas eğer düşersen...”

“Düşmeyeceksin!”

“Ya da yaralanırsam...”

“Öyle bir şey de olmayacak.”

“Yemin ederim, bu sefer seni gerçekten bir kurbağaya çeviririm.”

“Ben de beni öpüp eski halime getirmesi için bir prenses bulurum.”

‘Ciddi misin?’ der gibi kaşlarımı yukarı kaldırıncı gülümsemesi genişledi. “Hadi ama, Naz,” dedi beni biraz daha kendine çekerek. “Bana teşekkür edeceksin.”

Pes edişimi derin bir solumayla ilan ederken, “Umarım öyle olur,” diye mırıldandım.

Elini kolumdan kaydırıp bileğimi kavradı ve sanırım her an vazgeçeceğimden korkarak beni ahırlara doğru sürükledi. Ahırların kokusu da en az ruh halim kadar kötüydü. Ama bir dakika içinde alıştıyordunuz. Benim alışmadığım şey, dört bir yanımda kocaman atlarla çevrilmesi oldu. Ama cesur olmayı denedim. Biliyorsunuz, sevgili okur, cesur olmak korkmamakla değil, korkunun üstüne gitmekle alakalıdır. Ben de korkularımın üstüne doğru yürüdüm. Gerçek anlamda. Küçük adımlarla ve Atlas’ın arkasına biraz saklanarak. Ama sonuçta yürüdüm.

Kahverengi, alnından burnuna uzanan beyaz bir lekeyle oldukça karizmatik görünen bir atın önüne yürüdük. Atlas hiç çekinmeden elini uzatıp hayvanın başını

okşarken, “Bak bu, Kiraz,” dedi. “Çok uysal bir kısırak. Ona biraz küp şeker yedirmek ister misin?”

Cevabımı beklemeden, nereden bulduğunu bilmediğim birkaç tane küp şekeri avucuma bıraktı. Ben, Kiraz isimli ata yutkunarak bakarken, tekrar bileğimi kavrayıp ileri doğru uzatmam için beni teşvik etti. At beni ısırıyordu Atlas’ı muhtemelen öldürürdüm. Ama ısırmadı. Tuhaf bir gülüşe benzeyen, atlara özgü bir ses çıkarıp avucumdaki küp şekerleri ağzına attı ve ben de elimin gıdıklanmasıyla kendimi kıkırdarken buldum.

“Gördün mü? Korkacak hiçbir şey yok. Şimdi elini uzatıp sevebilirsin. Hadi.”

Atlas’ın cesaretlendirmesiyle ve atın beni ısırma-mış olmasının verdiği güvenle elimi uzatıp, karşımdaki güzel ama devasa hayvanın alnını okşadım. Harika bir histi. Tüyleri bir kedininki kadar yumuşak değildi ama yine de hoş bir his veriyordu.

“O kadar da korkunç değilmiş, değil mi?”

Başımı kaldırıp Atlas’a gülümsedim. “Evet. En azından aramızda kalın bir tahta varken...”

Birkaç dakika daha Kiraz’ı sevdikten sonra, Atlas onu açık alana çıkarmayı önerdi. Biraz kendime güvenimin gelmesinden, biraz da Kiraz’ın cazibesine kapılmış olmamdan dolayı bu sefer çok diretmeden kabul ettim. Atlas, Kiraz’ı dizginlerinden tutup ahırdan çıkardı, ben de güvenli bir mesafeden onlarla beraber yürüdüm.

“Şimdi ilk binicilik dersin için hazır mısın?” diye sordu patronum. Bu sırada oradaki seyislerden birinin getirdiği kaskı bana uzatıyordu.

Kaska şüpheli bir bakış attım. “Hani düşmeyecek-tim?” diye sorarken, bu sorunun kulağa ne kadar dramatik geldiğini umursamadım.

“Düşmeyeceksin. Bu, kendini daha güvende hisset-men için sadece.”

Tam olarak ikna olmamıştım. Yine de kaskı alıp ka-fama geçirdim ve kayışı çenemin altında sıkılaştırdım. Atlas, yanıımızdaki seyisten atın dizginlerini tutmasını rica edip yanıma geldi. O an derin bir nefes alıp, bunu gerçekten yapacak olduğumu kavradım. Bir atın sırtına binecektim. Gerçekten.

Hâlâ korkuyordum. Atlar gözüme hâlâ kocaman gö-rünüyordu. Ama bana hiç çaktırmadan çoğalan heye-canım, içimdeki korkunun üstüne çıkmıştı. Bu neden-le de artık arkamı dönüp kaçmayı düşünmüyordum. Yalnızca, kolumu bacağımı kırmamak için içten içe dua ediyordum.

Atlas’ın yönlendirmesi ve desteğiyle bir dakika son-ra atın tepesindeydim. Bir an sadece teorik olarak ko-nuştuğumuzu düşünmüştüm ama sol ayağımı Atlas’ın gösterdiği yere koyup kendimi yukarı çekince...

“Atlas... ben... yapabileceğimi zannetmiyorum. Beni indirir misin lütfen?” İleri doğru uzanıp gözlerimi kapa-tarak, atın boynuna sarılmamak için kendimi zor zapt ederken, dudaklarımdan dökülenler bunlar olmuştu.

“Olmaz,” dedi Atlas. “Harika gidiyorsun. Kırk yıllık binici gibi, tek seferde binmeyi başardın. Şimdi ilerle-yebilirsin de.”

Başımı hızla iki yana salladım. “Hayır. Anlamıyorsunuz. Çok yüksek ve ben kontrolü sağlayabileceğimi zannetmiyorum.”

Atlas bir iki saniye yüzüme bakınca ciddi olduğumu anlayarak derin bir iç çekti. Ama bu kadar erken pes etmeye niyeti yok gibi görünüyordu.

“Sıkı tutun,” dedi bana. Ne yapacağını bilmediğim için panikle dizginlere yapışırken, Atlas’ın sol ayağını üzengiye geçirdiğini gördüm. Bir saniye sonraysa arkamda oturuyor ve tek koluyla belime sarılıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum şaşkınca. Ve hayretle beraber içime yayılan rahatlama duygusuna göz devirmek istedim. Gerçi, bu tamamen attan düşme ihtimalimin azalmasıyla alakalıydı. Atlas’ın bana sarılıyor oluşuyla değil.

“Buraya kadar geldik, bu kadar aşama kaydettik ve at binmeye bayılacağına eminim. Anladığım kadarıyla atın kendisinden değil, düşmekten, yani yükseklikten korkuyorsun. Öyle ya da böyle, bu atı süreceğiz, Naz.”

Sözü biter bitmez, Kiraz ağır adımlarla ilerlemeye başlayınca dudaklarımdan minik bir çığlık koptu. Re-zillik. Neyse ki sevgili beynim güvende olduğumu birkaç saniye içinde kavrayınca vücudumun gevşemesine izin verdi. Ben de Atlas’ın belime doladığı koluna pençe misali yapışan parmaklarımı gevşettim.

“Korkacak hiçbir şey yok,” dedi Atlas. “İşler kötüye giderse benim yerime Kiraz’ı kurbağaya çevirirsin, olur biter.”

Homurdanarak gülerken, “Kiraz’ın at olarak kalmasını istiyorum,” diye mırıldandım. “Ama senin durumun hâlâ muallakta.”

Minik bir kahkaha attı. “Benimle uğraşacağına anın tadını çıkarsana sen.” Bunu söyledikten sonra Kiraz’ın biraz daha hızlanmasını sağladı. Ama bu defa çılgılık atmadım, çünkü korkum artık kontrol altındaydı. Bunun yerine neşeyle gülüp Atlas’ın dediğini yaptım; anın tadını çıkarmaya başladım.

At üstünde olmak gerçekten harika bir duyguydu. Muhteşem bir konfor söz konusu değildi tabii. İçimden bir ses, bu küçük gezi bitince bacaklarımın çok ağrıyacağını söylüyordu ama yüzüme vuran rüzgâr da buna degeceğini fısıldıyordu. Kiraz’ın adımlarının ritmik sesine arada benim gülüşüm, bazen de Atlas’ın söylediği sözler karışıyordu. Etraftaki renkler birbirine girip tuhaf desenler oluştururken üç şeyin varlığından emindim; tenime değen rüzgârın, altımızda kayıp giden toprağın ve sırtımı yasladığım Atlas’ın...

Ve üçü de muhteşem hissettiriyordu. Kiraz hızlandıkça ona ayak uyduran rüzgâr her geçen saniye daha sert esiyor, saçlarımı durmadan geriye savuruyordu. Her geçen saniye, beni toprağa bağlayan köklerimden kurtarıyor, özgürleştiriyordu. Zihnimin kıvrımlarında saklanan kaygı ve korkuların benden uzaklaştığını duyumsuyordum. Beni bir şeylerden geride tutan düşüncelerim derine inerken, bastırdığım duygularım birer birer yüzeye çıkıyordu. Gittikçe hızlanıyorduk ve gittikçe topraktan ziyade havaya aitmiş gibi hissediyordum.

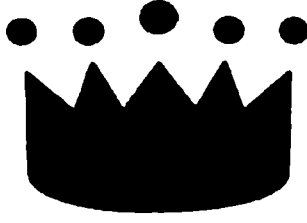
Tam bu sırada Atlas'ın, "Çok güzel kokuyorsun," dediğini duydum.

Başımı kaldırıp ona bakarken yüzümde en parlak gülüşüm vardı. Normalde saklayacağım kadar geniş ve içten bir gülüş. Göz göze geldiğimizdeyse bir şey söylemedim. Sadece ona... baktım. Gözleri masmaviydi. Benim yeşil mi, kahverengi mi olduğuna karar verememiş, ara sıra sarıya çalan ela gözlerimin karşısında bir mücevher gibi parlıyorlardı. Bazen gökyüzündeki o görkemli maviyi bile kiskandırdığını düşünüyordum Atlas'ın gözlerinin. Bu, kendime sakladığım yaramaz bir düşünceydi. Ama o an öyle gelmedi.

"Senin de gözlerin çok güzel," diye fısıldadığımda beni duyup duymadığını bilmiyordum. Ama aniden genişleyen sırtışına bakılırsa duymuştu. Utanarak tekrar önüme döndüm.

Yaklaşık bir saat boyunca Kiraz'la beraber dolaştık. Korkum her geçen saniye azaldı ve en sonunda neredeyse tamamen kayboldu ama Atlas, beni hiç bırakmadı. Bir saat boyunca o, Kiraz ve ben, rüzgâra karşı ilerlemenin başka hiçbir şeyde olmayan keyfini sürdük. Ve ben üç şeyden emin oldum; atlar yeryüzündeki en güzel hayvanlardı, rüzgârı teninde hissetmenin özgürlükle çok yakından alakası vardı ve Atlas şeytan falan değildi.

Cahit Atlas Karahan, tam anlamıyla bir beyaz atlı prensti.

– 12 –

Altın Diyar Kulübü’ndeki son iki günümü Atlas’tan kaçarak geçirdim. Evet, bunu gerçekten yaptım. Ama haklı sebeplerim vardı.

Siz de şu küçük at binme macerasını benim kadar net hatırlıyorsunuzdur. İşte, o anın büyüüne kapılıp pişman olacağım sözler söylediğim için ve bu sözleri söylememiş gibi yapmak çok saçma olacağı için, ben de ikinci en mantıklı seçeneğe yönelmiş; patronumdan kaçmayı seçmiştim. Birinci en mantıklı seçenek elbette herhangi bir yanlış anlamaya mahal vermemek için Atlas’la konuşup bu meseleyi halletmektir. Ama kaçmak daha kolaydı. O yüzden...

Altıncı günün sabahı da gün ıştır ışımaz uyanıp, Atlas'ı uyandırmadan kulübeden ayrılmış ve hava kararana kadar kulübün her bir etkinliğine katılarak oyalanmış, kulübeye döndüğümdeyse direkt odama çekilerek kendimi uyku moduna almıştım. Bu plan beni son günün ikinci vaktine kadar idare etti. Yani Atlas, beni göl kıyısında yakalayıp yanıma oturana kadar...

Orada olduğumu nasıl tahmin etmişti, tesadüfen mi bulmuştu, yoksa birinden mi duymuştu bilmiyorum, sevgili okur. Ama gelip tam yanıma oturduğunda kalbimin teklemeye başladığını biliyorum.

“Bu gece etkinliğin son gecesi,” dedi, bana değil de göle bakarak. Bu sırada yerden aldığı küçük çakıl taşlarını göle atıyordu. “Akşama bir organizasyon var. Bağış gecesi gibi bir şey. Benimle katılacak mısın, yoksa benden kaçmaya devam mı edeceksin?”

“Senden kaçmıyorum,” derken sesim o kadar tiz çıkmıştı ki, Atlas gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı.

“Öyle mi?”

“Sadece buradaki son günlerim ve bir şeyleri kaçırmak istemediğim için günümü dolu dolu geçirmeye çalışıyorum.”

Sözlerime ne kadar inandığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama üstelemedi. Sadece, onunla bağış gesine katılıp katılmayacağımı bir kere daha sordu. Katılacağımı söyledim. O da akşam yedide hazır olmam gerektiğini belirtti. Bir süre tuhaf bir sessizliğin içinde oturmamızın ardından yanımdan ayrıldı.

İşte, tam olarak böyle garip anlar yaşamamak için ondan kaçıyordum.

Saat altıya kadar dışarıda oyalandıktan sonra, hazırlanmak için kulübeye döndüğümde Atlas ortalıkta yoktu. Rahatlayarak hızlı bir duş aldım ve yanımda getirdiğim kırmızı elbiseyi giydim. Aynada kendime bakarken, aklımda yalnızca Atlas'ın kırmızının bana yakıştığını söylemesi dönüp duruyordu. Eğer bir seçeneğim olsaydı kırmızı elbiseyi çıkarır ve başka bir renk tercih ederdim. Ama yoktu. Ve kırmızı bana gerçekten yakışıyordu.

Oldukça sade bir makyaj yapıp, omzuma kadar inen saçlarıma dalgalı bir model verdim. Yanımda getirdiğim takılarımı taktım ve saat yediye beş kala hazırdım. Aynanın karşısından kalkmaya kendimi ikna edip salona gitmem de zaten beş dakika sürdü. Ve salona gittiğimde Atlas oradaydı.

Simsiyah bir takım giymişti. Siyah ceket, siyah gömlek, siyah kravat. Mafya babasına benzemesini umuyorsunuz ama hayır. Adam tüm bu renksizlik içinde bile parlamayı beceriyordu. Hatta tamamen siyahlar içindeyken mavi gözleri öyle çarpıcı bir hale gelmişti ki... Gözlerimi birkaç saniye ondan alamadım.

“Çok güzel olmuşsun,” dediğini işitince gergin bir şekilde gülümsedim.

“Sen de fena değilsin.”

Gülümsedi. Benimkinin aksine, oldukça rahat ve etkileyici bir gülümseyişi bu. “Çıkalım mı?”

“Olur.” Bana uzattığı koluna girerken içimdeki heyecanımı belli etmemeye çalıştım. Soğukkanlı cadı imajımı bozmamam gerekiyordu. Bu yüzden, yüzüme huy-suz bir ifade yerleştirmeyi denedim. Denemelerimin gecenin karanlığında Atlas tarafından görülmeyeceğini umuyordum.

Etkinliğin yapıldığı yer, yemek yediğimiz geniş alandı. Ama elbette masalar kaldırılmış ve alan yeniden dekore edilmişti. Karanlık çökerken birer birer yanmaya başlayan ışıklar, ağaçlara asılmış aydınlatmalar ortama masalsı bir hava veriyordu. Buna bir de arka plandaki yumuşak müziği eklerseniz mükemmel bir tablo elde ediyordunuz. Altın Diyar Kulübü, beni ilk andan son ana kadar hayal kırıklığına uğratmamayı başarabilmişti gerçekten.

“Etrafa öyle hayranlıkla bakıyorsun ki, yarın seni buradan zorla götürmek zorunda kalacakmışım gibi hissediyorum.”

Patronumun bu sözleri üzerine elimde olmadan üzüntüyle inledim. “Hiç hatırlatma. Nasıl ayrılacağımı ben de bilmiyorum.”

Sonra onun bakışlarını yüzümde hissettim. Görme-sem bile gülümsediğini biliyordum. “Üzülme,” dedi yumuşak bir sesle. “Belki yine geliriz.”

Bu ihtimal güneş gören bir tohum gibi içimde filizlenirken Atlas’a dönüp gülümsedim. “Muhtemelen geliriz. Yani sırrını ölene kadar saklayacağımı düşünerssek...”

Sesli bir şekilde güldü ve tam bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki, ona seslenen birini duymasıyla dikkati dağıldı.

“Atlas! İşte buradasın!”

Bu neşeli sesin sahibi, buraya gelirken kahvaltı için uğradığımız Aşıyan’ın sahibi olan Efkan’dı. Hani şu esmer, güler yüzlü adam. Bir anda tam karşımızda beliri-vermişti.

“Efkan. Gelmişsin.” Atlas’ın sesi biraz keyifsiz mi çıkıyordu?

“Geldim,” dedi Efkan ve onun sesi oldukça ama oldukça keyifliydi. “Daha önce gelmek istedim,” diye devam ederken bana kısa bir bakış atıp gülümsedi. “Ama işler güçler... Ancak fırsat oldu.”

“Geç olsun da güç olmasın demişler...”

“Aynen öyle.” Efkan, bakışlarını bir kere daha bana çevirip, “Senden ne haber, Naz?” diye sordu. “Bu arada, çok güzel görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim.” Kibarca gülümsedim. “İyiyim. Kulüpte bir hafta geçirmek mükemmeldi ve kesinlikle çok iyi geldi. Sen nasılsın?”

“Ben de iyiyim, teşekkür ederim.” Atlas’a kaçamak bir bakış atıp sevimli bir şekilde sırıttı. “Bütün hafta bu suratsızla takıldın. Eminim korkunç derecede sıkılmışsındır. Hadi, bu huysuz adam sıkıcı işlerini hallederken seni biraz eğlendireyim.”

Bana kolunu uzattığında kaşlarımı şaşkınca yukarı kaldırdım. O, bu kadar hevesliyken reddetmek çok ca-

nice geldiği için Atlas’a döndüm. Omuz silkerek karşılık verdiğinde Efkan’ın koluna girdim. Atlas’ın yanından ayrılırken hissettiğim rahatlamayla birlikte, Efkan’ın bu teklifini kabul etmemdeki esas nedenin, Atlas’tan hâlâ kaçmaya çalışmak olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Ve umarım o bunu fark etmemiştir diye düşündüm.

“Eee... Sevdin mi kulübü?” diye sordu Efkan ağır adımlarla ilerlerken.

“Bayıldım,” dedim iç çekerek. “Hayatımdaki en huzurlu, en güzel haftalardan biriydi.”

İçeceklerin durduğu bir standın önüne gelmiştik. Bana bir bardak uzatırken, “İlginç,” dedi. “Şu şehir kızlarından birine benzediğini düşünmüştüm. Burada sıkırlırsın zannetmiştim.”

“Ne derler bilirsin; kitabı, kapağına bakarak yargılamak lazım.”

Başını sallayarak gülümsedi. “Haklısın ama bazen şaşırmak da insanı sevindiriyor. Yani... Burayı gerçekten bu kadar sevdiysen belki tekrar gelirsin.”

Pekâlâ. Efkan’ın bana yürüdüğünü anlamayacak kadar naif biri değildim, sevgili okur. Aşçıyan’dayken de bu durumu fark etmiştim ama o zaman birebir diyalogumuz çok sınırlı olduğu için üstünde hiç durmamıştım. Şimdi karşımda durup tüm sevimliliğiyle bana gülümserken durum farklıydı. Onunla flört edip etmeyeceğime karar vermem gerekiyordu. Çünkü aralarda takılmaktan hoşlanmıyordum.

Yakışıklı bir adamdı. Sıcak, kahverengi bakışları ve temiz bir gülümseyişi vardı. Onunla flört edebilirdim, eğer tam karşısında dururken Atlas’a bakmamak için direnmekle meşgul olmasaydım...

“Umarım tekrar gelirim ama her şey Atlas’a bağlı,” diyerek iç çektim. “Onun misafiriyim sonuçta.”

Bunu söylememle birlikte Efkan, benim yapmaktan kaçındığım şeyi yaptı ve dönüp Atlas’a baktı. Hemen ardından elindeki kadehi kaldırmasından anladığım kadarıyla Atlas da bize bakıyordu.

“Atlas iyi bir adam. Senin gibi güzel ve tatlı hanımların ricasını kırmaz.”

Aniden gülmemle beraber içeceğim genzime kaçtı ve komik bir ses çıkardım. Bir kere daha; re-zil-lik. Böyle durumlarda rezilliği azaltmanın en iyi yolu, o komik anın üzerinde durmamak ve geçip gitmesine izin vermektir. Ben de öyle yaptım. “Aynı Atlas’tan mı bahsediyoruz?” dedim gülerek. “Ya da ben bahsettiğin şu güzel ve tatlı hanımlardan değilimdir, bilemiyorum.” Muhtemelen ikisi birdendi. Ne Atlas beni ricamı kıramayacak bir adamdı, ne de ben tatlı bir hanımdım. Efkan ikimizi de çok yanlış tanıyordu.

“Ne?” dedi şaşkınca gülerek. “Yoksa sana kaba mı davranıyor? Hemen gidip haddini bildirmemi ister misin? Onun boyutlarında bir adamı yumruklamak cesaret ister tabii ama... Yine de elimden geleni yaparım, emin ol.”

Neşeyle kıkırdarken başımı iki yana salladım. “Te-

şekkür ederim. Gerçekten çok incesin ama yapmasan daha iyi. Sonuçta aynı zamanda benim patronum oluyor kendisi.”

Sahte bir hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturdu. “Of, evet ya. Kovdurmayalım şimdi seni.”

Efkan gerçekten çok tatlı bir adamdı. Belki başka bir zamanda karşılaşılsaydık ondan çok hoşlanabilirdim. Onunla flört edebilir, yemeğe çıkabilir ve oldukça eğlenbilirdim. Ama o an dikkatimin yalnızca yüzde onluk bir kısmını ona verebiliyordum ve bunu fark etmesinden duyduğum endişeyle başım ağrımaya başlamıştı.

Elimden gelenin en iyisini yapıp Efkan’ın muhabbetine ayak uydurdum ve dönüp Atlas’a bakmadım. Bir kere bile. Sonra bağış gecesini düzenleyen kulüp başkanı kısa bir konuşma yaptı. Herkes gibi, yüzümde minik bir tebessümle dinleyip zamanı gelince alkışladım ve dönüp Atlas’a bakmadım. Ardından müzik başladı. Biraz önce arka planda çalan hafif müzik güçlendi ve alanı hoş, romantik bir melodi doldurdu. Atlas’a bakmak istedim ama bakmadım.

“Dans edelim mi?” diye sordu Efkan aniden.

Ne diyeceğimi bilemeyip bocaladığım bir andan sonra, “Neden olmasın?” diyerek, uzattığı elini tuttum. Beraber açık alana yürüdük ve birkaç saniye sonra müziğin ritmine uyarak salınmaya başladık. Ve ben yine Atlas’a bakmadım.

“Bana biraz kendinden bahset,” dedi Efkan. “Bakalım beni daha ne kadar şaşırtacaksın?”

“Hımm, bir düşünelim...” Dudaklarımı büzüp birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, “Üniversiteyi ikincilikle bitirdim,” dedim. “Mesleğimi ve nerede çalıştığımı biliyorsun zaten. Ankara’dan buraya taşınalı birkaç ay oldu. Eski işim oradaydı. Bunun dışında... Düzenli spor yapmayı seviyorum ama İstanbul’a geldiğimden beri bir düzen oluşturabilmiş değilim. Resim yapmayı seviyorum ama yaptıklarımın çok başarılı şeyler olduğunu söyleyemem.” Duraklayıp başka ne söyleyebileceğimi düşündüm ve aklıma bir şey gelmeyince hafifçe omuz silktim. “Bu kadar. Biraz da sen kendinden bahset.”

Efkan da kısaca kendisinden ve işlettiği yer olan Aşıyan’dan bahsetti. İşini gerçekten seviyordu ve bunu anlamak için yüzündeki heyecanlı mimikleri takip etmek yeterliydi. Ayrıca kendisi bir müzisyendi ve epey beğenilmiş birkaç bestesi vardı. Bunları anlatırken gösterdiği o tatlı utangaçlık, başka şartlar altında ona abayı biraz yakmama bile sebep olabilirdi. Ama öyle talihsiz bir vakitte karşılaşmıştık ki...

Müzik bitene kadar muhabbetimiz keyifle devam etti. Şarkının son notalarına geldiğimizdeyse Efkan derin bir iç çekip, “Pek şansım yok, değil mi?” diye sordu.

Neden bahsettiğini anlamamış gibi yapabilirdim ama buna gerek var mıydı? “Dürüst olmak gerekirse, Efkan, çok yanlış bir zamanda karşıma çıktın.”

“Anlıyorum,” derken bunu gerçekten kastederek söylemişti. Reddedilince zorbalaşan erkeklerden olmaması bile artı bir puandı doğrusu. “Şansımı zorlamaya-

cağım, çünkü gerçekten çok iyi anlaştık. Ve eğer arkadaş olabilirsek bu, beni çok mutlu eder, Naz.”

Rahattayarak gülümsedim. “Beni de gerçekten çok mutlu eder.”

“Harika,” dedi. “Dans için de teşekkür ederim. Bir tanesinde daha bana eşlik etmeni isterdim ama Atlas’ın piste atlayıp, seni kolundan tutup sürüklemesi an meselesiymiş gibi görünüyor.”

Atlas’ın ismini duyduğum anda direncim kumdan yapılmış gibi dağılıverdi ve başımı geriye çevirip ona baktığımda göz göze geldik. Kaşları hafifçe çatılmıştı. Yüzünde gülümsemeye benzer bir şey vardı ama tam olarak gülümseme de denemezdi. “Bu, onun normal hali,” diye mırıldandım. “Aklındaki imajı bozmak istemem ama ben, kendisine ‘şeytan patron’ olarak sesleniyorum.”

Efkan küçük bir kahkaha attı. Ardından bana kolunu uzattı ve beraber Atlas’ın yanına yürümeye başladık. Ve onun yanına ulaştığımızda ben hafifçe gülümserken, Efkan yanına uğraması gereken birileri olduğunu söyleyerek bize veda etti.

“Eğlendin mi bari?” diye sordu Atlas yalnız kaldığımızda.

Başımı salladım. “Çok tatlı bir adam.”

Bir an yüzüme baktı, ardından alay edercesine sırtıttı. “Zavallı Efkan. Sen onu çiğ çiğ yersin.”

Kaşlarımı çatıp hıhladım. “Şimdi de yamyam mı oldum?” diye sorarken, bakışlarımı ondan alıp dans pis-

tindeki kalabalığa çevirdim. “Ayrıca bilgin olsun diye söylüyorum, Efkan halinden gayet memnundu.”

“O yüzden mi yarım saat geçmeden seni yanıma bırakıp kaçtı?”

Dudaklarım hayretle aralanırken tekrar Atlas’a döndüm. “Seni burada tek başına bırakmak istemediğim için geldim, Atlas. Kimsenin beni bırakıp kaçtığı yok.”

Suratındaki ifade iyice huysuz bir hale bürünürken, “Benim de senin bakıcılığına ihtiyacım yok,” dedi.

“Öyle mi? Harika. Ben gideyim o zaman.”

Arkamı dönüp iki adım atmıştım ki, kolumu kavrayıp beni kendine çekmesiyle başladığım noktaya geri döndüm, yine. Tam bütün öfkemle, kaşlarımı da çatarak kızgınca bir şeyler söylemek için başımı kaldırdığımda Atlas’ın mavi bakışlarındaki ifadeyle kalakaldım. Biraz önceki huysuz tavır tamamıyla buharlaşıp uçmuştu. Şimdi bana, tıpkı iki gün önce olduğu gibi, yumuşak bakışlarla bakıyordu. Ona gözlerinin ne kadar güzel olduğunu söylediğim o andaki gibi...

“Gitme,” dedi sakince. “Özür dilerim, tamam mı? Buradaki son gecemiz ve saçma sapan tartışmalar yerine eğlenerek geçirelim.” Gülümseyip beni biraz daha yakınına çekti. “Olur mu?”

O gülümseyince ben de kendimi gülümserken buldum. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, “Tamam,” dedim çok da hevesli çıkmayan sesimle.

Kolumda duran eli aşağı inip elimi kavradı. “Dans edelim.”

Eğer beynimi tam kapasite kullanabiliyor olsaydım, şu an ihtiyacım olan son şeyin Atlas'la yapacağım romantik bir dans olduğunu fark eder ve bu teklifi geri çevirirdim. Ama beynim yüzde onda falan çalışıyordu. O yüzden kabul ettim.

Biraz önce Efkan'la durduğum yerde şimdi Atlas'laydım. Hâlâ içimdeki en büyük dürtü Atlas'a bakmaktı. Ve hâlâ bunu yapmamak için direniyordum.

“Sana teşekkür etmeliyim sanırım,” diye mırıldandı, ben onun siyah gömleğinin yakasına bakarken.

“Ne için?”

“Sen olmasan kulübe belki bir yıl daha gelmezdim. Ama itiraf etmem gerekirse çok iyi vakit geçirdim.”

Kolumun boynuna dolandığı noktaya bakıp gülümsedim. “Ben de çok iyi vakit geçirdim. Ve benim de itiraf etmem gerekirse bunun büyük bir kısmını sana borçluyum.”

Başını öne doğru eğip bana iyice yaklaştığında, ona bakmamak imkânsıza yakın bir hal almaya başlamıştı. “Sen de buraya gelirken bunun bir faciayla sonuçlanıp sonuçlanmayacağını merak ediyor muydun?”

“Aıkçası bunun bir faciayla sonuçlanmamasını ummaktan öteye gidemiyordum.”

“Naz. Bana bak.”

Ses tonu ipeksi bir yumuşaklıktaydı. O yüzden söylediği bir emir cümlesinden çok rica gibi görünmüştü. Başımı hafifçe kaldırıp ona baktım. Çok yakındaydı ve mavi gözlerinin, bir yaratıcının elinden çıktığına şüphe

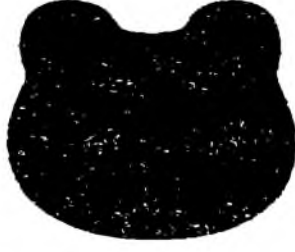
bırakmayacak desenini tüm netliğiyle görebiliyordum.

“Baktım.”

Yüzünde küçük bir gülümseme vardı ve benim tek kelimelik cümlemin ardından iyice genişledi. “Teşekkür ederim,” dedi fısıltıyla. Böyle yakınında olmasam duymazdım.

“Rica ederim,” dedim ve o an fark ettim.

Sanırım küçük kulüp gezimiz gerçekten de bir faciayla sonuçlanıyordu.

Pazar sabahı neşesiz başladı. Gerçek anlamda bir neşesizlik söz konusuydu. Aynadaki yansımama bile gülümsememiştım ki, evet, diğer günlerin hepsinde gülümserdim. Günün ışımasıyla uyanıp sakin bir kahvaltı yaptıktan sonra, gerçek hayatımıza dönmek üzere Atlas'la beraber yola çıktık. Dönüş yolculuğumuz, gidiş yolculuğumuzun aksine oldukça sessiz geçti. Bağırarak şarkı söylemeler falan yoktu anlayacağınız. Daha çok somurtan bir Naz Atalay ve ona kaçamak bakışlar atıp duran patronu vardı.

Şehre yaklaştıkça yalnızca Altın Diyar Kulübü değil de neşeli, sürekli gülümseyip duran bir parçam da ben-

den uzaklaşıyor gibiydi. İş hayatına geri döndüğümde cadı Naz olmaktan başka çarem yoktu. Bunun nedenini merak edenler varsa diye kısaca açıklamak isterim; iş hayatı tıpkı dünyanın geri kalanı gibi kadınlara karşı acımasızdır. Kadınlar her geçen gün ekonomi içinde daha aktif bir rol üstlenseler de bu alandaki erkek egemenliği son bulmuş değil, ne yazık ki. Bu yüzden biraz sert olmazsanız erkekler sizi kolaylıkla ezip geçebileceğini düşünür. Daha da kötüsü, birçoğu buna haklarının olduğuna inanırlar. Hal böyle olunca biraz cadılık yapmak, pençelerini göstermek bir tercihten ziyade gerekliliktir diyebiliriz.

Dönüş yollarının, gidiş yollarından daha kısa sürdüğünü hiç fark ettiniz mi bilmiyorum, ama umduğumdan daha kısa bir süre içerisinde kendimi evimin kapısının önünde bulunca, bunun gerçekliğinden emin oldum. Giderken saatler süren o yol, dönüşte on beş dakikada geçivermişti sanki.

Atlas'la vedalaşıp, bir haftadır uğramadığım daireme girince omuzlarım sıkıntıyla çöktü. Daha ayrılalı saatler olmuştu ama kulübü özlemeye başlamıştım bile. Gitmeden önce hep hayallerimdeki gibi bir yer çıkmamasından korkmuştum ama sanırım asıl korkmam gereken tam hayallerimdeki gibi çıkmasıymış. Çünkü kulübe bir daha gidip gidemeyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu ve her zaman gitmek isteyeceğimi çok iyi biliyordum. Güzel anılar biriktirmenin pozitif olduğu kadar negatif yönleri de vardı işte. Çoğu zaman o anıların bir daha asla geri gelmeyeceğini bilerek yaşamak

zorunda kalıyordunuz.

Bütün bunlara üzülmek ve Altın Diyar Kulübü'nün yasını tutmak için kendime yarım saat verdim. Yarım saatin ardından, üzülmeyi bir kenara bırakıp temizliğe giriştim. Temizlik yapmak en iyi stres atma metotlarından biridir çünkü. Kullanılmayan bir diş fırçasıyla fayans aralarını ciflerken hayatın anlamını çözmeye o kadar yaklaşırsınız ki, Schopenhauer görse gözleri yaşarır. Benim de böyle bir motivasyona ve odaklanmaya, kısacası hayal dünyasından gerçek hayata geçişe ihtiyacım olduğu için, banyo dolabından en kuvvetli temizlik malzemelerimi çıkarıp, önüme gelen her şeyi silmeye, her yüzeyin tozunu almaya başladım.

İşimi bitirip bütün daireyi parlar hale getirdiğimde çoktan akşam olmuştu. O kadar yorulmuştum ki, herhangi bir şeye üzülecek halim kalmamıştı. O yüzden kendime bir pizza söyleyip televizyonun karşısına geçerken, ruhen sabahkinden daha iyi bir haldeydim.

Ertesi gün erkenden kalkıp işe gitmek için hazırlanırken kulüp için üzülmeyi tamamen bırakmıştım, gerçekten. Açık gri kumaş eteğimi ve üstüne beyaz gömleğimi giyip saçlarımı düzleştirmiş, kırmızı rujumu sürüp, yeterince iyi görüldüğüme karar verince evden çıkmıştım. Atlas beni arabada beklediğine dair mesajını atalı beş dakika oluyordu ama nasılsa beklerken kendisine flört edecek esmer, yoga yapan kadınlar bulduğu için bunu dert etmiyordum.

Kendi düşünceme homurdanarak sitenin otopar-

kına yürürken Atlas'ı tek başına buldum. Anlaşılan bu sabah şansı yaver gitmemişti. Arabanın kapısını açıp yolcu koltuğuna otururken gülümseyerek, "Günaydın," dedim.

"Günaydın." Elinde tuttuğu iki karton bardaktan birini bana uzattı. "Kahve?"

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalkarken itiraz etmeden bardağı aldım. "Bana kahve mi aldın?"

"Evet. Yaptığım gözlemlere göre, kahve içtiğin sabahlar daha... çekilir bir insan oluyorsun."

Bir Atlas Karahan klasığı... İyi bir şey yapıyordu ama bunu ifade etme biçimi o kadar kötüydü ki, bana kahve getirdiği için sinirlendiğim yegâne insan olmayı başara-biliyordu. "Biliyorsun Atlas, beni çekmek zorunda değilsin. Sabahları beni görmek istemiyorsan söylemen yeterli. İşe kendim gidebilirim."

Arabayı çalıştırıp otoparktan çıkarken bana kısa bir bakış attı. "Bak," dedi omuzlarını yukarı kaldırıp. "Kahve içmeyince böyle oluyorsun işte. Hadi iç, iç."

Ona gözlerimi devirip dediğini yaptım ve kahvemden büyük bir yudum aldım. "İçiyorum, çünkü ancak kahve sayesinde sana katlanabiliyorum," dedim homurdanarak.

Benim aksime onun neşesi oldukça yerinde olmalıydı ki, gülerek kendi karton bardağını uzattı ve benim bardağımla tokuşturdu. "Birbirimize katlanabilmemizin şerefine!"

"Al işte, delirdin sonunda," diye mırıldanarak önü-

me dönerken ben de bıyık altından gülmeden edemedim. Bir gün Atlas’la sağlıklı ve normal bir iletişim kurmayı başarıp başaramayacağımızı gerçekten merak ediyordum.

Şirkete geldiğimizde bir haftadır ortalarda olmama-
nın cezasını çekeceğimi fark ettim. Bir sürü iş birikmiş-
ti. Üstelik Atlas’la aynı anda ortadan kaybolduğumuz
için sinir bozucu birkaç imalı lafa ve meraklı bakışa
maruz kalmıştım ama cadılığımın işe yarar yönlerinden
biri de bunları kolayca savuşturmama yardımcı olma-
sıydı. Etrafımda dönen dedikodulara göz devirip ofi-
sime geçtim ve çalışmaya başladım. Çünkü masamda
beni bekleyen onca işin yanında birkaç değersiz dedi-
kodu, enerjimin birazını bile hak etmiyordu.

Öğle yemeğine kadar raporları okumak, masama
bırakılan dosyaları inceleyip kendi notlarımı almak ve
bu hafta yapılacak toplantılar için konu başlıklarını dü-
zenlemekle boğuşup durdum. Bir ara Didem yanıma
uğrayıp işe alımlar hakkında benimle ya da Atlas’la ko-
nuşmak zorunda olduğunu söyleyince, ona önümde-
ki dosya yığınınını işaret edip doğruca Atlas’a yolladım.
Onun da benimkinden daha az iş yükü olduğunu zan-
netmiyordum ama yapacak bir şeyim yoktu, gerçekten.

İşlerimin arasında kaybolduğum dört saatin ardın-
dan, geçen ayın faaliyet raporunu incelediğim sırada
kapımın çalındığını duydum.

“Gel.”

Kimin geldiğini görmek için önümdeki kâğıtlardan

başımı kaldırdığımla Atlas'la göz göze geldim. "Hayır-
dır?" diye sordum sahte ama şirin bir gülümsemeyle.
"Beni çok mu özledin?"

"Çok," dedi Atlas sırtarak. "Sensiz yemek yiyemez
olmuşum. Öğle yemeğinde bana katılsana."

Saate baktığımda yemek vaktinin geldiğini gördüm.
İtiraf etmek gerekirse acıkmıştım da. Başka bir planım
olmadığına göre, Atlas'ı geri çevirmek için sebebim de
yoktu. "Olur," diyerek önümdeki mavi dosyayı kapa-
dım. "Madem bana bu kadar çaresizce muhtaçsın..."

Atlas abartılı bir mimik eşliğinde elini kalbine gö-
türdü. "Sorma, nasıl muhtacım."

Ben çantamı ve telefonumu alana kadar bekledi,
hatta dışarı çıkarken kapıyı benim için açtı. Ondan böy-
le hareketler görmeye bir türlü alışamıyordum. Şu çay
olayı nasıl bir travma olduysa artık...

Normalde öğle yemeklerini şirkette yiyordum ama
Atlas başka bir yere gitmeyi önerince hiç düşünmeden
kabul ettim. Tamam, dedikoduları takmıyor olabilirdim
ama Atlas'la şirkette yemek yiyerek körüklemek de
istemiyordum. Tek istediğim en kısa zamanda sonlan-
malarıydı.

Şirkete yakın bir restorana geldiğimizde, garson bizi
hemen iki kişilik bir masaya yönlendirdi. Önümüze bi-
rer menü bıraktıktan sonra, birazdan gelip siparişleri-
mizi alacağını söyleyerek yanımızdan ayrıldı.

Menüdeki yemeklere bakarken Atlas'a, "Ne yiye-
ceksin?" diye sordum.

“İçinde et olan bir şeyler,” dedi düz bir ses tonuyla.
“Sen?”

“Çorba istiyorum,” dedim. “Önerin var mı?”

Menüden başını kaldırıp bana baktı ve yüzünü buruşturdu. “Çorba sevmem. Eğer etrafta annem yoksa asla çorba içmem.”

“Ciddi misin?” diye sordum şaşkınlıkla. Hatta biraz dehşetle. Çorba gibi zararsız bir şeyi insan neden sevmezdi ki?

“Evet. Çorba içmektense aç kalmayı tercih edebilirim. Hiç sevmiyorum.”

Bazı anlar vardır, karşınızdakinin de sizin gibi bir insan olduğunu tam anlamıyla fark ettiğiniz minik anlar. Elbette Atlas’ı hiçbir zaman insanüstü bir varlık olarak görmemiştim ama o an aramızdaki tüm farklılıklar silinmiş gibi bir yakınlık hissettim ona karşı. Çorba sevmeyen koca bir adam. Benim kabak sevmemem ve hatta kokusundan bile rahatsızlık duymam gibi. Çok da farklı değildik ve bunu fark etmek güzeldi.

“Çok ilginç,” derken gülümsediğimi fark ettim. Kim bilir kaç saniyedir onun yüzüne bakarak şapşal bir şekilde gülümsüyordum. Rahatsızlık duyarak bakışlarımı tekrar menüye çevirdim ve ilgimi çeken ilk çorbanın adını aklıma not ettim.

“Senin hiç sevmediğin bir yemek yok mu?” diye sordu menüsünü kapatırken.

“Kabak sevmem. Patlıcanın da çok hayranı sayılmam ama arada sırada yerim. Şifa niyetine.”

Küçük bir kahkaha attı. “Şifa niyetine mi? Şifa niyetine karnıyarık falan mı yiyorsun yani?” Bunu sorarken ses tonu öyle tatlı çıkmıştı ve gülüşü öyle güzeldi ki, bakışlarımı ondan kaçırmak zorunda kaldım.

“Patlıcan deyince aklına yalnızca karnıyarık mı geliyor?”

Bir saniye düşündükten sonra, “Evet,” dedi. “Patlıcan yemek için başka sebep göremiyorum.”

Omuz silkerken cesaretimi toplayıp ona bir kere daha baktım. “Mezelerde falan da oluyor.”

Başını sallarken, “Mezeler, evet,” diye mırıldandı. “Şifa için karnıyarık ve meze yemek... Alternatif tıp anlayışına bayıldım. Başka tavsiyelerin var mı bu konuda?”

“Kapa çeneni,” derken dirseğimi masaya yaslayıp çenemi avucuma yerleştirdim. “Çorba sevmeyen biri benimle dalga geçemez.”

“Dalga geçmiyorum. Oldukça ciddiylim. Mesela migrenim için ne önerirsin? Biber dolması olabilir mi?”

Ona kızgın olmaya çalışıyordum ama karşımda böyle gülümserken, benimle uğraştığı sırada böylesine sevimli görünürken sıırtmamam imkânsızdı. “Migrenin için kafanı kesmeyi öneriyorum, Atlas. Buna ne dersin?”

Neşeli bir kahkaha attı. “Bunu hiç düşünmedim mi sanıyorsun? O noktaya geldiğimde kafamı kesebilecek gücü bulsam keserim sanırım.”

İhtiyacı olduğunda beni çağırabileceğini söylediğim

sırada, garson yanımıza gelip siparişlerimizi aldı ve yemeğimizin on dakika içinde geleceğini söyleyip uzaklaştı. Ve biz Atlas'la atışmaya devam ederken, bahsi geçen on dakikanın sonuna çabucak geldik.

Çorbam çok lezzetliydi, Atlas ne düşünürse düşünün. Yanına salata da istemiştım ve Atlas'ın ona da laf edeceğini düşünmüştüm ama salatayı çok sevdiği ortaya çıktı. Bu yüzden sürekli salatama uzanıp bir parça çalıp duruyordu. Her ne kadar kendine salata söylemesini teklif etsem de bunun daha eğlenceli olduğunu söyleyerek reddetti.

“Doydun mu gerçekten?” diye sordu çorbamı bitirdiğimde. Tek kaşı havadaydı ve yüzünde şüpheli bir ifade vardı.

“Evet,” dedim. “Öğlen yemeklerinde çok ağır şeyler yemeği sevmiyorum. Yoksa çalışırken uykum geliyor. Ama akşam...” İşaret parmağımı ileri uzatıp genişçe sırttım. “Koca bir hamburger yiyeceğim.”

Dudağı hafifçe sağa kıvrılıp yaramaz bir gülümsemeye dönüştü. “Tek başına mı?”

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Kızlarla çıkacağız. Didem falan...”

“Anladım. Akşam seni bekleyeyim mi, yoksa iş çıkışı direkt mi gideceksiniz?”

“Ah, evet. Bekleme,” dedim, bunu ona söylemem gerektiğini ofiste bir post-itin üstüne yazmıştım. “İş çıkışı gideceğiz.”

“Bir haftadır kaçırdığın dedikoduları mı alacaksın

kızlardan?” diye sorarken arkasına yaslanmış, beni izliyordu.

Dedikodu kelimesiyle önce yüzümü buruşturdum, ardından ellerimi yüzüme kapattım. “Hayır,” diye mızırdanırken Atlas’a parmaklarımın arasından kaçamak bir bakış attım. “Ne yazık ki dedikoduların çoğu ikimizle ilgili. Aynı anda ortadan kaybolduğumuz ve birbirimize yakın yaşadığımız için aramızda bir şey olduğunu düşünüyorlar.”

Atlas’ın bunu duyunca sinirleneceğini ya da hiç değilse rahatsız olacağını düşünmüştüm ama sadece küçük bir kahkaha attı. “Patronları hakkında dedikodu yapacak vakit bulabiliyorlarsa, onlara yeterince iş vermiyorum demektir. Yarınki toplantıda hatırlat da bunu onlara da söyleyeyim.”

Ellerimi yüzümden çekip ona dikkatli bir bakış atarak bu rahat tavrının sebebini sorguladım. Belki de ikimizin arasında bir şey olma ihtimalini o kadar zayıf buluyordu ki, dedikoduları umırsamıyordu. Haksız sayılmazdı sonuçta, değil mi? Atlas ve ben. Olacak iş değildi. Umarım bunu yakında tüm iş arkadaşlarım da görürdü.

Şirkete geri döndüğümüzde, asansörden inip ofisime yöneldiğim sırada Didem’i gördüm. Elinde mavi bir dosyayla Atlas’ın kapısının önündeydi. Ve birdenbire gerildiğimi hissettim. Bir an adımlarımı hızlandırıp Didem’i fark etmemiş gibi ofisime girmeyi düşündüm ama bunun için çok geç kalmıştım.

“Ah, geldiniz!” dedi Didem gülümseyerek. “İkiniz de buradasınız. Harika. Birinizin artık gerçekten benimle ilgilenmesi gerek.”

Nefesimi tutup bakışlarımı Atlas’a çevirdim. Gözlerimi irice açarak tepkilerini izlemekten kendimi alamadım. Didem’e bakıyordu ve onun söylediklerini duyunca gülümsemişti. Ama bu, o çapkın gülümsemelerden biri değildi. Küçük, kibar ve sıradan bir gülüştü. Nefesim gevşeyen ciğerlerimi terk ederken, buna takılmamam gerektiğini söyledim kendi kendime. Atlas’ın kime, nasıl gülümsediği yeryüzünde beni en az ilgilendirmesi gereken şeylerden birisiydi.

Atlas, “Öğleden sonra seninle ilgileneceğimi söylemiştim, değil mi?” derken yaramaz bir çocuk gibi başını eğdi. “Aklımdan çıkıvermiş, üzgünüm. Beş dakika beklersen, Ezgi’ye küçük bir şey söyleyip hemen geleceğim. Sen ofise geçebilirsin.”

Patronum hızlı adımlarla Ezgi’nin masasına doğru giderken Didem’le göz göze geldik. Atlas’ın arkasından gözlerini devirip, “Sonunda,” diye mırıldandı. “Sabah-tan beri elimde şu dosyayla kapılarınızda sürünüp duruyorum.”

Sinirlenmiş bir kız çocuğu gibi görünüyordu. Gülümseyerek, “Kusura bakma,” dedim. “Ama masamdaki trafiği sen de gördün.”

Yüzündeki öfkeli ifade hemen yumuşadı. “Doğru. Umarım akşama kadar işlerini halledersin. Seninle takılmayı özledik.”

“Hallededeğim,” dedim ofisimin kapısını açarken.
“Sonra da gidip kız kıza eğleneceğiz.”

Birbirimize el salladıktan sonra nihayet ofisime girdim ve masamdaki küçük dosya tepeceğiyle bir kere daha baş başa kaldım. Neyse ki işimi ve kariyerimi gerçekten çok seviyordum. Ayrıca Altın Diyar Kulübü’nü düşünce... Her saniyesinin buna değdiğini çok iyi biliyordum.

- 14 -

Sonraki iki hafta oldukça sıkıcı geçti. Sabah kalk, şirkete git, çalış, çalış, çalış, toplantılara gir, dosyaları imzala ve yorgun argın eve dön; bu döngü neredeyse hiç kırılmadı. Gün içinde biraz eğlenebildiğim zamanlar, Atlas'la öğle yemeğine çıkıp aklımı işten uzaklaştırdığım anlardı. İlk başta Atlas'ın neden her öğlen gelip beni yemeğe davet ettiğini çok sorgulamıştım ama sonra boş verdim. Çünkü sebebi her neyse, bulup bunu mahvetmek istemiyordum. O, geliyor ve ona katılıp katılmayacağımı soruyordu, ben de çantamı alıp peşine takılıyordum. O, her seferinde içinde et olan bir şey sipariş ederken, ben menüden farklı farklı lezzetler

denemeye çalışıyor, arada ona zorla çorba içirmek için türlü türlü oyunlar yapıyordum. Günlük sıkıcı rutinimin içinde beni rahatlatan bir saat geçiriyordum. Bana Altın Diyar Kulübü'nü hatırlatan eğlenceli bir saat... Akşamları yatağıma girip çizim günlüğümü elime aldığım da çizmeye değer gördüğüm bir saat...

On iş günü ve on öğle yemeğinin ardından, bir cumartesi akşamı Atlas'ı akşam yemeğine davet etmeye karar verdim. Ona, eğer katılacak bir motor yarışı falan yoksa, cumartesi akşamı ton balıklı spagetti eşliğinde film izleyebileceğimize dair kısa mesaj gönderdim. Beş dakika sonra cevap geldi.

'Eğer filmi ben seçersem neden olmasın?'

Sırıtarak ekrana baktım. Bu adam kiminle uğraştığını hiçbir zaman öğrenemeyecekmiş gibi geliyordu bana.

'Sana sunacağım üç seçenek içinden istediğini seçmekte özgürsün. Sekizde gel.'

Mesajı yolladıktan saniyeler sonra cevap aldım.

'Daha şimdiden mükemmel bir ev sahibisin :)) Gelirken ne getireyim? Tatlı? İçecek? Çiçek?'

Gülümseyerek ekrana bakarken başımı iki yana salladım. Bu adamla başım beladaymış gibi hissediyordum. Tatlı türde bir bela ama yine de bir bela.

'Kesinlikle öyleyim :)) Tatlı getirebilirsin.'

Son mesajımı da yolladıktan sonra mutfağa girip kolları sıvadım. Basit bir menü seçtiğim için yetiştirme açısından sıkıntım yoktu. En sevdiğim şarkılardan olu-

şan çalma listesini açtım ve dans ederek hazırlanmaya koyuldum. Ton balıklı makarna sosumun içine bütün gizli malzemeleri koyarken, her zaman olduğu gibi lezzetli olmasını umdum. Koca bir kâse mevsim salatasının malzemelerini tek tek yıkayıp kuruttum ve özenle doğradım. Çok usta bir aşçı değildim elbette ama böyle basit şeyleri yaparken hem eğleniyordum hem de elde ettiğim sonuç gerçekten lezzetli oluyordu.

Saat tam sekizde kapı zili çaldığında her şey hazırды. Acele etmeden gidip kapıyı açtığımda, elinde koca bir buket papatya tutan Atlas'la karşılaştım. Genişçe sırıtiyordu ve mavi bakışları öyle muzip bir ışıltıyla parlıyordu ki, gözlerimi devirmek istesem de yapamadım.

“Tatlı ismarlamıştım,” dedim şımarık bir tavırla. “Çiçek değil.”

Sağ elinde tuttuğu karton poşeti havaya kaldırdı. “Onu da aldım.”

Bana getirdiği çiçekleri aldıktan sonra kapının önünden çekilerek, içeri girmesine izin verdim. “Sen tatlıyı mutfağa bırak, ben de bu zavallı papatyacıları suya koyayım.”

Atlas içeri girip mutfağa yöneldi, ben de salondaki cam vazoun içinden yapma çiçekleri çıkarıp vazoyu suyla doldurdum. Papatyalarımı güzelce yerleştirdikten sonra vazoyu eski yerine koydum. Yapma çiçeklerle olduğundan daha güzel görünüyordu.

“Ne yaptın bilmiyorum ama harika kokuyor,” dedi Atlas salona girerken. “Ve çok açım.”

“Ton balıklı makarna yapacağımı söylemiştim. Övünmek gibi olmasın ama çok güzel yaparım.” Televizyon ünitesine yönelip çekmecedan üç DVD çıkardım ve Atlas’a uzattım. “Seç bakalım filmi.”

Atlas önce yüzüme, ardından DVD’lere tereddütlü bir bakış attı. Ne düşündüğünü biliyordum. Muhtemelen aşk filmi falan seçtiğimi zannediordu. Aslında aşk filmlerini severdim ama Atlas’ın bu konuda ön yargılı davranacağını tahmin ettiğim için seçeneklerimi oldukça farklı tutmuştum.

“John Wick mi?” diye sordu DVD’yi yüzünün yanında tutarak. “Gerçekten mi?”

“Keanu Reeves sevmez misin?” derken suratımda bilmiş bir gülümseme vardı.

Atlas DVD’yi bana uzatırken, “Herkes Keanu Reeves sever,” dedi. “Diğer filmlere haksızlık etmiş gibi hissediyorum.”

Gülerek DVD’yi aldım ve filmi başlatmak için televizyona yöneldim. Bu arada Atlas gelmeden dakikalar önce masayı hazırlamıştım. Ama elbette filmi rahatça izleyebilmek için yemek masasını değil, salondaki orta sehpayı tercih etmiştim. Film başlarken aceleyle mutfağa geçtim ve makarnayı doldurduğum koca kâseyi alıp salona döndüm. Atlas elimdeki makarnaya coşkulu bir bakış attı.

“Muhteşem görünüyor.”

“Tadı da muhteşem,” dedim biraz gururla. Ardından makarnayı tabaklara servis edip yerime oturdum.

Atlas'la yan yanaydık, çünkü televizyonu karşımıza almamız gerekiyordu. Normalde karşı karşıya yediğimiz yemeklerin aksine, böyle yan yana durmak garip hissettiriyordu. Garip ama aynı zamanda rahat.

Atlas ilk lokmasını aldıktan sonra, beğendini belli eden bir ses eşliğinde, "Çok iyi olmuş," dedi. "Ellerine sağlık."

"Afiyet olsun," derken ona bakıp gülümsedim.

Sonra ikimiz de televizyona odaklandık. John Wick, köpeğini öldüren adamların peşine düşerken Atlas gözlerini ekrandan ayırmıyor, âdeta beş yaşında bir oğlan çocuğunun çizgi film izleyişi gibi sevimli bir merakla filmi takip ediyordu. Zaten anladığınız üzere, sevgili okur, ben de ara sıra göz ucuyla ona bakıyordum. Ve ara sıra da film hakkında espriler yapıyordum, çünkü filmleri böyle izlerdim. Meriç dayım da böyle izlerdi. Hatta ikimiz bir araya gelince film izlerken o kadar çok konuştuk ki, Damla yengem küçük sinir krizleri geçirirdi.

Ama Atlas, filmin arasına aniden dalıp yorum yapmama sinir olmuyor gibiydi. Oluyorsa bile belli etmiyordu. Yaptığım esprilere gülüyor ya da ağzına attığı lokmayı çiğnerken birkaç saniye yüzüme boş boş bakıyordu. Ki bunlar da beni daha fazla yorum yapmaya teşvik ediyordu.

Atlas, filmin ilk yarısında iki tabak makarna yedi. Ve ikinci yarısında karakterler ya da olaylarla ilgili yorum yapma işinde bana katılmaya başladı. Sonlara doğru biraz huysuz tavırlar sergilese de genel olarak bakıldı-

ğında, aksiyon sahnelerini bir çocuk heyecanıyla izliyor oluşu beni güldürdüğü için onunla film izlemek epey eğlenceli olmuştu.

“Güzeldi,” dedim filmin jenerik yazısı ekranda kaymaya başladığında. “Benim de köpeğimi öldürseler ben de aynısını yaparım.”

Atlas, bakışlarını bana çevirdi. Başını hafifçe yana eğip muzipçe gülümsedi. “Gizli bir silah zulan var da bana söylemiyorsan...”

Başımı sallarken, “Evet,” dedim. “Aynı zamanda gizli bir köpeğim de var.”

“Cadısın sen, mümkün böyle şeyler.”

Bunu söyledikten sonra başını koltuğun arkasına yasladı. Gözleri hâlâ yüzümdeydi. Onu ilk tanıdığım da kısa olan saçları son zamanlarda uzamış ve kıvrıkmıştı. Parmağımı dolamak istediğim bir lüle alına düşünüyordu. Yakışıklı yüzünü saran kirli sakalı Altın Diyar’daki günlerden kalmaydı. Ve mavi gözleri... çok güzellerdi. Tartışılmayacak derecede güzellerdi. Atlas Karahan, benim bugüne dek gördüğüm en yakışıklı adamdı. Ki Emre Aybars’la büyüdüğüm düşünülürse, bu durum Atlas’ı bu şehirdeki en yakışıklı adamlardan biri yapıyordu.

Ama ona bakarken gülümsemek istememin sebebi bu değildi. Çoğu zaman beni sinir ettiği için onu tokatlamak istesem de Atlas iyi bir adamdı.

Ama ona bakarken gülümsemek istememin sebebi bu da değildi.

Sebebi, bana bakış şekliydi. Gözlerini ayırmadan, yumuşak bir bakışla yüzümü izleyişinde kalp atışları-
mın ritmini bozan bir şeyler vardı.

Olmaması gereken şeyler.

Hafifçe boğazımı temizleyip bakışlarımı Atlas'tan kaçırırken, "Kahve ister misin?" diye sordum. "Hava güzel. Balkonda kahve keyfi yapabiliriz."

"Harika olur," dedi Atlas. Sesi de bakışları gibi yumuşacıktı.

"Tamam. Şuraları toplayayım..." Ben tabakları toplayıp mutfağa giderken, Atlas da sofrada kalan diğer şeyleri alıp peşimden geldi. Daha sonra makineye yerleştirmek üzere bütün bulaşıkları tezgâha terk ettim ve kahve yapmaya yöneldim.

Çok değil, on dakika sonra, kupalarımızda sıcacık kahveyle balkona çıktığımızda gökyüzüne bakıp gülümsedim. "Keşke yıldızları görebilsek. Altın Diyar'dayken pencereden bakınca gökyüzü ıslıl ıslıl oluyordu geceleri."

Atlas kahvesinden bir yudum alırken kirpiklerinin altından bana baktı. "Küçükken, abim gökyüzündeki bütün yıldızları sayabilirsem en sevdiği maket motosikletini bana vereceğini söylemişti."

Onu abisinin yüzüne hevesle bakan küçük bir çocuk olarak hayal etmekte hiç zorlanmadığım için kıkırdadım. "Saydın mı peki?"

"Yaklaşık yarım saat penceremin önünde oturup saymaya çalıştım," derken muzipçe sırıttı. "Sonra aklı-

ma dâhiyane bir fikir geldi. Ben sayamıyorsa abim de yıldızları sayamazdı. Bu yüzden yanına gidip yıldızları saydım dedim. Kaç tane olduğunu sorunca da bildiğim en büyük sayıyı söyledim. Gökyüzünde tam beş yüz yıldız vardı.”

Uzanıp Atlas’ın yanaklarını sıkmamak için kahkaha atarken kupama sarıldım. “Abin buna inandı mı?”

“Kafama bir şaplak atıp uydurmamamı, gökyüzünde binden fazla yıldız olduğunu söyledi. O da altı yaşında falandı ve bildiği en büyük sayı buydu.”

Kahkahamın sesi geceyi bir kere daha böldü. Atlas’ın abisinin fotoğrafını hiç görmemiştim ama yine de, birbirine benzeyen o iki küçük çocuk bir şekilde gözlerimin önündeydi. Ve bu görüntü kalbimi sıcacık yapıyordu. “Benim ne yazık ki böyle anılarım,” yok dedim omuz silkerek. “Tek çocuk olmak çok sıkıcı.”

Atlas bir şey söylemedi. Yüzündeki minicik tebessümüyle yüzüme baktı. Bakılacak bir sürü yer vardı. Yıldızsız da olsa gökyüzü vardı ama o, bana bakıyordu. Sanki balkona beni izlemek için çıkmış gibi, sanki orada durup bana bakmasında tuhaf hiçbir şey yokmuş gibi. Bu bakışlar bana fazla geldiğinde gözlerimi kaçırmak için başımı öne eğdim. Birkaç saniye sonra tekrar kaldırdığımda, kulağımın arkasına sıkıştırdığım bir tutam saç alnıma döküldü. Tam elimi kaldırıp tekrar kulağımın arkasına sıkıştıracaktım ki Atlas elini uzattı.

Elleri soğuktu. Parmakları önce alnıma değdi, ardından saçlarımı yüzümden çekti ve elini yanağıma

koydu. Kalbim çok mu hızlı atıyordu, yoksa durmuş muydu anlayamıyordum ama nefes almakta güçlük çektiğim kesindi. Gözlerimi onun gözlerinden çekip almak istiyordum, olmuyordu. Beni yörüngesinde tutan bir gezegen gibiydi bakışları. Kurtulsam bile ne kadar uzağa sıçardım kim bilir. Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de gülümsedi. Ne çapkın bir gülümseyişt i ne de oyunbaz. Hayatımda gördüğüm en şefkat dolu şeylerden birisiydi.

“Sana ne zaman âşık olduğumu hatırlamaya çalışıyorum,” dedi, bir silahtan, bir kurşunu ateşler gibi.

Cevap veremeyecek kadar vurulmuştum.

Atlas da bir cevap beklemiyor olmalıydı ki devam etti. “Bana kaşlarını çatıp baktığın o anlardan birinde mi, yoksa nadir gülümsemelerinde mi? Bilmiyorum. Ama ne zaman fark ettiğimi biliyorum. Âşık olduğumu yani...”

Bir adım atıp daha da yakınım a geldi. Şimdi aramıza yalnızca yıldızların ışığı sızabilirdi. Üstelik gözleri karanlıkta bile yüzüme ışık tutacak kadar parlak ve yakındaydı. Elimi uzatsam kirpiklerine dokunabilirdim.

“Arabayla gidiyorduk. Sana Altın Diyar davetiyesini cevapladığımı söyledim. Gözlerinde öyle bir neşe parladı ki, kalkıp dans edeceksin sandım. Arabayı kenara çekmek istedim. Sen neşeni doyasıya yaşa diye. Dans et diye.”

Başparmağı hafifçe yanağımı okşadığında ağlamak istedim. O anı hatırlıyordum ve o an dans etmek iste-

diğimi fark ettiğİ gibi, şu anda ağlamak istediğimi fark ediyor mu diye merak ettim.

“Duracaktım da. Çok az kalmıştı. İşte o zaman fark ettim.” Tatlı bir sesle gülüp başını iki yana salladı. Ben de uzanıp onun alnına düşen yaramaz lüleyi geri çekmek istedim ama yapamazdım. “Sana ne zaman âşık olduğumu hatırlamıyorum,” diye devam etti Atlas. “Geçmişe dönüp baktığımda her an buna uygun görünüyor. Havaalanında elime çantayı tutuşturduğundan, bana seni kovmamı söylediğın ana kadar... O zamanlar âşık değilsem bile, geçmişİ düşündükçe o anlara dönüp sana tekrar tekrar âşık oluyorum. Kendimi senden uzak tutamıyorum, Naz.”

Bunun gerçekten olup olmadığını anlamaya çalışırken, bir yandan da kendime nefes almayı hatırlatmam gerekiyordu. Ama her şeyi boş verip, Atlas’ın yanağımı okşayışında gözlerimi kapatmak o kadar cazip geliyordu ki, buna direnmekten kendimi bayılacak gibi hissediyordum.

“Kulüpteyken sana söylemeyi o kadar çok istedim ki... Göl kıyısında otururken neredeyse kendimi tutamayıp öpecektim seni. Ama Altın Diyar için çok heyecanlıydın ve bunu herhangi bir şekilde mahvetme riskini almak istemedim. Dönene kadar beklemeye karar verdim.”

Midem yanıyordu. Midem, kalbim, ciğerlerim... Bütün iç organlarım tutuşmuştu. Daha fazla konuşmaması için ağzını elimle kapatmak ya da söylediklerini

duymamak için kulaklarımı tıkamak istiyordum. Ama ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. O, bana böyle bakmaya devam ederken ona bakmaktan başka bir şey yapamazdım.

“Nihayet bunu söyleyebildiğim için çok mutluyum. Seni seviyorum, Naz. Muhtemelen beni öpersen bir kurbağaya dönüşeceğim ama prens olmaktan sıkılmıştım zaten.”

Gülmek istedim ama dudaklarımdan dökülen ses daha çok bir hıçkırığa benziyordu. Ki bu da mantıklıydı, çünkü gülmek istediğimden daha çok ağlamak istiyordum. Vücudum, beynimden aldığı karışık sinyaller yüzünden kilitlenip kalmış gibiydi ve her an bayılabiliyordum. Yine de kendimi biraz zorlayıp konuşmaya çalıştığım anda ağlamaklı, cılız bir sesle, “Her şeyi mahvediyor-sun,” demeyi başarabildim.

Evet. Her şeyi mahvediyordu. Hem de her şeyi... İkimizin asla bir çift olamayacağını göremiyor muydu? Dünyalar dolusu aşk bile bizim gibi iki insanı bir arada tutmaya yetmezdi. Ve şimdi karşıma geçip bunları söylediği için, çok sevdiğim, çok zor inşa ettiğimiz arkadaşlığımız da yitip gidecekti.

“Ne?”

Kendimi bir adım geri çekmek istedim ama ondan yalnızca birkaç santim uzaklaşabildim. Sonra biraz nefesimi tuttum ve şimdiye kadarki hayatımda yapmış olduğum en zor, en çok canımı acıtan şeyi yaptım. Atlas’ın gözlerinin içine bakarak, “Üzgünüm,” dedim.

“Ben... ben aynı şekilde hissetmiyorum...” Cümlenin sonunda sesim o kadar titremiştir ki, Atlas’ın beni anlayıp anlamadığından emin olamadım.

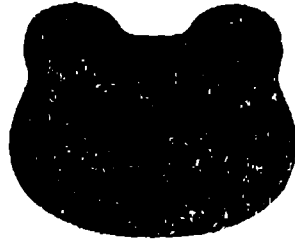
Ama gülümsemesi tamamen silinmiş, mavi bakışları parlaklığını yitirmişti. Başını önce yukarı kaldırıp gökyüzüne baktı, ardından öne eğdi. Boğuk bir sesle, “Anlıyorum,” dediğinde beni duyduğu konusunda şüphe kalmadı. Nihayet bir dakika sonra yüzüme tekrar baktığındaysa kendimi balkondan atmak istedim.

“Anlıyorum,” dedi bir kez daha. Sonra gülümsemeyi denedi. Bu, o kadar üzücü bir girişim oldu ki, balkonun korkuluklarına yaklaşırken buldum kendimi. “Neyi mahvettim bilmiyorum ama özür dilerim,” diye mırıldandıktan sonra öne doğru eğildi, yanağıma minicik bir öpücük kondurdu. “Çok kıymetli bir akşam oldu benim için. Çok teşekkür ederim.”

Sonra arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. Ama tam kapıdan çıkarken duraklayıp tekrar bana baktı. “Hani şu çay meselesi var ya...” dedi. “Ödeştik sanırım.”

O gittikten sonra yarım saat daha balkonda kaldım. Öylece kapıya bakıp, uzun zamandır ağlamadığım kadar ağladıktan sonra içeri geçip telefonumu buldum ve tüm üzüntülerimi paylaştığım tek insanı aradım.

“Alo, dayı. Ben çok kötü hissediyorum. Yanıma gelebilir misin?”

– 15 –

Pekâlâ, sevgili okur. Şu an muhtemelen benden nefret ediyorsunuz. Sorun değil. Ben de kendimden nefret ediyordum. Gerçekten. Atlas'ın hayal kırıklığına uğramış bakışları aklımdan çıkmıyordu ve o balkon kapısından çıkıp gittiğinden beri kalbim inanılmaz bir acıyla sızlıyordu.

Yine de doğru olanı yaptığımı biliyordum. Doğru olanın bu olduğunu biliyordum.

Meriç dayım kapıyı çalana kadar boş duvara bakarak oturmuş ve kendime aynen bunları söylemiştim. O geldiğindeyse ona sarılıp biraz daha ağlamıştım. Ne olduğunu sormuş, o an konuşmak istemediğimi söyle-

yince ısrar etmemişti. Bir müddet ağlayıp sızlanmama izin verdikten sonra, iş yerinde başından geçen komik birkaç olayı anlatıp moralimi düzeltmeyi denemişti. Ona minnettardım ama moralimin hemen düzelmeyeceği de ortadaydı.

En sonunda beni alıp kendi evlerine götürmeye karar vermişti ve bilin diye söylüyorum, Meriç dayım bir şeye karar verdiyse bundan onu vazgeçirmek imkânsızdır. Direnebilecek durumda olmadığımdan ve Aybars ailesiyle geçireceğim bir pazar gününün bana iyi geleceğini düşündüğümden çok nazlanmamış, dayımın peşine takılmıştım.

Ve düşündüğüm kadar olmasa da işe yaramıştı açıkçası. Pazar günü öğle saatlerinde yapılan uzun ve keyifli pazar kahvaltısı, ardından Damla yengemle oturup magazin programı izleyerek, dünyanın çivisinin çıktığına karar vermemiz, dayımla tavla oynamamız ve yenileceğini anladığında mızıkçılık yapıp gitmesi... Bunlar az da olsa beni güldürmüş, hiç değilse evde oturup düz duvarı izlemekten kurtarmıştı. Ya da daha kötüsü Atlas'ın yanına gitmekten...

İtiraf etmem gerekirse Atlas'ı düşünmeyi bırakamıyordum. Bir saniyeliğine bile. Yatmadan önce onu düşünmüş, gece rüyamda onu görmüş, sabah kalkınca onu düşünmeye devam etmiştim. Ve kalbim ağrıyordu. Yani bu fiziksel olarak mümkün müydü bilmiyorum ama sol tarafımda, sık sık derin nefesler almama sebep olan bir ağrı hissediyordum.

“Adı ne?”

Mutfak masasında oturmuş, masa örtüsünün çiçekli deseninde işaret parmağımı dolaştırırken, Damla yengemin bu sorusuyla aniden başımı kaldırdım.

“Efendim?”

‘Bana bunları yutturamazsın,’ der gibi başını iki yana sallayıp, “Seni kamyon çarpmışa çeviren bu beyefendinin adı ne diyorum,” dedi.

“Beyefendi falan yok,” derken tekrar masa örtüsüne döndüm.

Yengem önce ofladı, ardından, “Bana baksana sen,” diyerek karşıma oturdu. Bakışlarımı ona çevirdiğimde tek kaşını kaldırıp ürkütücü bir şekilde bakmaya çalıştığını gördüm.

Keyifsiz bir kahkaha attım. “Gerçekten benim ürkütücü bakışımla, beni korkutabileceğini mi düşünüyorsun? Doğru yapamıyorsun bile.” Bu ürkütücü bakış, ortaokul yıllarımda dayımdan öğrendiğim ve insanları rahatsız etmek için kullandığım bir bakıştı. Damla yengemle ilk tanışmamızda onun üstünde uygulamıştım ve onda travmaya sebep olmuştu. O günden beri bunu unutamıyordu. Ben artık yapmayı bıraktığım halde...

“Sen neler olduğunu anlatana kadar denemeye devam edeceğim,” dedi yengem usulca. “Koskoca bir akşamımız var.”

Dayımla takılmak onu da acımasız bir insan haline getirmişti işte. Bu yüzden de söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordum. Oflayarak yüzümü ellerimin arası-

na alırken direnişimin son demlerindeydim. Nihayet, “Adı Atlas,” dediğimde parmaklarımın arasından yengeme bir bakış attım.

Tüm merakı ve ilgisiyle beni dinliyordu. Bir kere başlayınca duramayacağınız şeyler vardır. Mutfak masasında oturup kalp acınızdan bahsetmek de onlardan biriydi ve ben bir kere anlatmaya başlamıştım. Küçük, basit bir cümleyle başlayan konuşmam her detayı yengeme aktardığım uzun bir dert dökme seansına dönüştü. Neredeyse bir saat aralıksız konuştum. En sonunda dün gece olanları anlatıp konuşmamı bitirdiğimde, Damla yengem bir şey söylemeden bir süre yüzüme bakmayı sürdürdü.

“Bir şey söylemeyecek misin?” diye sordum dayanamayarak.

“Anlamaya çalışıyorum,” dedi.

“Neyi?”

“Sen de ondan hoşlandığını neden söylemedin? Bana da ben aynı şeyleri hissetmiyorum deme. Yemezler.”

Omuzlarımı düşürürken, “Doğru olan bu,” dedim. “Yani Atlas ve ben... Olacak iş değil. Beş yaşındaki çocuğa sorsan o bile söyler bunu.”

Yengem tam bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki, mutfak kapısından bir oflama işittik. İkimiz de dönüp baktığımızda, dayımın tek omzunu kapıya dayamış ve kollarını göğsünün üzerinde bağlamış bir şekilde dikildiğini gördük.

“Ne zamandır oradasın sen?” diye sordum kaşlarını çatarak.

“Yarım saat kadar oldu,” dedikten sonra yanımıza geldi, sandalyelerden birini çevirip oturdu. “Kısaca, yeterince çıkarım yapmama yetecek kadar diyelim.”

“Kimse senden çıkarım yapmanı istemedi, Meriç.” Damla yengem bu sözleri sakince ve bir çocuğa anlatır gibi söylemiş olsa da bir işe yaramayacağını masadaki herkes biliyordu. Meriç dayım durdurulamazdı.

“Seni, ben yetiştirdim sayılır, Naz,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Bu yüzden de bu kadar akıllı, güçlü ve harika bir kadına dönüşmen beni hep gururlandırır. Aynı şekilde, tıpkı bugün olduğu gibi, saçmaladığını görünce de nerede hata yaptığımı düşünüp dururum.”

“Dayı...” Gözlerimi devirerek tüm kalbimle susmasını diledim. Ama susmadı.

“Bak, eğer bir ilişki istemiyorsan seni buna teşvik edecek son insanım. Çünkü yeryüzünde seni hak edecek bir adamın varlığına inanmıyorum. Ama üzüldüğün bu kadar aşikârken bir şeyler yapmasam olmaz.”

“Olur,” dedim hızla araya girerek. “Hatta bir şeyler yapmasan harika olur. Lütfen hiçbir şey yapma, dayı. Beni seviyorsan hiçbir şey yapmazsın.”

Art arda sıraladığım telaşlı cümlelerim üzerine Meriç dayım alınmış gibi, elini kalbine götürdü. “Şu an gerçekten çok incindim. Ben ne yaptıysam senin iyiliğin içindi, Naz. Bugüne kadar hep öyle oldu.”

“Biliyorum,” derken keyifsizce güldüm. “Ve bunlara

minnettarım ama inan bana, bu meselenin böyle kalması herkes için daha iyi. Ben... senin de dediğin gibi, şu an hayatımda bir ilişki istemiyorum.”

Dayım birkaç saniye minik bir gülümsemeyle yüzüme baktı. Sözlerimi değerlendirdiğini ve bir yandan da neler yapabileceğini düşündüğünü o koyu yeşil gözlerinden anlayabiliyordum. Nefesimi tutarak beklediğim kısa bir sürenin ardından nihayet, “Tamam,” dedi. “Sana bir ay veriyorum, Naz Atalay. Bir ay sonunda hâlâ bugünkü gibi üzgün olursan yapacaklarımdan ben sorumlu değilim.”

Biraz rahatlayarak Damla yengeme döndüm. “Kocana sahip çık kadın,” dedim ciddiyetle.

“Elimden geleni yapıyorum,” derken dayıma şöyle bir baktı. “Ancak bu kadar oluyor.”

Meriç dayım, “Ha, ha. Çok komik. Yine herkes benimle uğraşmaya başladı,” dedi. Sandalyesinden kalkıp mutfak kapısına doğru yürürken, “Bir ay,” diye hatırlattı. “Sana sadece bir ay veriyorum, Naz.”

O gittikten sonra Damla yengemle biraz daha Atlas’tan bahsettik. Olan biten her şeye rağmen, yalnızca onu anlatırken gerçekten gülümseyebiliyordum ve bu, korkunçtu. Beni o kadar korkutuyordu ki, bir ara istifa edip Ankara’ya dönmeyi bile düşündüm. Tabii bu, aşırı tepki vermenin de ötesinde olacağı için kendimi sakinleştirip bu fikirden derhâl vazgeçtim. Atlas’la işler eninde sonunda yoluna girecekti. O da bir şekilde gerçeği görecek ve arkadaş kalmamızın en iyisi olduğuna karar

verecekti.

Peki, buna inanmak neden kalbimi bu kadar acıtıyordu?

Korkaklığımı sürdürüp o akşam dayımlarda kaldım. Böylelikle sabah Atlas'ın arabasına binmemek için bir bahane olmuş oldu. Kendisi gerçek bir beyaz atlı prens olduğu için, sabah mesaj atıp arabada beklediğini söylemişti. Ben de evde olmadığımı yazarken dürüst olabildiğim için mutluydum.

İşe gittiğimdeyse tüm gün ofisten çıkmadım. Öğle yemeğini ofise sipariş edip, moralimi yüksek tutmak için komik kedi videoları izleyerek yedim. Tek başıma. Biraz acınasıydı doğrusu. Akşamsa Didem'i beraber takılmaya ikna ederek, Atlas'ın arabasına binmekten yine kaçtım.

Salı sabahı işe taksiyle gittim. Erkenden. Atlas mesaj attığında ona, 'Ofisteyim :) Erken gelmem gerekti,' şeklinde dünyanın en saçma cevabını yolladım. Adam, benim patronumdu. Erken gelmem gerekmediğini biliyordu. Yine de bunu söylemeyecek kadar kibar davranmıştı.

Yine öğle yemeğini ofisimde yemiştim ama bu defa moralimi yükseltmek için, kahramanlık yapan insanların videolarını izlemeyi tercih etmiştim. Beni biraz ağlatmışlardı ama dünyada iyi insanların olduğunu, her zaman da olacağını bilmek kadar güzel bir şey yoktu.

Akşam da bir bahane bulmaya çok yaklaşmıştım. Erken ya da geç çıkabilirdim. Dayımın yanına gidece-

ğimi söyleyebilirdim. Bunlar gibi bir sürü bahane kafamın içinde dolanıp duruyordu. Fakat ofisimin kapısı çalınıp Atlas içeri girdiğinde hepsi aniden buharlaşıp uçtu. Her şey buharlaşıp uçtu. Üç gündür köşe bucak kaçtığım adamı karşımda görünce ağlamakla, koşup ona sarılmak arasında kalıp en sonunda olduğum yerde durmaya karar verdim.

“Selam,” dedi Atlas. O da benim kadar gergin görünüyordu. “Konuşabilir miyiz biraz?”

Konuşmak istemiyordum. Ama kaçabilecek bir yerim kalmamıştı. Beni tamamen köşeye sıkıştırmıştı. Aniden gelen, masanın altına girip saklanma isteğimi bastırıp gülümsemeye çalışarak, “Tabii,” dedim. “Konuşalım.”

Ofisin içinde ilerleyip masamın hemen önündeki sandalyelerden birine oturdu. Bir şey söylemeden bir süre yüzüme baktıktan sonra, “Artık hep benden kaçacak mısın?” diye sordu. Sesi o kadar kırgındı ki, masanın üstündeki kalemi alıp kalbime saplamak istedim.

“Senden kaçmıyorum, Atlas,” derken gerçekten samimiydim. Bu, doğruydı. “Aramızdaki gariplikten kaçıyorum.”

“İşleri bu hale getirdiğim için üzgünüm. Ben sadece...” duraklayıp derin bir nefes verdi ve bakışları yüzümü dolaştı, “...söylemek zorundaydım.”

Ne diyeceğimi bilemeyerek başımı salladım. Ve gözlerimi kaçırdım. Ona bakmak çok fazla geliyordu. Kalbim o kadar acıyordu ki, ağlamadan durabilmem

çok büyük bir başarıydı. Biraz halim olsa kalkıp kendimi alkışlardım. *Biraz cesaretim olsa elimi uzatıp yanaklarını okşardım.*

“Sadece biraz zaman lazım,” diye mırıldandım en sonunda. “Eski halimize dönmek için...”

“Biraz zaman...” diye tekrarladı beni. “Hepsi bu mu?”

“Hepsi bu, Atlas.”

Hafifçe gülümsediğinde kalbimdeki ağrı iki katına çıktı. “Sana biraz zaman vereceğim ve sonrasında benden kaçmaktan vazgeçeceksin.”

Ben de gülümsedim. “Senden kaçmadığımı söyledim.”

Tek kaşını inanmıyormuş gibi kaldırdı ama tebessümü hâlâ yüzündeydi. “Anlaşma bu, Naz. Sana zaman vereceğim ve sonra eski halimize döneceğiz.”

Kabul etmem gerekiyordu ki güzel bir anlaşmaydı. İstedğim buydu, değil mi? Eski halimize dönmek. Hani öğlenleri beraber yemek yiyip şakalaştığımız, işe beraber gelip gittiğimiz eski halimiz... Evet, kesinlikle istediğim buydu.

“Tamam,” dedim başımı sallayarak. “Anlaşma bu.”

“Harika. Bunu hallettiğimize sevindim.” Yerinden kalkıp kapıya yöneldi ama çıkıp gitmeden önce dönüp son kez bana baktı. “Seni görmek güzel,” dedi ve gülümsedi. Sonra sanki aklına aniden bir şey gelmiş gibi önüne döndü, cevabımı beklemeden çıkıp gitti.

“Seni görmek de güzel, Cahit Atlas Karahan,” diye mırıldanırken uzun uzun arkasından baktım.

Akşam beni eve götürme talebinde bulunmadı. Taksiyle eve döndüm ve tek başıma sıkıcı bir yemek yedim. Ertesi sabah telefonumu kontrol ettiğimde mesaj gelmediğini gördüm. Bana zaman verme işinde ciddi-di. Ona bahane uydurmak zorunda kalmadığım için mutluydum. Ama bu, araba yolculuklarımızı özlemediğim anlamına gelmiyordu. Ya da taksiyle işe giderken Atlas’la arabadaki şakalaşmalarımızı, sataşmalarımızı düşünüp üzülmemeye engel olmuyordu.

Öğle yemeğine kadar iki toplantıya girip çıkmama rağmen şirkette bir kere bile Atlas’a denk gelmedim. Bana zaman verme işini bu kadar iyi yapıyor olması sinirimi bozmaya başlamıştı. Evet, ne istediğini bilmeyen sinir bozucu bir kadın gibi davrandığımın farkındaydım ama sonuçta bu ikilemlerle sadece kendi kendime acı çektiriyordum, değil mi? Atlas’a karışık sinyaller falan gönderiyor değildim. Kendi içimde deliriyordum yalnızca.

Didem beni öğle yemeğine davet edince fazla düşünmeden kabul ettim. İçimden bir ses zaten Atlas’ın karşıma çıkmayacağını söylüyordu. Ki öyle de oldu. Bir saatlik yemek boyunca neredeyse şirketteki herkesi gördüm, Atlas hariç. O, ortalarda yoktu.

Tekrar ofisime döndüğümde Ezgi koşturarak peşimden geldi. Elinde mavi bir dosya vardı. “Naz Hanım, işte buradasınız!” dedi genişçe gülümseyerek.

“Ben hep buralardayım, Ezgi,” derken sandalyeme oturdum. “Bir şey mi vardı?”

“Evet. Şu nakliye belgelerine imzanız gerekiyor. Hem de acilen.”

Bana uzattığı dosyayı açıp biraz incelediğimde kaşlarımı çatıttım. “Bunları Atlas imzalasa daha iyi olur.”

“Evet, ama o gittiği için imza yetkisi sizde.”

Hızla başımı kaldırıp Ezgi’ye baktım. “Atlas gitti mi?” diye sorarken sesim dehşete düşmüş gibi çıkıyordu. Eh, gerçekten de dehşete düşmüştüm doğrusu. “Nereye gitti?”

Ezgi kirpiklerini şaşkınca kırıştırdı. “Haberiniz yok mu? Azerbaycan’daki ortaklarımızdan birinin davetiyle gitti. Bir ay kadar orada kalacakmış. Sanırım oradaki şirketin iş yükünü artırmak istiyorlar ama daha kesin bir şey söylemediler.”

Masanın üzerinden kalemimi alıp gerekli kısımları imzalarken ellerimin titrediğini fark ettim. Biliyorum, sinirlenmeye ya da üzölmeye hakkımın olmadığını düşünöyorsunuz, sevgili okur ama kusura bakmayın. Hem sinirli hem de üzgündüm. Sinirliydim, çünkü bana zaman vermekten kastının, benden bin kilometre uzağa gitmek olduğunu sanan bir adama âşıktım. Üzgündüm, çünkü her şeye rağmen belki de en iyisi bu diye düşünmeden edemiyordum.

Ezgi dosyayı alıp çıktıktan sonra alnımı masaya dayadım. Keşke zamanı geri alabilseydim. Keşke cumartesi sabaha gidip, o akşam Atlas’ı yemeğe çağdırmaktan

vazgeçebilseydim. Belki böylelikle Atlas şu an burada olurdu. Belki sıradan iki arkadaş olmaya devam edebilirdik ve ben, onu özlemek zorunda kalmazdım.

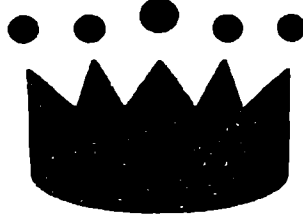
O akşam eve döndüğümde kapımın koluna takılmış karton bir poşet buldum. Daha içine bakmadan Atlas'ın bıraktığını biliyordum. Eve girip poşetin içindekileri çıkardığımda elime bir not ve araba anahtarı geldi.

'Bir ay yeterli bir zaman mı? Eğer yeterli değilse dönüş biletimi biraz daha erteleyebilirim. Arabanın anahtarını sana bırakıyorum, kullanmaktan çekinme. Sigortası tamam, yani bir yerlere çarpsan da sorun olmaz. Sadece kendine dikkat et yeter.

İmza

Karşı dairendeki şeytan'

Notu okuduktan sonra, "Salak!" dedim somurarak. Bunu kendime mi, yoksa Atlas'a mı söylediğimi bilmiyordum. Sanırım her ikimiz de biraz salaktık. Tek farkla. Atlas dünyanın en tatlı salağıydı ve ben şimdiden onu özlemeye başlamıştım.

– 16 –

İlk hafta Atlas'ın arabasını kullanmayı reddettim. Her sabah kalktım, asık bir suratla kahvemi içtim, asık bir suratla taksiye binip işe gittim ve yine bütün bir günü asık suratla geçirip taksiyle eve döndüm. İşin en kötü tarafıysa bütün bunlara kendim neden olduğum için kimseyi suçlayamıyor, kimseye kızamıyor oluşumdu. Yani çekip gittiği için elbette Atlas'ı biraz suçluyordum, sonuçta bana burada kalarak da zaman verebilirdi ama bunu ona söylerken, bu kadar aptalca bir şey yapacağını tahmin etmiş olmam gerekirdi, değil mi?

İkinci hafta pazartesi sabahı Atlas'tan gelen bir e-postayla uyanınca biraz gülümsedim. Koskoca bir

haftanın ardından yüzümde oluşan tek mimik buydu sanırım. Yolladığı e-postada yalnızca *'Arabayı kullan,'* yazıyordu. Ama yine de ondan gelmişti ve bu, beni gülümsetmeye yetiyordu. Kahvemi içip evden ayrıldıktan sonra taksi çağırmaya yeltendiğim sırada bir e-posta daha geldi.

'Lütfen. Arabayı. Kullan.'

Bu kadar kısa bir zamanda, beni bu kadar iyi tanımış olması gerçekten mümkün müydü? Yoksa peşime adam falan mı takmıştı? Bir an bu paranoyakça düşüncenin etkisiyle etrafımı kolaçan etsem de çabucak kendime gelip önüme döndüm. İnatçı birisi olduğumu keşfetmiş olması o kadar da imkânsız değildi sonuçta.

Arabayı kullanmaya karar verdim. Sırf lütfen dediği için. Çantamda taşıdığım araba anahtarıyla kapıları açıp arabaya bindiğimde bir an gözlerim doldu. Atlas'ı o kadar çok özlemiştim ki... Direksiyona sarılmak istedim ama delice bir hareket olacağı için son anda vazgeçtim. Ve daha fazla saçmalamamayı umarak arabayı çalıştırıp otoparktan ayrıldım. Yolda iç çekerek ilerlerken kendi sesimi bastırabilmek için radyoyu açtım. Aniden Ed Sheeran'ın sesi arabayı doldurduğunda öyle histerik bir kahkaha attım ki, yanımdan geçmekte olan arabadakiler sesimi duymuş olabilirlerdi.

Tek elimle telefonumu çantamdan çıkarıp Atlas'ın son e-postasına cevap yazdım.

'Bunu bilerek yaptın.'

Radyoyu çalıştırır çalıştırmaz Galway Girl şarkısının

çalmaya başlamasının başka açıklaması yoktu, sevgili okur. Zaten biraz dikkatli baksam radyonun üstündeki taşınabilir belleği de fark edebilirdim. Atlas'ın cevabı gecikmedi.

'Neyi? :).'

'Pislik.'

Her şeye rağmen günler sonra Atlas'la iletişimde olmak o kadar güzeldi ki, arabayı yol boyunca sırtarak sürdüm. Şirkete gittiğimde Ezgi'ye tebessüm ederek, "Günaydın," dedim ve zavallı kız birkaç saniye boş boş yüzüme baktı. Geçen haftanın tamamını zombi gibi geçirmiş olmamın bunda etkisi büyüktü.

Bu şekilde başlayan ikinci hafta inişler ve çıkışlarla devam etti. Bazı zamanlarda huysuzlaşıp etrafa boş bakışlar attım, bazı zamanlar insanlara gülümseyip onları şaşırttım. Atlas bana bir daha e-posta yollamadı. Ben de ona yollamadım, çünkü ne söyleyebilirdim ki? Ama her sabah işe giderken ve akşam eve dönerken 'Galway Girl' şarkısını dinledim.

Üçüncü haftanın ortasında Atlas'tan bir e-posta daha aldım. Benim, Kiraz'ı severken gülümsediğim bir fotoğrafımı yollamıştı. Bu fotoğrafı çektiği zamanı hatırlıyordum elbette. Altın Diyar'daki her bir anı hatırlıyordum.

Fotoğrafın altına, *'Telefonumun galerisini temizliyordum, bunu buldum,'* yazmıştı. Fotoğrafa bakarken genişçe gülümsedim.

'Çok güzel çıkmışım,' diye yazıp yolladım. Sonra hemen buna pişman oldum.

Ama pişmanlığım uzun sürmedi, çünkü Atlas başka bir e-posta attı. Başka bir fotoğraf. Bu seferkinde tam ben konuşurken çektiği için yüzümde garip bir ifade vardı ve rüzgâr yüzünden saçlarım ağzıma girmişti. Rezil bir fotoğraftı. Homurdanarak gülerken altındaki yazıyı okudum.

'Burada daha güzelsin :)'

Galerime girip bu fotoğrafa karşı kullanabileceğim bir şeyler aradım ama pis şeytan, bütün fotoğraflarda o kadar yakışıklıydı ki... Birinde bile kötü çıkmamıştı. Fiziksel olarak mümkün müydü bu? Olasılıklar neydi?

En sonunda pes edip e-postayı sadece, *'Şeytansın,'* diye cevapladım.

Bu küçük mesajlaşma haftanın geri kalanını oldukça iyi bir ruh halinde geçirmemi sağlamıştı. Ama son hafta âdeta başa dönmüştüm. Bir yandan Atlas'ın gelmesine az kaldığı için heyecanlıydım, diğer yandan o dönünce hissettiklerimi nasıl kontrol altına alacağımı bulmaya çalışıyordum. Yeniden arkadaş olmamızı çok istiyordum ama bu, artık gözüme imkânsız görünmeye başlamıştı. İtiraf etmem gerekirse birbirini takip eden iki düşüncem nadiren birbiriyle örtüşüyordu. Bir an her şeyi boş vermeyi düşünüyor, sonraki an bu fikirle dehşete düşüyordum ve kafamın içindeki karmaşa hayatımı çekilmez bir hale getiriyordu.

Dördüncü haftanın pazar günü, öğle vakti kapım çaldığında bir an acaba Atlas erken mi döndü diye heyecanlanmadığımı söylesem yalan olurdu. Koşturarak

kapıyı açtığımdaysa karşımda Meriç dayımı bulmuştum. Ve zihnimin gerisinde bir alarm ötmeye başlamıştı. Meriç dayımın bana verdiği bir aylık süre dolmuştu! Beni kontrol etmek için buradaydı.

Yüzüme en sahici gülümsememi kondurup, “Dayı-cığım!” diye bağırdım.

Dayım sırtarak başını iki yana salladı. “Yemezler.”

Oflayarak kapının önünden çekildim ve dayımı içeri aldım. “Ben iyiyim,” dedim bu sırada. “Yemin ederim. Sen nasılsın?”

Ceketini çıkarıp girişteki askıya astıktan sonra bana bakmadan salona yürüdü. Ben de peşinden gittim ve o, koltuklardan birine kurulunca karşısına geçip oturdum.

İyice uzamış kıvrıkcık saçlarını eliyle arkaya atarken, “İyi olup olmadığına ben karar vereceğim,” dedi. “Ben iyiyim bu arada. Sorduğun için teşekkürler.”

Ona gözlerimi devirdim, ardından kahve ya da çay isteyip istemediğini sordum. İstemediğini söyledi ki bu ilginçti. Genelde kahveye hayır demezdi.

“Dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmadan seninle konuşmak istiyorum,” diye açıkladı. Yeşil bakışları yüzümde ilgiyle dolaşırken gerildiğimi hissettim.

“Ben iyiyim,” dedim tekrar. İnanarak söylemiştim. Ama içimden bana yalancı diyen sesi duymazdan ge- lemedim.

Dayım hafifçe güldü ve, “Bunu son beş dakika içinde o kadar çok tekrarladın ki, artık anlamını yitirmeye başladı,” derken başını iki yana salladı. Sonra derin bir

nefes alıp ciddileşti. “Bir aydır düşünüyorum... Kulak misafiri olduklarımdan anladığım kadarıyla, bu Atlas denen heriften gerçekten hoşlanıyorsun. Öyle değil mi?”

Yalan söylemeyi düşündüm. Ama bunun işe yaramayacağı ortadaydı. O yüzden keyifsizce başımı sallamakla yetindim.

Bir başlangıç noktası bulduğunu anlayan dayım tekrar gülümsedi. Bu seferki gülümseyişi bir tilki kurnazlığındaydı. “Hatta bence sadece hoşlanmakla da kalmıyorsun. Ona âşıksın.”

“Fazla zorlama, Meriç Aybars,” diye homurdandım. “Ayrıca bu, çok rahatsız edici. Tamam, modern bir ilişkimiz var ama aşk hayatımı dayımla konuşmak istemiyorum.”

“Sana ne istediğini sormadım, bücür,” derken bacak bacak üstüne atıp arkasına yaslandı. “Bu adama âşık olduğun halde onun ilanıaşkını neden kabul etmedin? Anlatmaya başlamadan önce minik bir uyarım var; yalan söylersen anlarım.”

Oflayarak başımı ellerimin arasına aldım. Kafamın içi sanki yeterince dolu değilmiş gibi, bir de dayımla uğraştığıma inanamıyordum. Ama ondan kaçışım yoktu. Bana bir ay gibi bir zaman tanıması bile mucizeydi. Damla yengemin onu birkaç hafta daha oyalayacağını ummuştum ama hayal kırıklığına uğramıştım. Şimdi tam karşımdaydı ve bu konuşmayı yapmak zorundaydım.

“Çünkü aşkın bizi bir arada tutmaya yeteceğine inanmıyorum,” dedim, tam bir mantık insanı gibi. “Atlas harika bir adam. Yakışıklı, zeki, eğlenceli, iyi kalpli... Ve iyi bir kimyamız var ama karakterlerimizin sivri yönleri hep bir sürtüşme halinde. Bu da beni... korkutuyor.”

Bütün bunları sesli söylemek göğsümdeki on tonluk yükü biraz hafifletti.

“Neden korkuyorsun?” diye sordu dayım. Tüm cidiyeti ve samimiyetiyle yüzümü inceliyordu.

“Ona âşık olursam, yani çok âşık olursam, bu aşk bana zarar verdiği, beni değiştirdiği halde onu bırakmamaktan korkuyorum. Kendimi bir adama kaptırıp, bir daha asla eskisi gibi olamamaktan korkuyorum.”

“Naz...” ileri uzanıp ellerimi ellerinin arasına aldı, “bu adam sana kötü mü davranıyor? Ya da seni incitiyor mu?”

“Hayır!” diye itiraz ettim hemen. “Hayır, bana kötü davranmıyor ama...”

“Seni korkutan ne o zaman?”

Gözlerimi dayımdan kaçırıp önüme baktım. “Annem gibi olmaktan korkuyorum,” diye itiraf ettim en sonunda. “Babama ne kadar âşık olduğunu biliyorsun. Birbirlerini ne kadar sevdiklerini... Ve birbirlerine acıdan, üzüntüden başka bir şey vermediklerini...”

“Naz,” dedi dayım bir kere daha. “Güzelim, annen ve baban... onlar, aşkın gidebileceği uç noktaların kötü bir örneği ama her aşk öyle değildir. Bunu biliyorsun.

Bana ve Damla'ya bak. Biz gayet iyiyiz. İyiden de öteyiz. Harikayız."

"Biliyorum." Ama bilmek bir şeyi değiştirmiyordu. O cumartesi gecesi balkonda Atlas bana âşık olduğunu söylerken, benim gözlerimin önünde annemin hıçkırarak ağladığı, dakikalar önce gitmiş olan babamın arkasından eline ne geçerse fırlattığı o akşam gelmişti. Parçalanmış vazoların sesi onlarca kez kulaklarımda yankılanmıştı.

Annem tanıdığım en zeki, en güçlü kadınlardan biriydi ama babamdan boşanabilmek için mahkemeye yarı sarhoş gitmişti. Ve aniden karar değiştirmesin diye onu zapt eden üç arkadaşıyla beraber. Boşanmalarının ardından bir ay evden çıkmamış, doğru düzgün yemek yememiş, ben zorlamadıkça duşa bile girmemişti. Sadece babamı değil, aynı zamanda işini ve çoğu arkadaşını da kaybetmişti.

Babamın durumu da farklı değildi. Annemin aksine, kendini işine adamıştı. Ama bunu sağlıklı bir biçimde yapmamıştı. İki gün boyunca yemek yemeyi unuttuğu için bir toplantının ortasında bayılıp hastaneye kaldırıldığında on sekiz yaşındaydım. Ona bakabilmek için ilk uçakla Ankara'dan İstanbul'a gelmiştim. Bir hafta onun yanında kalmak bile kendisine hiç bakmadığını görme yetmişti ama annemi bırakamadığım için babamla ilgilenecek vakti bulamamıştım. Her gün telefonla arayıp onu kontrol etsem, yemek yemesi gerektiğini hatırlatsam bile yeterli gelmemişti.

Bütün bunları olduğundan daha korkunç hale ge-

tirense annemle babamın birbirlerini hâlâ seviyor olmalarıydı. Boşanmalarının üzerinden on sene geçmişti ama ikisi de yeni bir ilişkiye yeltenmemişti bile. Üstelik ayrıldıklarından beri yalnızca mezuniyetlerimde karşı karşıya gelmişler ve onda da selamlaşmaktan öteye gitmemişlerdi. Çünkü ikisi de küçük bir sohbetin bile onları başlangıç noktasına götüreceğinden korkuyorlardı.

Onları en yakından gören kişi bendim. Aşkın onlara neler yaptığını en iyi bilen bendim. Onların kızıydım ve içimde onlardan parçalar vardı. Korkmak hakkımdı.

“Seni göndermemeliydim,” dedi dayım başını iki yana sallayarak. “Annenin yanına gitmene izin vermem gerekirdi. Bunu o zaman da biliyordum ama ablama derdimi anlatmam mümkün-”

“Dayı,” diyerek araya girdim. “Senin bir suçun yok. Velayetim annemdeydi ve bana ihtiyacı vardı. Onun yanında olmayı her şeyden önce ben istedim. Yapabilsem aynı anda babamın da yanında olurum.”

Tek elini uzatıp hafifçe saçlarımı okşarken gülümsemeyi denedi ama hâlâ kendini suçladığını görebiliyordum. Geçmişe dönmenin bir yolu olsa dayım mutlaka bunu denerdi. Ama yoktu.

“Sen sevimli ve birini özgürce sevmeyi hak eden harika bir kadınsın, Naz. Kötü şeyler yaşadın ve hiçbir senin suçun değildi. Bunların seni yaşamdan geride tutmasına izin veremezsin. Sen izin verecek olsan ben vermem.”

“O kadar da büyük bir mesele değil,” dedim ayak

direyerek. “Kendimi gerçek bir ilişkiye hazır hissettiğim bir dönem gelecektir. Sadece, şu an o dönemde değlim.”

“Eğer bu korkunun arkasına saklanmaya devam edersen hiçbir zaman o dönemde olmayacaksın. Bunu sen de biliyorsun.”

Cevap vermedim. Ne diyecektim? Dayım haklıydı ama haklı olması içimi ezen korkuları hafifletmiyordu. Haklı olması beni, bir adamın karşısında tüm gardımı indirmeye ikna etmiyordu.

“Bu adama bir şans ver,” dedi dayım. Sonra duraklayıp, “Ama önce onu benimle tanıştır,” diye ekledi.

Başımı hızla iki yana salladım. “Asla. Onu seninle asla tanıştırmayacağım.”

Yüzünü geniş, kurnaz ve ben daha iyisini biliyorum diyen o gülüşü kapladı. “Onunla kendi kendime mi tanışmamı istersin?”

“Onunla tanışmanı hiç istemem,” derken yüzümdeki ifade kelimenin tam manasıyla acıklıydı. Atlas’ı Meriç dayımla karşı karşıya getirmemin bir felaket olacağını bildiğim için daha iyisi elimden gelmiyordu.

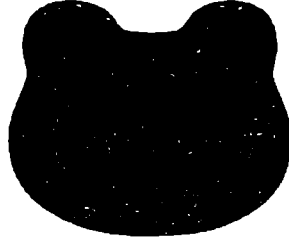
“Kenarda oturup, iyi bir ihtimali korkuların yüzünden çarçur ettiğini seyredemem. Ama önce onun gerçekten iyi bir ihtimal olup olmadığına karar vermem gerekiyor. O adamla tanışacağım, Naz.”

“Beni seviyorsan bunu yapmazsın,” dedim ama işe yarayacağını zannetmiyordum.

“Seni sevdiğim için bunu yapıyorum.”

Tam bunun beni ne kadar kötü etkileyebileceğine dair bir sürü neden sıralamak için konuşmaya yeltenmiştim ki, dayımın telefonu çalmaya başladı. Çıkarıp ekrana baktığında arayan kişinin yengem olduğunu gördüm. Ve dayımın yüzünü anında bir telaş ifadesi kapladı.

“Gitmem gerek,” dedikten sonra yerinden hızla kalktı ve eğilip başıma bir öpücük kondurup beni sevdiğini söyleyerek aceleyle evden ayrıldı. Arkasından bakarken gülmekle ağlamak arasında sıkışıp kalmıştım. Dayımın pes etmeyeceğini ve Atlas’la tanışmanın bir yolunu bulacağını söylememe gerek yok sanırım. Ben- se ne yapacağımı hiç ama hiç bilmiyordum.

- 17 -

Pazartesi sabahı havaalanındaydım ve Atlas'ı bekliyordum. Bu, size bir şeyi hatırlattı mı, sevgili okur? Evet, Atlas'la bu havaalanında tanışmıştım. Ama o zaman rollerimiz farklıydı. Ben onu değil de o, beni almaya gelmişti. Geç kalmıştı desek daha doğru olur. Elbette onun gibi sorumsuz bir huysuz olmadığım için vaktinde, hatta daha önce gelmiştim. Bir ara muzipliğine, üzerinde 'Şeytan Patron' yazan bir pankart kaldırmayı düşünsem de laubaliliğe gerek olmadığına karar verip bundan vazgeçmiştim.

Yolcular çıkış kapısından çıkmaya başladığında heyecanımı kontrol altında tutabilmek için derin nefesler

aldım. Gözlerim kalabalığın arasında, yaklaşık bir sek-
sen sekiz boyunda, yakışıklı ve mavi gözlü bir adamı
arıyordu. Ki çok geçmeden de buldu.

Atlas giydiği siyah tişörtü, omzuna astığı siyah sırt
çantası ve beraberinde sürüklediği küçük valiziyle bana
doğru geliyordu. Gözlerimiz buluştuğunda yüzünü öyle
büyük gülümseme kapladı ki, az kalsın kalbim yerinden
çıkacaktı. Ona doğru koşturmak, bir suyun yüksekten
yere aktığı gibi ona akmamak için kendimi zor tuttum.
Bu, bana yaklaştığı her adımda daha da zorlaştı. En so-
nunda karşı karşıya geldiğimizde boynuna sarılmamak
o ana dek yaptığım en zor şeydi.

“Hoş geldin,” dedim titremediğine şaşırdığım se-
simle. Gözlerim de bir yandan, ne değişmiş kontrol
etmek için yüzünün her köşesini talan ediyordu. Saçla-
rını kestirmişti ama yine de çok kısa değildi. Kirli sakalı
gitmişti, şimdi yakışıklı yüzü tüm hatlarıyla ortadaydı.

“Hoş buldum,” derken hafifçe öne eğilince bir an
bana sarılacağını düşündüm ama bu, çok kısa sürdü.
Çünkü hemen geri çekildi.

Aramıza garip bir sessizlik sokmaktan çok korktu-
ğum için, aklıma gelen ilk şeyi söyleyerek konuşmayı
sürdürdüm. “Bir aylık seyahate bu küçük valizle mi git-
tin gerçekten?”

Atlas valizine bir bakış atıp omuz silkti. “Orada satın
alabileceğim şeyleri peşimde sürüklemek istemedim.”

Yeterince parası olan biri için mantıklı bir bakış açı-
sıydı elbette. Ben de Atlas’ın yaptığını yapıp omuz silk-

tim. Ardından, “Gidelim mi?” diye sordum.

Havaalanından çıkıp arabanın yanına geldiğimizde Atlas’ın şoför koltuğuna geçeceğini düşündüm ama beni şaşırtıp yolcu koltuğuna oturdu. Ben de bana kalan yere, yani şoför mahalline geçerken sııttım.

Yola çıktığımızda Atlas, “Önce bir yerde kahvaltı yapabilir miyiz?” diye sordu. “Uçağa binmeden önce içtiğim bir bardak kahveyle duruyorum.”

“Olur,” dedim. “Yol üstünde bir kafe var. Oraya gidebiliriz.”

“Muhteşem olur.” Bakışlarının yüzümde dolandığını hissettim ama bakışlarımı yoldan ayırmadım. “Eee? Ne var ne yok? Ben yokken nasıldı buralar?” Bunu sorduktan sonra radyoya uzandığını fark ettim. Neyse ki havaalanına doğru yola çıkmadan önce, haftalardır dinleyip durduğum Galway Girl şarkısını değiştirmeyi akıl edebilmişim. Atlas düğmeye basınca aniden Edis çalmaya başladı. *Olsun, kapris yok.*

“Her şey bildiğin gibi,” dedim omuz silkerek. “Geçen hafta bilgi işlemdeki Serhat merdivenlerden yuvarlanıp bacağını kırdı. Üzücü ama aynı zamanda komik bir olaydı. Bir de bizim kattaki fotokopi makinesi yine bozuldu ve Ezgi küçük bir sinir krizi geçirdi. Ama korkma, sakinleştirmeyi başarabildik.”

Hafifçe güldüğünü işittim ama ona dönüp bakacak cesaretim yine yoktu. Gülüşünü o kadar özlemiştim ki, görünce gözlerim kamaştığı için kaza falan yapabiliydim.

“Oraya yeni bir makine almamız lazım artık,” diye mırıldandı. “Yoksa Ezgi istifa edecek sanırım.”

“Merak etme,” derken direksiyonu sağa kırdım. “Ben hallettim o işi.”

“Yeni bir fotokopi makinesi mi aldın?”

Ses tonundaki şüpheyi anlayarak sııttım. “Hayır, tabii ki. Alt kattaki makineyle bizim makinenin yerlerini değıştirttim. Biraz da onlar sinir krizi geçirsin.”

Atlas bu defa küçük bir kahkaha attı. Gülüşünün sesi öyle güzeldi ki, direncim iskambil kâğıdından kuleymiş de sert esen rüzgârla yıkılmış gibi hissettim. Başımı çevirip ona baktım. Beyaz, düzgün dişlerini ortaya çıkaran geniş bir gülüşle karşısına bakıyordu. Ona baktığımı fark edince bakışlarını bana çevirdi. Mavi gözleri gözlerimle buluştuğunda iç çekmemek için kendimi zor tuttum ve hızla yeniden önüme döndüm.

“Zekice,” dedi Atlas. Benim aksime bakışlarını kaçırmamıştı.

Şımarık bir tavırla, “Öyle,” dedim. Bu arada kahvaltı yapacağımız mekâna gelmiştik. Arabayı müsait bir yere park ettikten sonra inip kafeye yürüdük. İçerisi çok kalabalık değildi. İki kişilik bir masaya oturduktan sonra garson hemen yanımıza geldi. Atlas tost ve çay isterken, ona bir bardak kahveyle eşlik etmeye karar verdim.

“Sen anlat asıl,” dedim yalnız kaldığımızda. “Nasıldı Azerbaycan?”

Çabucak gelen çayından bir yudum aldıktan sonra

başını sallayarak, “İyiymi,” dedi. “Sürekli işlerle boğuştuğum için eğlenecek çok vaktim olmadı tabii ama.”

“Çalışkanlığın gözlerimi yaşartıyor,” derken, tek ısırtıda tostun üçte birini bitirmesini izliyordum. Böyle bir görüntünün bana neden çekici geldiğiniyse yalnız Allah biliyordu.

Sahte bir mütevazılıkla başını eğdi. “Senin kadar olamasak da...”

O an korkularımın bir kısmının eriyip gittiğini hissettim. Açıkçası havaalanına giderken, hatta orada Atlas’ı beklerken, karşılaştığımızda eskisi gibi olamamaktan, garip bir sessizliğin içinde işkence çekip durmaktan ölesiye korkuyordum. Ama şimdi karşımda oturmuş, bana Azerbaycan’da başından geçen komik bir şeyi anlatırken ikimiz de öyle rahattık ki, secdeye varıp şükretmemek için zor duruyordum. Atlas’tan bana zaman vermesini isterken bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum ama yaramış gibi görünüyordu. İçimde, gerçekten eski halimize dönebileceğimize dair bir umut ışığı yanmıştı sonunda.

Eskisi gibi olabiliriz, göğ e bakalım¹.

“Azerbaycan’ı merak ediyorum aslında,” derken düşündüklerimin etkisiyle gülümsedim.

Atlas’ın mavi gözleri bana bakarken parladı. “İstersen bir gün gideriz. Çok fazla yerini gezemedim ama Bakü güzeldi. Eminim senin seveceğin, yeşillik dolu yerler de vardır.”

1 Turgut Uyar’ın ‘Göğ e Bakma Durağı’ isimli şiirine atf yapılmıştır.

Bu cümle elbette zihnimi Altın Diyar Kulübü'nden hatıralarla doldurmaya yetti de arttı. Ve yine elbette gülümsemem istemsizce genişledi. "Belki bir gün..."

Kısa ama keyifli kahvaltının ardından tekrar arabaya döndük. Bu defa anahtarı Atlas'a verip, ondan önce davranarak yolcu koltuğuna oturdum. Atlas şoför koltuğuna oturduğunda, birkaç dakika koltuğu kendi cüssesine göre ayarlamaya çalıştı. Ondan epey kısa olduğum için koltuğu biraz öne çekmiştim ama beyefendinin bu kalıbıyla, arabayı o şekilde kullanması imkânsızdı.

"Sen cüceymişsin resmen, Naz," dedi huysuzca arkasına yaslanırken. "Ayakların gazla frene yetişemiyormuş neredeyse."

Tamam, artık Atlas'ın geri döndüğüne tamamen ikna olmuştum. Tüm yakışıklılığı, tatlılığı ve şeytanlığıyla... "Çok konuşma, Atlas Efendi. İşe geç kaldık zaten. Sür hadi, sür."

Bana dönüp gözlerini devirdikten sonra arabayı çalıştırdı. Ve işte yine bu arabada, onun yanındaydım. Bir ay önce bunun bir daha asla yaşanmayacağına inanıyordum. Ama mucizeler gerçektir. Ve zannettiğimizden daha sık buluyorlardı bizi.

Şirkete geldiğimizde, Atlas'ı bu binada her zaman-ki gibi gömlek ve kumaş pantolon içinde değil de, kot pantolon ve siyah tişört içinde görmek tuhaf geldi. Yine de durduğu her yere o kadar yakışıyordu ki, ne giyerse giysin yadırganmazdı.

Atlas'a, "Sonra görüşürüz," deyip ofisime girdiğim-

de cep telefonum çalmaya başladı. Çantamın içinden çıkarıp ekranına baktığımda dayımın aradığını gördüm. Oflayarak cevaplama simgesine dokundum.

“N’aber bücür?” diye sordu dayım, ben telefonu açar açmaz.

“İyidir, Meriç Aybars. Senden n’aber?”

“İyiyim iyi.” Ses tonundan gülümsediğini anlayacak kadar iyi tanıyordum onu. “Eee, bizim Atlas Bey döndü mü iş seyahatinden?”

“Ay nereden bizim Atlas Bey oluyormuş acaba?” diye sorarken sandalyeme oturup bilgisayarımı açtım. “Dönmedi dönmedi. Dönmeyecekmiş de. Artık hep Azerbaycan’da kalacakmış.” *Allah korusun.*

“Döndü yani,” dedi dayım sanki normal bir diyalog yürütüyormuşuz gibi. “Ne zaman tanışıyoruz?”

“Asla,” derken en sevimli sesimi kullandım. “Asla tanışmıyorsunuz.”

Telefonun diğer ucunda sakince iç geçirdiğini işittim. “Bu söylediğine gerçekten, yürekten inanıyor musun, Naz?”

Hayır. “Evet.”

“Cidden mi?”

Bir kere daha ofladım. “Bu işin peşini bıraksan olmaz mı, dayı?”

“Olmaz,” dedi dayım şefkatli bir sesle. “Bırakamam, bücür. Dayı olunca anlarsın.”

Sinirle gülerken başımı masaya yasladım. Ve pes

ederek, “Tamam,” dedim. “Tamam, sizi tanıştıracayım ama bazı şartlarım olacak.”

Dayım zaferini minik bir gülüşle kutladı. “Neymiş o şartlar?”

“Sana e-posta olarak yollarım. Şimdi kapatmam lazım, gerçekten.”

Dayım, akşam tekrar arayacağını ve beni çok sevdiğini söyledikten sonra telefonu kapattı. Ben de omuzlarım düşük, kaşlarım çatık bir şekilde bilgisayarımın başına geçtim. Öğlene kadar uğraştığım işlerin hepsi ağır aksak ilerledi. Kafamı bir türlü toparlayamadığım için, yapmam gerekenlere asla odaklanamadım. Bir yazıyı okurken aklım saniyeler içinde Atlas’a kayıyor, onu dayımla tanıştıırırsam başıma geleceklere dair korkunç senaryolar üretmeye başlıyor, en sonunda bir sayfayı en az üç kere okumak zorunda kalıyordum. Ve tahmin edersiniz ki sevgili okur, bu durum beni olduğumdan daha huysuz hale getiriyordu.

Öğle yemeğine çıkmak üzereyken kapım çaldığında karşımda Atlas’ı bulmayı beklemiyordum. Ama sanırım beklemem gerekiyordu.

“Beraber yemek yer miyiz?” diye sordu çekingen bir tavırla. Bundan önceki şakayla karışık emrivakilerini hatırlamak ve bu anla kıyaslamak beni üzdü. Beni daha çok üzense Didem’e söz vermiş olmamdı.

Yüzüme yayılan ifadeyi tarif etmem imkânsızken, “Didem’e söz vermiştim,” dedim. Bunu bir bahane olarak görmesini hiç ama hiç istemediğim için aklıma ge-

len dâhiyane fikirle, “Ama sen bize katılabilirsin,” diye atıldım. “Olmaz mı?”

Atlas hafifçe gülümseyip omuz silkti. “Neden olmasın?”

Rahatlayarak cep telefonumu çantama attım ve Atlas’la beraber ofisten ayrıldık. Didem’le kafeteryada buluşacaktık. Oraya doğru yürürken Atlas, “Bir sıkıntı mı var?” diye sordu.

Keşke sıkıntı bir tane olsa, yiğidim, demek geçti içimden. Ama bunun yerine iç geçirerek, “Dayım beni biraz deli ediyor da,” dedim.

“Niçin deli ediyor?”

Seninle tanışmak için diyemezdim elbette. Bu yüzden aklıma gelen diğer sebepleri sıraladım. “Benim iyi olduğumdan emin olmak istiyor. Buraya alıştığımдан, arkadaşlıklar kurduğumdan vesaire...”

Atlas, bana hızlı bir bakış attı. “Bunun neresinin seni deli ettiğini anlamaya çalışıyorum.”

Oflamayla gülme arası bir ses çıkardım. Gerçeğe daha yakın bir şeyler söylemeye karar verdim. “Arkadaşlarımla... tanışmak istiyor. Ve benim pek arkadaşım yok.”

Uzun bir koridoru geçerken birkaç sessiz adım attık. Atlas’ın yine bana baktığını hissettim ama utandığım için dönüp ona bakamadım. En sonunda, “Ben, arkadaşın mıyım?” diye sorduğunu duydum.

“Öylesin tabii ki,” dedim hiç düşünmeden.

“O zaman dayınla tanışabilirim,” diye önerdi. “Senin için sakıncası yoksa tabii. Benim için yok yani.”

Bir an afalladım. Ofiste, Atlas’a bunu nasıl soracağımı ve nasıl tuhaf görünmeyeceğimi saatlerce düşünüp durmuştum. Sonuçta adama durup dururken ‘gel, seni dayımla tanıştırayım’ diyemezdim. Ama geldiğimiz noktada bunu Atlas kendisi teklif ediyordu. O an ağlayarak ona sarılmamı engelleyen tek şey etraftaki insanların varlığıydı.

“Gerçekten yapar mısın bunu? Harika olur,” derken ona dönüp yavru köpek bakışları attım. Sanki her an şaka yaptığını söyleyecekmiş gibi geliyordu.

Gülümseyerek, “Yaparım,” dedi. “Ne var ki bunda?”

Ona sunduğum geniş sırtıma, önümdeki cam kapıya toslamamla aniden dağılıverdi. Alnım camla buluştuğunda ‘küt’ diye bir ses duyuldu ve bunu, benim kafamın çıkardığını idrak etmem birkaç saniyemi aldı. *Al işte, Atlas’ın yakışıklılığı can sağlığını tehlikeye atıyor desem kızarsınız. Bakın ne oldu şimdi?*

Oflayarak bir adım geri çekilirken, sertçe çarptığım alnımı ovuşturmaya başladım. Bu sırada Atlas da iyi olup olmadığımı soruyordu. Değildim, iyi falan değildim. Hayatımdaki her şey birbirine girmişti. Önümdeki kapıları göremeyecek hallere düşmüştüm. Bu da yetmemiş gibi, beynimin içinde bir zonklama başlamıştı. Ama yine de Atlas’ın ilgiyle bakan mavi gözleriyle karşılaşınca acımın biraz olsun dindiğini hissettim.

“İyiyim, iyiyim,” dedim. “Bir şeyim yok.”

Atlas, gerçeği söyleyip söylemediğimi anlamak istercesine bir müddet yüzümü süzdükten sonra genişçe sırttı. “Gözlerini mi kamaştırıyorum, Naz?”

Elim hâlâ alnımdayken ona ters bir bakış attım. “Sorma. Aklımı başımdan alıyorsun.”

Sırtışı sanki mümkünmüş gibi daha da genişlerken elini bana doğru uzattı. “Elini çek de alnına bakayım.”

“Şimdi de doktor mu oldun?” diye sordum biraz önceki ters bakışımı hiç bozmadan. Ama elimi de alnımdan çektim. Bu da benim kendi çapımda direnişimdi işte.

Parmakları hafifçe alnıma dokundu. “Acıyor mu?”

Yüzümü buruşturup irkilirken, “Hayır,” dedim.

“Yalancı.” Alnıma dökülen saçları nazikçe kenara çekip daha dikkatli baktı. “Buz koyalım. Gel hadi.”

“Buzu nereden bulacağız?” diye sorarken onu takip ettim. Bu defa kafa atmamam için kapıyı önümden çekti. *Nasıl da beyefendi ama görüyorsunuz, değil mi?*

Kafeteryaya girdiğimizde, bize dönüp bakan birkaç kişiyi umursamadan mutfağa doğru ilerledi. Orada bulaşıkları makineye yerleştirmekte olan orta yaşlı bir kadına, “İyi günler, Seyhan Hanım,” dedi tüm beyefendiliğiyle. “Buz var mı acaba? Arkadaş başını çarptı da.”

Adının Seyhan olduğunu öğrendiğim kadın bana bir bakış attıktan sonra buzdolabına yöneldi. Buzluk kısmından mavi bir buz torbası çıkarıp bana uzattı. “Geçmiş olsun. Çok acıyor mu?”

“Teşekkür ederim. Hayır, çok acımıyor,” derken buz torbasına uzandım ama Atlas benden önce davrandı. Ve alıp alnıma bastırdı.

“Of, çok soğuk!” diye mızızlandım irkilirken. Ama bu, Atlas’ı durdurmadı.

“Şişip morarmasını istemezsin,” dedi alnımdaki buz torbasını biraz daha bastırırken. “O yüzden sesini çıkarma.”

Haklı olduğunu bildiğim için, sesimi çıkarmasam da yüzümü buruşturdum. “Didem’i bekletmeyelim,” dedim. Ve buz torbasını Atlas’tan devralmak için elimi başıma götürdüm. Ama elimin altındaki şey buz torbası değil, Atlas’ın eliydi. Bu temas midemin birkaç saniyeliğine kasılmasına sebep olsa da en sonunda buzu ondan almayı başardım.

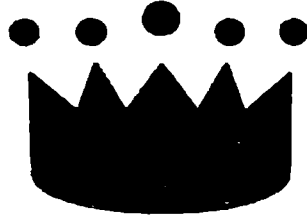
“Tamam, hadi kafeteryaya geçelim,” dedi ve beni mutfağın çıkışına yöneltti. Ardından, ne yemek istediğimi sorup, yemekleri kendisinin getireceğini söyleyerek beni bir masaya oturttu. Ona itiraz etsem de bunu pek takmadı. Tam bu sırada yanımıza gelen Didem de işimi kolaylaştırmadı doğrusu. Telaşla yanıma yaklaşıp neler olduğunu sormaya başlayınca, Atlas bunu fırsat bilip beni orada bıraktı ve yemeklerimizi almaya gitti.

Arkasından sinir olmuş bir bakış yolladıktan sonra Didem’e dönüp, kafamı nasıl çarptığımı anlattım. Didem bütün samimi ilgisiyle iyi olup olmadığımı sordu. Hem de defalarca.

“Umarım morarmaz,” dedi endişeyle alnıma bakarken.

Ona, endişelenmemesini ve gidip yiyecek bir şeyler almasını söyledim. Bu sayede, Atlas dönene kadar biraz tek başıma kalıp kafamın acısına istediğim kadar surat asabildim. Atlas döndüğünde ve yemeğimi bir tepsiyle önüme bıraktığındaysa her şey yolundaymış gibi davranmaya geri döndüm. Yine de içimden bir ses patronumun buna hiç de inanmadığını söylüyordu.

İç çekerek çorbamı kaşıklarken, alnımda tuttuğum buz torbasını yok saymaya ve hiç değilse dayımla Atlas'ı tanıştırma işindeki düğümlerden birini çözdüğüm sevinmeye çalışıyordum. Ama itiraf etmem gerekirse, sevgili okur, bardağa dolu tarafından bakmaya çalışmak pek de Naz Atalay'a göre bir iş değildi.

- 18 -

Dayıma şartlarımı kesin ve sert bir dille saymıştım. İlk olarak, amacını asla ve asla Atlas'a sezdirmeyecekti. Zavallı patronum, arkadaşım olarak dayımla tanıştığını zannederken, aslında bir damat olarak değerlendirildiğini öğrenirse, olan biteni ona nasıl açıklardım gerçekten bilmiyordum.

İkinci şartım, dayımın hiçbir şey ima etmemesiydi. Atlas'ın, aramızda olan biteni dayıma anlattığımı fark edip utanmasını istemiyordum. Kendim de utanmak istemiyordum elbette. O yüzden bu ikinci şart da oldukça önemliydi.

Üçüncü şartımsa dayımın kibar olması ve Atlas'a

acımasız davranmamasıydı. Onu köşeye sıkıştırarak sorular sormayacak ya da gözlerini dikip ona bakmayacaktı. Bunu bir şart olarak sunmam dayımın gücüne gitmişti ama üzgünüm, bu gerçekten gerekliydi. Üniversitedeki erkek arkadaşım ile tanıştığımda, hiçbir şey söylemeden beş dakika boyunca çocuğun yüzüne bakmış ve onu neredeyse ağlama noktasına getirmişti. Aynı şeyi tekrar yaşamak istemiyordum.

Dayım tamamen uslu duracağına dair garanti verse de rahatlamış sayılmazdım. Çünkü Meriç Aybars söz konusuken buna inanmak çok zor, hatta neredeyse imkânsızdı. Bu sebeple Damla yengemi de işe dâhil ettim. Öyle ya da böyle, dayıma söz geçirebilen tek insan oydu. Ve bu sefer benim yanımda savaşması gerekiyordu.

Oldukça normal geçerek beni şaşırtan bir haftanın ardından, Atlas'ı yine bir cumartesi akşamı yemeğe davet ettim. Bu defa yalnız olmayacaktık ama son seferi düşündüğümde hâlâ geriliyor ve korkuyordum. O da benzer şeyler hissediyor mu diye merak ediyordum bazen. Eğer öyleyse bile hiç çaktırmıyordu doğrusu.

Bu akşam için menüde mercimek çorbası, fırında kaşarlı köfte, pirinç pilavı, yeşil fasulye yemeği, mevsim salatası ve tatlı olarak da pastaneden aldığım kadayıf vardı. Bir gurme menüsü olmadığına farkındaydım ama en lezzetli yapabildiğim yemekleri seçmeye çalışmıştım.

Mutfakta oradan oraya koştururken, şehriyeleri ka-

vururken, çorbaya tuzunu atarken, yeşillikleri doğrarken, aynı zamanda kafamın içindeki keşmekeşten de kaçmaya çalışıyordum. Bu akşam neler yaşanacağını, ortalığın nasıl karışacağını muhtemelen tahmin bile edemezdim. Nasıl edeyim? Ortada Meriç Aybars gibi, reel sayılar kümesine tanımlı bir değişken söz konusuydu. Kısacası ihtimaller sonsuzdu.

Kapım çaldığında telaşla saate baktım. Daha erkendi ve ben pilavın altını henüz kapatmıştım. Üstümde, dizleri yer yapmış eşofmanımla, çamaşır suyu lekeli bir tişört vardı. Yani gelenin Atlas olmaması için topluca dua etmemizin tam vaktiydi.

Hızlı adımlarla kapıya koşup gözetleme deliğinden baktığımda Damla yengemi gördüm ve rahatlayarak kapıyı açtım. “Hoş geldin,” dedim abartılı bir minnetle. Atlas olmadığı için ona ne kadar teşekkür etsem azdı doğrusu.

“Hoş buldum,” derken uzanıp yanaklarımdan öptü yengem. “ocukları okuldan alıp anneme bıraktıktan sonra bir daha eve gitmeyeyim dedim, erkenden geldim. Meriç de işten çıkınca gelecek. Bu ay yine her cumartesi mesaideydi.”

“İyi yapmışsın. Böyle erken geleceğini bilseydim salatayı senin maharetli ellerine bıraktırdım.” Damla yengem muhteşem bir fotoğrafçı olmasının yanı sıra harika bir aşçıydı da. Onun yaptığı bir şeyi yiyip de beğenmediğim henüz hiç olmamıştı.

“Bütün işi halletmişsin anlaşılan,” dedi mutfağa bir

göz atıp. “O zaman sen üstündeki pijamalardan kurtulurken ben bir kahve yapayım ve kalan iki saatimizi dinlenerek geçirelim.”

Bunun harika bir fikir olduğunu üstüne basa basa söyledikten sonra onu mutfağa yollayıp üstümü değiştirmeye gittim. Bileklerime kadar inen salaş bir elbise giyip, kısa saçlarımı ensemden topladıktan sonra aynaya baktım. İçimden makyaj yapmak geliyordu ama bu, Meriç dayıma öyle büyük bir koz verirdi ki, rimel bile sürmeden aynanın önünden ayrıldım.

Mutfak masasına oturduğumda, Damla yengem önüme bol köpüklü bir fincan Türk kahvesi koydu. Bir yudum almadan önce, “Ellerine sağlık,” dedim. “Eee, çocuklar nasıl?”

Başını iki yana sallayıp, “Sakın çocuklarını peş peşe doğurma,” derken iç geçirdi. “Anlaşacaklarını ve birbirlerine arkadaş olacaklarını düşünürsün ama birbirlerine katlanamazlar... Her gün kendini bir harbin içinde buluverirsin.”

“Büyüdükçe iyi anlamaya başlayacaklar,” dedim onu teselli edebilmek için. “Göreceksin.” Ama açıkçası kardeşler hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Küçükken bir kardeşim olmasını çok istemiştim elbette. Lakin annem ve babam hayatını karartacakları bir başka çocuğu daha dünyaya getirme riskine girmemişlerdi. Onlar açısından doğru bir karardı tabii.

“İnşallah öyle olur...” Kahvesinden bir yudum alıp, parlak mavi bakışlarını bana çevirdi yengem. Dayımla

ikimizin mavi gözlere olan bu düşkünlüğü nereden geliyordu bilmiyordum. Ama bu meselede dayıma çektiğim oldukça aşikârdı sanırım. “Alnın nasıl oldu? Hâlâ acıyor mu?”

Elimi gayriihtiyari bir hareketle alınma götürüp, hafta başında kapiya kafa attığım yeri ovuşturdum. “Hayır,” dedim. “İlk gün biraz baş ağrısı yaptı ama sonra geçti.”

Kaşlarını hafifçe çatıp, ovuşturduğum yere bakarak, “Hâlâ biraz yeşilimsi görünüyor,” dedi.

Makyajla kapatmadığıma bir an pişman oldum. Ama sonra omuz silkerek boş verdim. Dikkatli bakılmadığı sürece belli olmayan bir yeşilimsi renk vardı alt tarafı. “Ne yapmalıyız biliyor musun?” diye sordum konuyu hızlıca değiştirerek. “Bir işaret belirlemeliyiz. Dayım kontrolden çıktığında kafasına bir şaplak indirip kendine gelmesini sağlayabileceğimiz bir işaret.”

“Yani gece boyunca çok sık kullanacağımız bir şey olacak.” Sırıtip başını iki yana salladı. “Onlarca kez tekrarlasak da şüpheye düşürmeyecek bir şey olmalı.”

Haklı oluşuna ağlamaklı bir gülüşle cevap verdim. Dayımın benimle değil de diğer insanlarla uğraştığı o güzel günlerde yaptıkları beni eğlendirirdi. O zavallı insanların acılarına çok fazla gülmüş olmalıydım. Şimdi de başıma gelenleri hak ediyordum sanırım.

“Numaradan hapşırabilir misin?” diye sordum.

“Evet, ama yemek masasında hapşırıp durmak pek hoş olmaz.”

“Haklısın,” dedim. “Bir şey söylemeden önce hafifçe boğazımı temizlersem...” kastettiğim şeyin bir mizansenini yaptım, “...demektir ki dayımın acilen susturulması gerek.”

Yengem anladığını belirtmek için başını salladı. “Pekâlâ. Eğer işareti kaçıırırsam masanın altından ayağımı tekmeleyebilirsin.”

Elimi kalbime götürüp, “Teşekkür ederim,” dedim. “Sen olmasan ne yapardım?”

Kahvelerimiz bittikten sonra son hazırlıkları birlikte yaptık. Sofrayı güzelce kurup her şeyi bitirdiğimizde masaya şöyle bir baktım. Ardından aklıma gelen şeyle uzanıp, Atlas’ın oturacağı yerden çorba kâsesini kaldırdım. Damla yengem soran gözlerle baktığında omuz silkip, “Atlas çorba sevmiyor,” dedim. “Ona direkt ana yemek servis edeceğim.”

Bir şey söylemedi ama dudaklarındaki küçük gülüş ve gözlerindeki imalı bakış onlarca kelimeye bedeldi. Beni bu hallere düşüren sevdaya aşk olsun demekten fazlası da gelmiyordu elimden.

Kapı çaldığında üstümü başımı düzelterip hızlıca açmaya koştum. Gelen Meriç dayımdı ama tam o içeri girerken Atlas da karşı daireden çıktı. Dayımı içeri alıp ona döndüm. “Hoş geldin,” dedim. Yine çiçek getirmişti. Ama bu defa saksıda küçük bir kaktüstü elindeki. Üstünde pembe bir çiçek açmıştı.

“Hoş buldum,” dedikten sonra kaktüse baktığımı fark edince, “Görünce aklıma sen geldin,” diye açık-

lama yaptı. Yüzünde muzip gülüşlerinden birisi vardı. “Dikenlerine rağmen oldukça sevimli bir bitki, değil mi?”

Ona göz devirdim ama aynı zamanda gülümseyip kaktüsü elinden aldım. Gerçekten de güzel bir yaratıktı. Ofisimdeki masaya koymayı düşündüm. Hem gözümün önünde olurdu hem de renksiz masama biraz canlılık gelirdi. “Ne kadar da düşüncelisin,” dedim evin içine doğru ilerlerken. Adımlarımı takip eden Atlas’ın varlığı yüzünden kalbim yeni bir ritim yakalamış durumdaydı. Kaktüse bakarken gülümsemeden edemiyordum. Onu salonumdaki orta sehpanın üstüne yerleştirirken az kalsın elimi uzatıp dikenlerini okşayacaktım.

Ama Meriç dayımın sesini duymam beni ışık hızıyla gerçek dünyaya döndürdü. Ve bakışlarımı kaktüsten ayırıp evimdeki insanlara çevirdim.

“Atlas, bu, benim dayım Meriç. Bu da yengem Damla,” diyerek en sevdiğim iki insanı Atlas’a tanıttım. “Dayı, yenge, bu da Atlas. Patronum, karşı komşum ve arkadaşım.”

Atlas önce yengemle, ardından dayımla tokalaştı. Yüzünde, yakışıklılığını ve cazibesini vurgulayan küçük bir gülüş vardı. “Memnun oldum,” dedi kibarca. “Naz sizden çok bahsetti.”

Dayım da Atlas’a gülümsedi. “Öyle mi? Bize de senden çok bahsetti.”

Al işte. Dakika bir gol bir. Sonra vay efendim beni neden Atlas’la tanıştırmıyorsun? Çünkü benim canımın bir kıymeti var dayıcığım.

Dayıma zihnimden yolladığım sitemle beraber hafifçe boğazımı temizleyip yengeme baktım. Mesajı almıştı. Derhâl araya dalıp, “Sofraya geçelim mi hemen?” diye sordu. “Meriç işten geldi ya. Çok açtır şimdi.”

Muhteşem bir fikirdi. Belki ağzı yemekle dolu olursa daha az konuşur ve beni daha az rezil ederdi. “Geçelim,” dedim hevesle. “Şöyle buyurun.”

İtinayla herkesin masadaki yerine oturmasını sağladım. Dayıma, yengeme ve bana çorba, Atlas’a da yeşil fasulye yemeğinden servis ettikten sonra yerime oturdum.

Önce çatal kaşık sesleri, ardından gelen ellerine sağlıklar, afiyet olsunlardan sonra nihayet dayımın sesi duyuldu. “Eee, Atlas, kendinden bahset bakalım biraz.”

Masum bir soru gibi görünüyordu ama gerekirse müdahale etmek için tetikte bekliyordum. Meriç Aybars’ın nasıl bir saldırı taktiği izleyeceğini bilemezdim sonuçta.

“Naz’la beraber çalışıyorum,” diye lafa girdi Atlas. “Genel müdürüm. Onun dışında biraz arabalarla ilgilieniyorum ama profesyonel boyutta değil. Zaten işten vakit bulmam da zor oluyor-”

Atlas henüz lafını bitirmemişken, “En sevdiğin yemek ne?” diye sordu dayım. *Sana ne Meriç Aybars? Ne yapacaksın adamın en sevdiği yemeği sen?*

Zavallı Atlas bu ani soru karşısında bir an afallayıp omuz silkti. “İçinde et olan her şeyi severim,” dedi. “Aklıma tek bir cevap gelmiyor ne yazık ki...”

Dayım sanki çok manalı bir söz duymuş gibi, başını ağır ağır salladı. “Kahve sever misin?”

Atlas’ın bakışları bir anlığına beni buldu. Ardından dudaklarına küçük bir gülümseme kondu. “Naz kadar olmasa da, evet, severim.”

“Ben de çok severim,” diye araya girdi Damla yengem, benim pelerinsiz kahramanım. “Hatta zamanında Meriç beni kahveyle tavlamıştı.” Yanında oturan kocasına göz süzüp gülümserken hülyalı bir tavırla iç geçirdi. “Güzel zamanlardı.”

Ben de gülümsedim. Konu Atlas’tan uzaklaştığı için ayrıca memnun olarak, “Dayımla yengemin çok tatlı bir aşk hikâyesi var,” dedim. “Favorilerimden.”

“Öyle mi?” Atlas kaşlarını yukarı kaldırıp dayıma ve yengeme merakla baktı. “Duymak isterim bir sakıncası yoksa...”

Dayım rahat bir tavırla omuz silkti. “Bilirsin; bir gece, bir rüyadan uyanıp bu kadına âşık olduğumu fark ettim. Ama o, başkasını sevdiğini zannediyordu. O yüzden bazı sıkıntılar yaşandı. Ama en sonunda,” Dönüp Damla yengeme baktı. Tıpkı hep baktığı gibi. Yeryüzündeki en güzel şey oymuş gibi. Varlığı ona bakmakla tamamlanıyormuş gibi. “En sonunda kızı tavlayan ben oldum.”

Birkaç saniyelik sessizlik Atlas’ın, “Nasıl?” diye sormasıyla son buldu. “Başkasını sevdiğini zanneden bir kadını nasıl tavladın?” Merak dolu bakışları dayımın üzerindeydi. Öyle dikkatli ve etkilenmiş bir şekilde ba-

kıyordu ki, dayım tam o an Atlas'ı da tavlamis olabilirdi. Buna şaşırmazdım doğrusu. Kimi tavlamiyordu ki?

Dayım, Atlas'a dönüp bir müddet sessizce yüzüne baktı. Ardından, "Onun mutlu olmasını istiyordum," dedi. "Emre'yle mutlu olacağını düşünüyordu. Ben de ona Emre'yle bir randevu ayarladım." Aniden genişçe sıırttı ve Damla yengeme yandan bir bakış attı. "Yolda hatasını fark edip geri döndü tabii."

"Bunun yerine bana duygularını açmış olsa yola çıkmama bile gerek kalmazdı tabii," dedi yengem başını iki yana sallayarak. "Ama işte erkekler ve her şeyi bildiklerini zannetmeleri..."

Atlas önce keyifle güldü. Ardından bana dönüp, "Bu Emre, annenin kuzeni olan Emre mi? Şu sarışın adam?" diye sordu.

Başımı sallayarak cevap verdim. "Evet, o."

"Biraz uyuz birisidir," diye lafa girdi Meriç dayım. "Yine de kuzen işte... Atsan atılmıyor, satsan satılmıyor."

Atlas da sanki dayımı çok iyi anlıyormuş gibi başını salladı. "Gereksiz bir yakışıklılığı var," dedi memnuniyetsizlikle. "Gerek yok böyle şeylere."

Dudaklarımdan kopan kahkahayı ve, "Diyene bak," nidasını kontrol edemedim. Atlas kadar yakışıklı bir adamın böyle bir laf etmesi o kadar ironi dolu ve komik gelmişti ki, ne söylediğimi ancak dayımın geniş sırtıtışını görünce fark ettim. Ve tabii, boşalan çorba kâselerini mutfağa götürmek üzere derhâl ayağa fırladım. Ben

mutfak yolunu yarılamışken, dayımın çorbasını bitirmediğine dair bir şeyler söylediğini duysam da umursamadım.

Mutfağa girdiğimde bileğimin içiyle iki kere kafama vurdum. Kendimi rezil etme işini dayıma bırakmamış, bizzat kendim halletmiştim. Ellerimi alev alev yanan yanaklarıma bastırdıktan sonra birkaç saniye bekledim. Ardından yanımda getirdiğim tabaklara yemek koyup salona geri döndüm.

“Bu çocuğu sevdim,” dedi dayım Atlas’ı işaret ederek.

Başımı iki yana salladım. “Emre’ye laf ettiği için böyle diyorsun.”

“Evet,” diye kabul etti dayım. “Bu, bir adamı sevmem için yeterli bir hareket.”

Yerime oturmadan önce Atlas’ın tabağındaki yemeğin de bittiğini fark ettim. Tekrar mutfağa gitmeden, “Emre harika birisidir,” dedim ona. “Dayım sadece kıskançlık yapıyor.”

Masaya bir sonraki dönüşümde Atlas’la dayımın samimiyeti epey ilerlettiklerini gördüm. Dayım, Emre’yle maceralarından bir demeç sunuyor, yengem de onun abarttığı yerleri daha gerçekçi noktalara çekmek suretiyle sohbete ortak oluyordu. Bütün bunların yanında, Atlas gerçekten bu muhabbetten keyif alıyormuş gibi görünüyordu. Dayım espri yaptığında gerçek bir neşeyle gülüyor, Damla yengem dayıma sataşınca kaşlarını yukarı kaldırıp sırtıyordu.

Yemeğin sonuna doğru gerginliğim epey azalmıştı. Dayım beni şaşırtarak, uslu durmayı başarmış ve kendi kendimi rezil edişim dışında başka bir olay yaşanmamıştı. Sofrayı hep beraber kaldırdıktan sonra onları salona gönderip, kahve yapmak için mutfakta kaldım. Ama çok geçmeden Atlas tekrar yanıma geldi.

“Yardım lazım mı?” diye sordu tezgâha yaslanırken.

Onun hemen arkasındaki rafı işaret edip, “Şuradan kupaları uzatabilirsin,” dedim.

Söylediğimi ikiletmeden, gösterdiğim kupaları aldı ve önüme, tezgâhın üzerine koydu. Kahveleri doldurmak için harekete geçtiğim sırada, “Dayına benziyorsun,” dediğini işittim.

Başımı kaldırıp bir anlığına ona baktığımda, düşündüğümünden daha yakında durduğunu gördüm ve bu mesafenin kısalığı içimi sızlattı. Üç beş santimi aşip ona dokunabilecekken kendimi bir türlü aşamıyordum. “Öyle mi?”

Kafasını sallayıp onayladı. “Yani görünüşünüz de benziyor ama kastettiğim şey daha çok davranışlarınız. Konuşma şekliniz, gülüşünüz, zekice bir şey söylemeden önce gözlerinizin muzipçe parlaması... Hepsi aynı.”

“Ben büyürken, dayım etrafımdaki akli başında tek rol modeliydi. Farklı ve havalı olmasını seviyordum. O yüzden çocukluğumun ve ergenliğimin büyük bir kısmı onu taklit ederek geçti.” İç çekerek, doldurmakta olduğum kupaya baktım. “Bu kaçınılmaz sonu kendim hazırladım yani.”

Atlas'ın gülüşünün sesi kulaklarıma dolunca ciğerlerimin genişlediğini hissettim. Bunun fiziksel bir açıklaması yoktu belki ama bu, gerçek olmadığı anlamına gelmiyordu. "Annenle babandan bahsetmiyorsun pek," dedi Atlas, gülüşü sonlandıktan sonra.

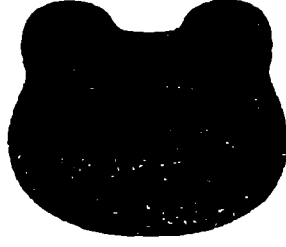
Son kupaya da kahveyi doldurup ona döndüm. "Onlardan bahsetmem için çok geniş bir zamana ihtiyacımız var," dedim gözlerimi devirerek. "Mesela birkaç aya... Ayaküstü söyleyebileceğim tek şey, ikisinin de nevi şahsına münhasır insanlardan oldukları."

Mavi bakışları birkaç saniye gözlerimde oyalandıktan sonra başını salladı. Bir şey söylemeden, kupaların olduğu tepsiyi aldı ve beraber salona geçtik. Ve kalan vaktimizi sohbet ederek, kahkahalar atarak, dayımla uğraşıp onu sinirlendirerek geçirdik. Epey eğlendik yani.

Dayımla yengemi yolcu etmemizin ardından Atlas da çok durmadı ve kendi dairesine geçti. Bir felaket yaşamadan geceyi atlatmış olmanın şaşkınlığıyla etrafı toparlarken, telefonumun e-posta geldiğini haber veren bildirim sesini duydum. Direkt bildirim simgesinin üzerine dokunup e-postayı açtıktan sonra ekrana bir süre şaşkınca baktım. Atlas'ın daha önce bana yanlışlıkla yolladığı e-postaya benziyordu. Bir yer, tarih ve saat mevcuttu ama e-posta Atlas'tan değildi. Natalya'dandı.

Gelen kutusundan çıkıp ana ekrana döndüğümde düz siyah bir duvar kâğıdıyla karşılaştım ve o an telefonun bana ait olmadığını anladım. Aynı markanın, aynı

renk ve modeliydi. Ve bu, Atlas'ın telefonuydu. Gelen e-posta da altı gün sonraki bir yarışın habercisiydi.

– 19 –

“Eğer motor yarışçısı kimliğini gizli tutmak istiyorsan telefonuna şifre koyarak işe başlamalısın,” dedim, bana kapıyı açan adama. Mavi bakışları ne olduğunu anlayamamanın şaşkınlığıyla süslüydü. Üstündeki eski, bol tişörtlü ve altındaki eşofmana bakarak, yatmaya hazırlandığını söyleyebilirdim. Onu bu saatte rahatsız etmeyi hiç istemesem de cep telefonlarımız karıştığı için bunu yapmak zorunda kalmıştım. Onun telefonuna ihtiyacı olduğu kadar, benim de kendiminkine vardı.

Şaşkın bakışları ona uzattığım telefona çevirilince, “Sende mi unutmuşum?” diye sordu Atlas.

“Hayır,” diye cevap verdim. “Yanlış telefonu alıp gitmişsin. Benimki sende.”

Olan biteni çözmenin rahatlığı yüzüne yayılırken muzipçe gülümsedi. “Ben de diyorum niye kimse aramıyor, sormuyor...”

Gülmekle hıhlamak arasında bir ses çıkarıp telefonunu eline tutuşturdu. “Bu kadar zamandır bildirim aldığın tek kişi Natalya olmasa, belki bu sözlerin beni bir nebze olsun rahatsız edebilirdi. Ama şansına küs.”

Yalancı bir kınama ifadesiyle kaşlarını çatı. Suratındaki ifade o kadar sevimliydi ki, insanın ekmek banıp yiyesi geliyordu. “Bildirimlerime bakmaya utanmıyor musun?”

“Kendi telefonum zannetmiştim,” dedim omuz silerek. “Ayrıca dediğim gibi, gizli bir hayatın varsa telefonuna şifre koyarsın. Racon budur.”

Sırıtarak kaşlarını yukarı kaldırdı ve dudaklarını büzüp beni baştan aşağı süzdü. “Üstünde tavşanlı pijamaların varken racon nedir, ne değildir konuşmaları yapman çok sevimli sahiden.”

Gözlerimi devirdim ama aynı zamanda dudaklarımın kıvrılmasına da engel olamadım. Bu adamın cazibesinden kendimi korumak için son çare gidip büyü falan yaptıracaktım sanırım. “Telefonumu getirir misin?” diye sordum kollarımı göğsümün üzerinde bağlayıp. “Uykum geldi de.”

Beni içeri davet etti ama kapıda bekleyeceğimi söylediğimde ısrar etmedi ve telefonumu getirmeye gitti. Çok değil, bir dakika sonra geri döndüğünde telefonumu uzatıp, “Al bakalım, cadı,” dedi. Sonra gözlerimin

içine o yumuşak, kalbimi eriten, eşsiz bakışlarıyla bakıp ekledi. “İyi geceler.”

“Sana da,” derken biraz hipnotize olmuş gibiydim.

Kısa vedalaşmamızın ardından kendi daireme geçerek kapıyı kapattım, doğruca yatak odama gittim ve tüm yorgunluğumla yatağıma yığıldım. Gözlerimi kapatıp hayaller kurmaya başladığımda, aklımda sadece Atlas’ın yumuşacık mavi bakışları vardı. İstesem bile başka bir şey düşünemiyordum. O mavi gözlerin hayaliyle uykuya dalıp, deniz ve gökyüzü dolu güzel bir rüya gördüm.

Bir sonraki hafta epey hızlı geçti. İşler yoğundu, Atlas’la aramız iyiydi ve Meriç dayım beni kısa bir süreliğine de olsa rahat bırakmış gibi görünüyordu. Beraber yediğimiz yemeğin ardından sadece, Atlas’ı sevdiğini söylemek için aramıştı.

“İyi birine benziyor,” demişti. “Elbette insanları tek yemekte tanımak imkânsız ama şu an için düşünceğim olumlu.”

Gülerek, “Onu bir damat adayı olarak onaylıyor musun yani?” diye sormuştum.

“Sanırım onaylıyorum,” diye cevap vermişti. “Tabii, iyi bir insan olduğuna dair on farklı noterden onaylı belge getirse içim daha çok rahat eder ama...”

Bu sonuca şaşırmamıştım. Çünkü Atlas’ın iyi bir adam olduğunu biliyordum. Evet, bazen beni delirtiyordu. Bazen söylediği şeyler yüzünden ona şeytan demekten geri duramıyordum. Ama işin özünde Atlas

Karahan iyi bir insandı. Ve dayımın da bunu fark etmesinde hayret edilecek hiçbir şey yoktu.

Keşke iyi bir insan olması ve aşk, arkasında saklandığım bu duvarları yıkıp geçmeme yetiyor olsaydı. Ama ne yazık ki o işler öyle olmuyordu. Birine güvenmek, aşktan, sevgiden, iyilikten bağımsız bir şeydi. Birine güvenmek, insanın karşısındakinden ziyade ta kendisiyle alakalıydı. Bu durumda benimle alakalıydı yani. Ve bunu çözmeyi deniyordum ama bir şey ne kadar derindeyse bulup çıkarmanız o kadar uzun sürerdi. Bu sorunun kökleri de geçmişimin hatırlayamadığım kısımlarına dek uzanıyordu.

Yine de her şey kötü değildi. Atlas'la aramız iyiydi. Hâlâ öğle yemeklerini beraber yiyorduk. Bazen Didem de bize katılıyordu. Ve araba yolculuklarımız oldukça iyi geçiyordu. Hatta Atlas bazı sabahlar bana kahve bile alıyordu. Bunlar güzel şeylerdi. Bunlar günbegün kendimi ona daha yakın hissetmemi sağlayan şeylerdi.

Cuma günü geldiğinde aklımda tek bir şey dönüp duruyordu; Atlas'ın saat on birde katılacağı motor yarışı. Evet, unutmamıştım elbette. Hatta itiraf etmem gerekirse beni de yarışa davet etmesini beklemiş ya da ummuştum. Bir ara acaba ben mi teklif etsem gitmeyi diye düşündüğüm bile olmuştu. Ama kendimden emin olmadan Atlas'a umut verecek bir harekette bulunmak istemiyor, onu incitmekten çekiniyordum. Ve motor yarışları meselesi çok özel olduğundan, orada olmak istememi ona olan romantik ilgime yorması işten bile değildi. Yanlış bir çıkarım yapmış olacağından

değil ama dediğim gibi, kendimi hazır hissetmeden ona umut vermem çok zalimce olurdu.

Peki, bu motor yarışına gitmeyeceğim anlamına mı geliyordu? Eğer öyle olduğunu düşünüyorsanız, sevgili okur, Naz Atalay'ı hiç tanımamışsınız demektir. Elbette gidecektim. Elbette orada olacaktım. Yalnızca bunu Atlas'a sezdirmeden yapmam gerekecekti.

Daha önceden tecrübem vardı, biliyorsunuz. Atlas'ın gizli yaşantısını keşfetmem de ona çaktırmadan yarışa katılmamla olmuştu. Ve işin güzel yanı, bu yarış yine aynı yerde yapılacaktı. Tamam, mekânın ne kadar korkunç olduğunu hatırladığımda bu pek de işin güzel yanıymış gibi görünmüyordu, ama motor yarışlarının yemyeşil bir doğa parkında yapılmasını da bekleyemezdim, değil mi?

Yarışa gizlice katılmaya perşembe günü öğleden sonra kesin olarak karar vermiştim. Cuma günü de Atlas'la geçirdiğimiz onca vakit içinde hiç akşamki yarış-tan bahsetmemiş, benim için çok zor bile olsa herhangi bir imada dahi bulunmamıştım.

Sonunda yarış için yola koyulma vakti gelince kapımın önüne geçip gözetleme deliğinden bakarak, Atlas'ın evden çıkmasını bekledim. Saat on buçuğa gelirken, tam tahmin ettiğim gibi, simsiyah kıyafetleriyle dairesinin kapısında belirdi sevgili patronum. Asansöre yönelmeden önce bir süre kapıma doğru baktı. Son bir ümitle kapıyı çalmasını ve beni yarışa davet etmesini bekledim ama adımları asansöre yöneldiğinde bu ümi-

dim de son buldu. O çıktıktan sonra on dakika daha bekledim. Bu süre otoparka gidip arabasını çalıştırmasına yeter diye umuyordum. Ardından çabucak bir taksi çağırdım ve taksiciye adresi verip Atlas'ın peşinden yola koyuldum.

Geçen seferki ziyaretimden farklı olarak, bu defa ortama epey uygun giyinmiştim. Siyah, dar bir pantolon ve siyah bir deri ceket. Kalın zincirli, asi görünümlü bir bileklik bile takmışım. Bir motorcu olduğuma inanmamaları için sadece dövmem eksikti. Bir de motosikletim tabii ki... Ama bunlar küçük ayrıntılardı sonuçta.

X-treme adlı mekânın önünde taksiden indikten sonra ilk olarak etrafı kolaçan ettim. Oldukça tenhaydı. Bu, beni hem ürkütüyor hem de rahatlatıyordu. Ama ürkütme oranı daha fazla olduğu için hızlı adımlarla giriş kapısına ilerledim. Geçen seferki güvenlik görevlisiyle karşılaşınca sırtarak Atlas'ın ismini verdim. Beni tanıdığı benzemiyordu fakat girmeme izin vermişti ki bu da yeterliydi.

İçeri girince, açık bıraktığım saçlarımın bir kısmıyla yüzümü kapatarak bara doğru ilerledim. Barmenden soda istediğimde, bana sanki siparişimin devamını bekliyormuş gibi bakması dışında bir sorun yaşamadım. "Sadece soda istiyorum," dedim adama. "Midem çok kötü de. Alkolle üstüne gitmeyeyim şimdi."

Adam, o güne dek başıma hiç gelmeyen bir şey yapıp, bana bir Barbie bebekmişim gibi baktı. Bunun ne kadar hoşuma gitmediğini tahmin edersiniz, sevgili

okur. Yine de iki metre boyunda, her yanı dövme kaplı bir adamla tartışacak değildim.

Sodamı yavaşça yudumlarken saate baktım. On bir olmuştu ama hâlâ yarış anonsu yapılmamıştı. Huzursuzca yerimde kıpırdanırken, böyle bir mekânın zaman çizelgelerine saniyesi saniyesine uymak gibi bir derdi olmadığını düşündüm. Ve haklı da çıktım. Beklediğim anons beş dakika sonra yapıldı. Ben de kalabalığın arasına karışıp ilerledim.

Kendime bu defa orta sıralardan bir yer seçtim. İri yarı, kel ve uzun sakallı bir adamın arkasına, yarı yarıya saklanarak oturdum. Ve nefesimi tutup yarışı bekleme-ye başladım. Atlas'ın bu gece yine kazanmasını umuyordum. Hatta bu zafer anının fotoğrafını çekmek için telefonumu hazır tutacaktım. Kaskını çıkarıp kolunun altına sıkıştırdığı o anı fotoğraflamayı öyle çok istiyordum ki...

Düşüncelerim bir silah sesiyle bölündüğünde bu defa korkuyla sıçramadım. Aksine, heyecanla yerimde kıpırdandım ve yarış başladığında Atlas'a tezahürat etmemek için kendimi zor tuttum.

Kalabalık bir yarış değildi. Beş motorcu vardı. Motorların hepsi birbirinden farklı, alacalı desenlerle süslenmişti. En sadesi Atlas'ın motoruydu. Ona olan sevgimden dolayı torpil mi geçiyordum bilmiyorum ama bence o motosikletlerin üzerinde en havalı duran da oydu. Onu her zamanki çizgisinin bu kadar dışında görmek, kalbimin farklı bir ritimle çarpıp durmasına sebep oluyordu.

Silah sesinin ardından kükreyip ileri atılan motorlar kıran kırana bir mücadeleye başladı. Atlas ilk başlarda ikinci sıradaydı ama gümüş rengi süslemeleri olan bir motoru geçip birinciliğe koşması uzun sürmedi. İlk turu önde tamamladıktan sonra başka bir motorla mücadeleye girdi. Kırmızı alev desenleriyle süslü bu motor biraz pis oynuyordu doğrusu. Atlas'a yetiştiğinde ona o kadar fazla yanaşıyordu ki, Atlas'ın yoldan çıkıp devrileceğini düşünüyor ve korkuyordum.

Heyecanım gittikçe yükselirken, bu kendini bilmez motorcu yüzünden, birkaç dakika önceki keyfimin yerini soğuk bir korku almıştı. İlk sıkıştırmasında Atlas önce yavaşladı ve onun öne geçmesine izin verdi, ardından tekrar hızlanıp önüne geçti. Ama kırmızı motorlu adam rahat duracak bir tipe benzemiyordu. Tekrar Atlas'ın peşine takılıp onu sıkıştırmaya başladı. Biraz önce yaptığı şeyi tekrarlamasını bekledim Atlas'tan. Yavaşlamasını ve ona izin vermesini... Ama yapmadı. Bunun yerine daha da hızlandı. Bu, ilk başta işe yaradı. Kırmızı motorla arasını biraz açabildi. Fakat çok uzun sürmedi. Salak adam ona tekrar yetişti ve...

Sıkıştırmak için direksiyonu Atlas'a doğru kırıdığında duramadı. Kırmızı motor tüm hızıyla Atlas'ın motoruna çarptı ve her iki motor da korkunç bir şekilde iki yana savruldu.

Atlas'ın motorla beraber savruluşunu, ardından yere serilişini âdeta ağır çekimde izledim. Önümdeki insanların kelimenin tam anlamıyla üstlerinden geçerek piste doğru ilerlerken, beni durdurmaya çalışan

herkesin elinden çırpınarak kurtuluyordum. Kalbim yle bir gürültüyle ve sancıyla çarpıyordu ki, kendi mantığım da dâhil, başka bir şeyin sesini duyabilmem imkânsızdı. Gözlerim yalnızca yerde hareketsizce yatan Atlas'ı görüyordu ama o da daha sonra gözyaşlarım olduğunu fark edeceğim bir buğunun ardından...

Koştum. Hayatım buna bağlıymış gibi. Atlas'ın hayatı buna bağlıymış gibi. Daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı. Hiç olmadığım kadar kararlı. Benden nce Atlas'ın yanına varmış olan sağlık görevlileri beni durdurana kadar koştum.

“Hanımefendi, sakin olun!” diye bağıran üniformalı bir kadın, omuzlarımdan tutup beni sarstığında birkaç saniye önce uğultudan ibaret olan sesler netleşmeye başladı.

“Hanımefendi, lütfen sakin olun,” dedi kadın bir kere daha. “Şimdi kazazedelere müdahale ediliyor ve yanlarına giderseniz yarardan ziyade zararınız olur. Eğer beyefendi yakınınızsa ambulansa geçip bizimle birlikte hastaneye gelebilirsiniz.”

Hızla başımı sallayıp, “Yakınım,” dedim. “Evet. Atlas Karahan adı.”

“Pekâlâ. Şöyle gelin o zaman. Şimdi görevliler onu ambulansa taşıyacak. Siz de bizimle beraber hastaneye gelebilirsiniz.”

Kadın ne dediyse onu yaptım. Atlas'ı sedyeye yerleştirmelerini ve ambulansa taşımalarını izledim. İzin verdiklerinde ben de ambulansa bindim. Ve görevli-

lerden birinin omzuma bir battaniye bırakmasına izin verdim.

Hastaneye varana kadar geçen zaman benim için kayıptı. Yalnızca Atlas'ın baygın yüzüne bakıyor ve ona bir şey olmaması için dua ediyordum. Etrafımda konuşulanları ya da hangi yöne gittiğimizi fark etmiyordum bile.

Hastanede Atlas'ın etrafını bir sürü hemşire ve doktor sardı. Onu acil müdahale odalarından birine aldılar. Bense kapıda kaldım. Kalbimdeki bütün ağrıyla, ruhumu saran katran gibi korkuyla ve daha bir sürü kötü şeyle beraber kapıda kaldım.

Bu akşam evden çıkarken böyle bir şeyin ihtimalini dahi düşünmediğimi fark ettim. Oysa ne kadar kolaydı. Geri zekâlı bir herifin Atlas'ın üstüne motor sürmesi ve onun ölmesi ne kadar kolaydı. Aklıma bile gelmemişti ama şimdi düşününce... Ne kadar basitti.

“Hanımefendi?”

Bana seslenen hemşireye doğru döndüm. Konuşamayacak kadar bitkin hissettiğim için yalnızca yüzüne bakmakla yetindim.

“Hastanın nesi oluyorsunuz acaba?” diye sordu kadın. Sanki sesini biraz yükseltse dağılıp parçalanacakmışım gibi, temkinli bir şekilde konuşuyordu.

“Ben...” Ben, Atlas'ın neyi oluyordum? Arkadaşımı demeyi düşündüm. Ama o kadar yetersiz geldi ki. “Sevgilisiyim,” dedim usulca. Sonra yalan söylediğim için utandım ama çok uzun sürmedi. Onlarca kötü duy-

gunun arasında bu anlık utanç, parlayıp sönen zayıf bir kıvılcım gibiydi.

“Haber vermek istediğiniz bir yakını var mı acaba?”

Atlas’ın annesiyle babasını düşündüm. Bir oğullarını böyle bir kazada kaybetmişlerdi. Şimdi tekrar aynı şeyleri yaşamaları ne kadar büyük bir haksızlık olurdu.

“Durumu nasıl?” diye sordum kadına. “Yani annesiyle babası... şey... yurt dışındalar ve onları telaşlandırmak istemem. Ama eğer... eğer çok kötüyse...”

Cümleyi tamamlayamadım. Küçük bir hıçkırık tüm kelimelerimi alıp götürdü.

Hemşire uzanıp omzuma dokundu. “Sakin olun, lütfen. Hastanın kritik bir durumu yok. Ailesine haber verme işini biraz erteleyebilirsiniz sanırım.”

Karşımdaki yabancı kadına sarılmamak, sarılıp onu teşekkürle boğmamak için önümdeki tek engel, kolumu kıpırdatmamı engelleyen bitkinliğimdi. İçime yayılan rahatlama ile hem gülümseyip hem ağlayarak, “Teşekkür ederim,” dedim. “Çok teşekkür ederim. Atlas iyi olacak, değil mi?”

Hemşire de gülümsedi. “Durumu en net şekilde doktordan öğrenebilirsiniz ama hayati tehlikesi yok. Bu kadarını söyleyebilirim.”

Bu konuşmanın ardından bir yere oturup derin bir nefes alacak kadar gevşeyebilmişim. Adrenalin, korku ve hüznün hâlâ bedenimin her köşesinde geziniyordu ama daha iyiydim. Atlas daha iyiydi. İyi olacaktı.

Doktor, Atlas’ın yanından çıkana kadar, oturduğum

yerden kalkamadım. Onu gördüğümdeyse yerimden öyle hızlı fırladım ki bir an başım döndü. Bunun beni yavaşlatmasına izin vermeyerek, hemen Atlas'ın nasıl olduğunu sordum.

Doktor gülümseyerek, “Şanslıyız ki kırık bir kol dışında ciddi bir hasar yok, Atlas Bey’de,” dedi. “Tabii ki vücudu çok hırpalandığı için birkaç gün epey sıkıntı çekecek ama onun dışında oldukça iyi. Kolu alçıya alındıktan sonra odaya alınacak. O zaman onu görebilirsiniz. Ağrı kesiciler yüzünden bu akşam pek kendine olmaz. Ama yarın tamamen ayılmış olur.”

Gülümseyerek ve mutlulukla doktora teşekkür ettikten sonra, nihayet huzur bulmuş kalbime bastırdım ellerimi. Kırıklar iyileşirdi ve ağrılar geçirdi. Atlas iyi olacaktı. Tamamen, eskisi gibi.

Onu odaya almalarına kadar geçen sürede ben de dayımı aradım ve olan biteni anlattım. Yanıma gelmeyi teklif etse de gerek olmadığını söyledim. Hastanın yanında yalnızca tek bir refakatçiye izin veriliyordu ve dayım gelse bile hemen gitmek zorunda kalacaktı. İyi olduğuma onu ikna etmem birkaç dakikamı alsa da bunu başardım ve Atlas'ı görmeye gitmeden önce bir bardak çay alacak vakit bulabildim. Normalde kahveyi tercih ederdim ama sakinleşme konusunda bana yardımcı olacağını düşünmediğim için bu defa çayı tercih etmiştim.

Hemşire gelip, Atlas'ı görebileceğimi söylediğinde sanki bana dünyaları hediye etmiş gibi aşkla, şevkle te-

şekkür edip Atlas'ın kaldığı odaya geçtim.

Nefesimi tutup içeri girdiğimde Atlas'ı hastane yatağında, kolu alçılı bir şekilde yatarken görmek içimi sızlattı. Hem de öyle bir sızlattı ki, dakikalar önce dinmiş olan gözyaşlarımın yeniden taarruza geçtiğini fark ettim. Ama hayır, ağlamayacaktım. Atlas'a bir şey olmamıştı. Korkunç bir kazaydı. Ölebilirdi. Fakat yalnızca bir kırıkla atlatmıştı. Bu, ağlamayı değil, gülümseyip şükretmeyi gerektiren bir hadiseydi. Ve ben şükrediyordum.

Hasta yatağının yanındaki sandalyeye oturup, elimdeki çayı da hemen oradaki minik komodinin üstüne bıraktım. Sonra uzanıp bu anın gerçekliğini kendime kanıtlamak için, biraz olsun teselli bulmak için ve elbette Atlas'ın kendinde olmamasının verdiği cesaretle onun yüzüne dokundum. Taktığı kask kafasını ve yüzünü çok iyi korumuştur. Uyandığında buna sevineceğini düşünürken hafifçe güldüm. Parmaklarım alnına dökülen bir tutam saçı geri itti. Ardından avucumu yanağına yasladım. Başparmağımla yanağını okşarken gözlerim de yüzünü dolaşıyordu.

“Aptal adam,” dedim fısıltıyla. Ve dolan gözlerimi kırıştırdım. “Beni bu kadar korkutmaya ne hakkın var?”

Sonra beklemediğim bir şey oldu. Atlas'ın göz kapaklarının titreştiğini fark ettim. Ve hemen ardından hafifçe aralandığını. Mavi bakışlarıyla karşılaştığımda içimi, bayram sabahına uyanan bir çocuğun o coşkulu

sevinci kapladı. Bir çocuğu bayram şekerleri ne kadar gülümsetebilirse o kadar gülümsedin. Bana baktığında ve gülümsememe karşılık verdiğindeyse nihayet iyi olduğuna tamamen ikna oldum. Ve hâlâ yüzüne dokunduğumu da Atlas sağlam elini, elimin üstüne koyduğunda fark ettim.

“Buradasın,” dedi bana fısıltıyla. “Nasıl?”

Beni yanı başında görmeyi beklemediğini biliyordum. Sonuçta yarışını gizlice izlemeye gittiğimden haberi yoktu. Gülererek, “Başını derde sokacağın içime doğdu,” diye cevap verdim. Ayrıntıları tamamen uyanığında anlatabilirdim. Ya da anlatmazdım. Bilemiyorum.

O da güldü. Halsiz bir gülüştü bu. Uykuyla uyanıklık arasında gidip geldiğı mahmur bakışlarıyla birleşince kalbimi zorluyordu. Elimi yüzünden alıp göğsüne götürdü ve kalbine bastırdı. Kalp atışlarını avucumun altında hissetmek, hiçbir sakinleştiricinin yapamayacağı kadar beni sakinleştiriyordu. Ardından gözlerime bakıp, “Böyle olmasını istiyorsun,” dedi belli belirsiz. “Nedenini bilmiyorum ama anlıyorum. Böyle olmasını istiyorsan böyle olur. Ama Naz...”

Cümlesi aniden bitince, “Efendim?” dedim şaşkıncı. Neden bahsettiğini anlayabilmiş değildim.

“İnanmıyorum,” diye devam etti Atlas. Gözleri kapanmak üzereydi.

“Neye inanmıyorsun?”

Son defa gülümsedi. Göğsündeki elimi sıkıca tuttu ve gözlerini tamamen kapatmadan önce son kez konuştu. “Benim gibi hissetmediğine inanmıyorum.”

- 20 -

Tonla para ödediğimiz özel hastanelerde bile hasta refakatçilerinin rahatı asla düşünölmüyordu. İki bük-lüm uyuyakaldığım sandalye-koltuk arası bir icadın üstünde ağrıyan belimi tutarak doğruldum. Kaskatı kesilmiş zavallı boynumu birkaç saniye ovuşturduktan sonra ilk işim saate bakmak oldu. Sabahın yedisiydi. En son gece üç civarı uyanık olduğumu hatırladığıma göre, en az üç dört saatlik rahatsız bir uyku çekmişim. İçinde bulunduğum ortam dikkate alındığında oldukça yeterliydi. Ama bedenimin her yanının sızladığı gerçeğı değişmiyordu tabii.

Bakışlarım hâlâ hasta yatağında uyumakta olan

Atlas'ı bulunduğunda istemsizce gülümsedim. Uyurken öyle masum görünüyordu ki, bu adamın motor yarışı kazası yüzünden burada yattığına inanamıyordum. İnsanın, onu uyurken gördüğünde alnına bir öpücük kondurup üstünü örtesi geliyordu. Benim geliyordu en azından, sizi bilemem. Ama ince hastane örtüsünü gece ne zaman üstüne örtsem beş dakika sonra açtığı için bundan vazgeçmiştim. Alnına öpücük kondurma meselesineyse ne yazık ki hiç girişmedim.

Atlas'ın uyanma belirtisi göstermediğini görünce kendime bir bardak kahve ve bir simit almak için hastanenin kafeteryasına indim. Karton bardakta içilen kahveler damak tadımı pek onurlandırmıyordu ama şu an her şeyden çok kafeine ihtiyacım olduğu düşünülürse, şikâyet etmeden içeceğim kesindi. Hasta odasında dağınıklığa ve pasaklılığa sebebiyet vermemek için simidimi kafeteryada bir masada hızlıca, deyim yerindeyse çiğnemedен yutarak yedikten sonra kahvemi tazeleyip tekrar Atlas'ın yanına döndüm.

Giderken uyur halde bıraktığım adam ben odaya girdiğimde yeni yeni gözlerini açıyordu. Bunu görmek kalbimin heyecanla çarpmasına ve midemin burulmasına sebep oldu. Uyanmasını ve bir an önce sağlığına kavuşmasını her şeyden çok istiyordum. Fakat dün gece uykuya dalmadan hemen önce söylediklerini hatırlayınca... Bu konuşmayı bir hastane odasında yapmak bana korkunç geliyordu doğrusu. Tamam, düzeltiyorum, bu konuşmayı herhangi bir yerde yapma düşüncesi bana korkunç geliyordu.

Yine de kaçacak falan değildim. Atlas bu haldeyken gidebileceğim başka bir yer yoktu. Korkunun da ecele faydası yoktu. O yüzden derin bir nefes alıp, “Günaydın, uykucu,” dedim neşeli görünmeye çalışarak. “Nasıl hissediyorsun kendini?”

Atlas yerinde hafifçe doğrulup bana bakarak gözlerini kırıştırdı. O kadar sersem bir görüntüsü vardı ki, keşke fotoğrafını çekseydim diye hayıflanmadan edemedim. “Senin burada ne işin var?” diye sordu boğuk bir sesle. “Sana mı haber verdiler?”

Tamam, dün gece beni görmüş olduğunu hatırlamıyordu ve bu da oldukça normaldi. Ayrıca biraz rahatlamama sebep olmuştu. Artık kendimi garip ve rahatsız edici durumlar içinde bulmadan, gönül rahatlığıyla Atlas’la ilgilenebilirdim. “Kimse bana haber vermedi,” derken yanına gittim. “Yarışını izlemeye gelmiştim. Başını belaya sokacağın içime doğmuştu.”

Gülmekle homurdanmak arası bir ses çıkardıktan sonra kendini tekrar yatağa bıraktı. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, “Kolumu mu kırdım?” diye sordu. Resmen küçük bir dehaydı.

“Evet. Şanslısın ki sadece kolunu kırdın. Buradan çıkınca birilerine sadaka ver ya da kurban falan kes ben-ce.”

Sağlam olan elini alnına bastırıp gözlerini kapattı. “En son Fatih’in beni sıkıştırdığını hatırlıyorum. Bana çarptığını da hatırlıyorum. Sonrası bölük pörçük. Ambulansta sarışın bir hemşire vardı.”

Son cümlesiyle dudaklarımdan dökülen hıhlamayı durduramadım. “Hemşireyi hatırlamasan çok endişelenirdim sahiden, Atlas.”

Bana döndü ve yüzüme bakıp sırttı. Tepkim onu eğlendirmiş olmalıydı fakat beni hiç eğlendirmemişti. “Sonra ambulansa seni gördüm,” dedi, baygın bakışlarıyla beni yeterince etkileyemiyormuş gibi, bir de başını hafifçe yana eğmişti. “Hayal görüyorum zannetmiştim.”

Kalbim göğsümün içinde pır pır etti. Kalbimin kelebeklere olan bu özentisinin sebebi, Atlas’ın mavi bir göğü andıran bakışlarından başkası değildi. “Dediğim gibi, yarıştaydım,” diye açıkladım. “Kaza geçirdiğini görünce de seninle hastaneye kadar geldim.” Böyle basit kelimelerle anlattığım şeyin, hayatımın en korkunç akşamları arasında başı çekiyor olması tam bir ironiydi.

“O zaman ailemi aramadılar, değil mi?” Sorusu umut doluydu ve nedenini çok iyi anlıyordum.

“Ailenin yurt dışında olduğunu ve eğer durumunun bir aciliyeti yoksa onları telaşlandırmak istemediğimi söyledim.”

Rahatlaması görülmeye değerdi. “Sen, bir meleksin,” dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan.

Gülerek başımı sağa eğdim. “Hani cadıydım?”

Sanki mantıklı bir şey söylüyormuş gibi bir ciddiyetle, “Cadısın ama meleksin de,” derken başını salladı.

On yaşında bir erkek çocuğu gibi görünmesi ve dağınık saçlarının sevimliliği kalbimi sızlatsa da belli

etmemeye çalıştım. “Yine de kırık kolun için ailene bir açıklama yapman gerekecek,” dedim konuyu değiştirerek.

“Haklısın.” Yüzünü buruşturup ofladı ve parmaklarını alçısının üzerinde gezdirdi. “Neyse, bulurum bir şeyler herhâlde.”

Eminim bulurdu. Ama ailesi yer miydi, o kısmı biraz şüpheliydi tabii. “Onu bunu bırak da kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordum kahvemden bir yudum aldıktan sonra. “Doktoru sanırım bir saat sonra görebileceğiz ama ağrın sizin varsa hemşireyi çağırabilirim.”

Mavi bakışları bir süre yüzümde gezindi. Ardından, “İyiyim,” dedi. “Doktoru bekleyebilirim. Ama biraz açım.”

Kahvemin kalanını tek dikişte mideme yolladıktan sonra, beklemesini işaret ettim. “Hemen sana kahvaltı ayarlıyorum. Bekle burada.”

Gülerek alçılı kolunu kaldırdı. Ve diğer eliyle bitkin halini işaret etti. “Nereye gidebilirim ki bu halde, Naz?”

Ona ‘çok konuşuyorsun’ manalı bir göz devirme sunduktan sonra hemşirenin yanına gidip, Atlas’ın bir şeyler yiyip yiyemeyeceğini sordum. Kadın, beni hasta bakıcılardan birine yönlendirdi. Hasta bakıcı genç bir adamdı ve Atlas için kahvaltı getirmesini rica ettiğimde, oda numarasını sorup hızlıca gözden kayboldu. Beş dakika sonra elinde bir tepsiyle çıkageldi.

Teşekkür edip tepsiyi ondan alırken üzerindeki

göz gezdirdim; dünyanın en muazzam kahvaltısı değildi elbette ama şimdilik yeterliydi.

Odaya geri döndüğümde, “Al bakalım,” diyerek tepsiyi, hani şu hastanelerde olan, ayakları hasta yatağının altına girebilen, masa benzeri şey var ya, hah, işte onun üstüne koyup Atlas’ın önüne ittim. Bu şeyin bir adı olmalıydı. Yoksa bile Türk Dil Kurumu en kısa sürede buna bir el atmalı ve tekerlekli koydurgaç ya da ittirgeçli sehpa gibi, üretken fikirlerle bizi bu çıkmazdan kurtarmalıydı.

Atlas arkasına yaslanıp önündeki tepsiye bir bakış attı. Gördüğü şeyler pek hoşuna gitmemiş gibiydi ama sesini çıkarmadan, karton bardaktaki çayına bir şeker atıp karıştırdı. “Sen yemeyecek misin?” diye sordu ağzına bir parça ekmek atmadan önce.

“Hayır, sen uyurken yedim ben. Sana afiyet olsun.” İleri uzanıp paketli kahvaltılıkları onun için açtım ve tek eliyle her şeyi yiyebileceğinden emin oldum. Zaten bu konuda pek sıkıntı çekiyor gibi görünmüyordu.

Kahvaltısını ederken onu izlemek garip ama aynı zamanda huzurlu hissettiriyordu. Ara sıra dünkü korku anları zihnimde parlayıp kalbimi sıkıştırıyor fakat sonrasında, olayın öznesi olan adamı, ekmeği koparamadığı için ısırarak yerken karşımda görünce gönlüm duruluyordu. İçimdeki, uzanıp saçlarını sevmeye, elimi yanına koyup dinlendirme arzusu ona baktıkça büyüyor, çoğalıyor ve göğsümü dolduruyordu. Ona daha fazla direnemeyeceğim bir noktaya yaklaştığımı hissediyor-

dum. Ve tüylerimi diken diken eden bir panik dalgası vücudumu sarsa da, onun yanında kalma ihtiyacım çok daha ağıır bastığı için bir yere gidemiyordum.

On dakika sonra Atlas yeterince yediğine karar verip, ismini bilmediğim tekerlekli sehpayı kenara itti. Normalde yediğinin yarısı kadar yemiş olması, içimdeki evhamlı Anadolu annesinin telaşa kapılıp oradan oraya koşturmasına sebep olsa da yalnızca, “Doydun mu?” diye soracak kadar kendimi frenleyebilmiştim. Ama ‘a  ağızını bakayım’ deyip birkaç zeytini zorla yedirmeye çalışmaktan da yalnızca birkaç adım uzaktaydım.

Atlas, başını sallayıp onayladıktan sonra haylaz bakışlarıyla beni süzdü. İlk başta bunun sebebini anlayamasam da birkaç saniye sonra, baştan aşağı siyah kıyafetler içinde olduğum ve bir deri ceket giydiğim ayrıntısını hatırladım. Daha önce hiç b r nmediğim bir tarzla, onun gizli hayatına uyacak bir Naz Atalay stiliyle karşısındaydım.

“Demek motor yarışımı izlemeye geldin?” derken genişçe sııttı.

Ağızına vurmakla, ağızını öpmek arasında gidip gelirken, “Evet,” dedim. “Cuma akşamım biraz aksiyonlu geçsin istemiştim. Dozunu fazla kaçırdım. Sayende.”

O yumuşak mavi bakışları, bu defa biraz da muzip bir parıltıyla yüzümü buldu. “Deri ceket yakışmış.”

G l msemeyip kızarmamak için direnirken, “Orta- ma uyum sağlamaya çalışıyordum,” diye mırıldandım. “Serseri muhitlerde takılmanın getirisi işte.” Tüm di-

rencime rağmen tek elimle saçlarımı kulağımın arkasına atma isteğime direnemedim. Bilirsiniz, âşık kadın hareketlerinden biridir bu. Kontrol etmesi en zor olanlarından hem de.

Bir şey söylemedi. Başını yastığına yaslayıp beni izlemeyi sürdürdü. Yüzünde hâlâ mahmur bir ifade ve minik bir gülümseme vardı. Tam olarak uyanamamış gibiydi, sanki gördüğü bir rüyaya gülümsüyordu. Ayrıca hırpalanmış görünüyordu, ki dün gece bir motosikletten uçtuğu göz önünde bulundurulursa bu da çok normaldi.

Atlas'ın uykuyla uyanıklık arasında geçirdiği bir yarım saatin ardından doktor geldi ve onu muayene etmek istediğini söyledi. Onlara mahremiyet vermek için odadan çıktım ve kapının önünde beklemeye koyuldum. Çok değil, on dakika sonra doktor odadan çıkınca hemen karşısına dikildim.

“Durumu nasıl?” diye sordum selamsız sabahsız. “Eve gidebilir miyiz?”

Doktor, hasta yakınlarının bu aceleci hallerine alışkın olacak ki, hiçbir alınma belirtisi göstermeden başını sallayarak, “Evet,” dedi. “Birkaç ilaç yazdım, onları alırsınız. Alçı da bir ay sonra çıkabilir. Geçmiş olsun.”

Rahat bir nefes verip Atlas'ın yanına döndüm ve eve gidebileceğimizi söyledim. Bu haberi en az benim kadar mutlulukla karşılamasının ardından, tek başına hazırlanıp hazırlanamayacağını sordum. Halledebileceğine dair garanti verdiğinde de çıkış işlemlerini hal-

letmeye gittim.

Her şey hallolduktan sonra hastanenin önündeki boş taksilerden birine atlayıp eve döndük. Atlas'ı boğmadan ve haddimi aşmadan elimden geldiğince ona yardımcı olmaya çalışıyordum. Taksinin kapısını onun için açmış, binerken kafasını vurmasın diye elimi ona siper etmiş, taksiden inerken de benzer hareketler sergilemiş ve son olarak da asansör düğmesine onun basmasına izin vermemiştim. Ne var? Mantıklı hareket ettiğimi iddia etmedim, değil mi?

“Sol elimin sağlam olması bir kenara, Naz,” dedi, en sonunda kapısını açmak için anahtarını istediğimde. “Daha önce de kolum kırıldı ve tek kolla nasıl idare edeceğimi biliyorum. Sakin ol.”

Önünden çekilip kapıyı açmasına müsaade ederken hıhladım. “Sana yardım etmeye çalışanda kabahat zaten!”

“Bana yardım etmeyi gerçekten istiyorsan bir bardak kahve yapabilirsin.” Kapısını açtıktan sonra, içeri girmem için eliyle işaret etti. “Gerçekten buna minnettar olurum.”

Bu kadar bitkin ve solgun görünmüyor olsaydı ve dünkü korkumun kırıntıları hâlâ ensemdeki tüyleri ürpertip durmasaydı, ona bir çift laf söyleyip kendi evime gitmeyi çok iyi bilirdim. Ama içinde bulunduğum ahval ve şeraitte onun yanından ayrılmayı hiç istemiyordum. Bu yüzden, en huysuz ifademle yüzüne kısa bir bakış attıktan sonra içeri girdim. Deri montumu portmanto-

ya astığım sırada Atlas'ın, "O kalsaydı üstünde ya," diye mırıldandığını işittim.

Başımı çevirip ona baktığımda, tam tahmin ettiğim gibi, muzip bir gülüşle karşılaşsam da huysuz ifademi bozmadım. "Ağrı kesiciler senin çenenin ayarını mı bozdu, Cahit Atlas Karahan?"

Başını sallayıp, "Biraz öyle oldu," dedikten sonra, bunda bir sorun yokmuş gibi yanımdan geçip gitti ve salona doğru ilerlemeye başladı. Hastalık kredisini gerçekten çok iyi kullanıyordu ama en fazla bir ayı vardı. Bir ay sonra Naz Atalay bunların hesabını bir bir soramaz mıydı? Hem de nasıl sorardı!

Atlas'ın bu hareketlerini zihnimdeki 'hesabı sorulacaklar' listesine not ettikten sonra, mutfığa gidip ikimize de birer fincan hazır kahve yaptım. Aslında güzel demlenmiş bir filtre kahveyi tercih ederdim ama Atlas kadar ben de yorgundum ve tezgâhın üzerinde gördüğüm hazır kahveler kolayıma gelmişti.

Dumanı tüten kupalarla salona gittiğimde, Atlas koltuklardan birine oturmuş ve kafasını koltuğun arkasına yaslayıp gözlerini kapatmıştı. Geldiğimi fark edince gözlerini açıp yavaşça doğruldu. Ona uzattığım kupaı alırken teşekkür etti.

Yanına ama çok da yakınına olmayan bir yere otururken, "Eee, annenle babana söyleyecek bir yalan buldun mu?" diye sordum.

Başını iki yana sallayıp, "Gerçekleri söyleyeceğim," dedi. Benim şaşkın, dehşete düşmüş bakışlarımı gö-

rünce de ekledi. “Birkaç ayrıntıyı değiştirerek elbette.”

“Şeytan zihninden neler geçiyor, çok merak ediyorum.”

Ona taktığım lakabı hak edecek şekilde gülümsedi. “Trafik kazası geçirdiğimi söyleyeceğim,” diye açıkladı. “Ki bu doğru. Sadece, bindiğim taksiye başka bir aracın çarptığını, benim de kazada yaralandığımı söyleyeceğim. Hepsi bu.”

Onaylamaz bir şekilde başımı iki yana sallarken, “Yüz yüze söyle en azından,” dedim. “Telefonda falan söyleme. Yüreklerine inmesin.”

İçerlemiş bir bakışla başını eğip, “Beni ne sanıyorsun?” diye sordu. “Cani bir adam mı? Elbette yüz yüze söyleyeceğim. Ama yarın.”

Kahvelerimiz bitene kadar Atlas’ın yanında kaldım. Ama kafeinin bile onu uyanık tutmaya muktedir olmadığı çok açıktı. Uyuyup dinlemesi gerektiğini ve ne zaman yardıma ihtiyacı olursa beni çağırabileceğini söyledim. Eğilip yanağına masum bir buse kondurmak bir sonraki doğal adımmış gibi hissettirse de bunu daha sonraya sakladım. İkimizin de sağlıklı olduğu ve gözlerimizi açık tutabildiğimiz bir zamana mesela...

Tüm ısrarlarıma rağmen yerinde oturmayı reddedip beni geçirmeye geldiğinde ona döndüm. “Bir şeye ihtiyacın olursa-”

“Mutlaka seni arayacağım, Naz,” diyerek benim sözümü tamamladı. “İlk söylediğinde de anlamıştım.”

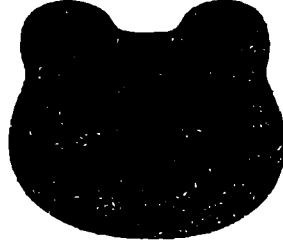
Omuz silkip gülümsedim. “Emin olmak istedim sadece.”

Saklamaya çalıştığı bir gülümsemeyle başını iki yana salladıktan sonra, “Her şey için teşekkür ederim,” dedi. “Gerçekten.”

“Rica ederim. Sen de benim alnıma buz koymuştun. Ödeşmiş sayılırız.”

Alnıma buz koymasıyla, bütün gece hastanede onu beklemiş olmam arasındaki büyük farka dair bir konuşma yapmaya başladığı sırada dış kapıyı açtım ve ona, “Gidip dinlen artık,” dedim on milyonuncu kez. “Bunu bir kere daha söyletirsen kafana sert bir cisimle vurduktan sonra seni sürükleyerek, dinlenmeye götüreceğim.”

Atlas’ın cevap vermeye yeltendiğini gördüm. Ama sonra gözleri arkamdaki bir noktaya takıldı ve ağzı bir şeyler söylemeye hazır şekilde açık kalakaldı. Merakla önce Atlas’a, sonra da bakışlarının odağına baktım. Ve benzer, hatta daha kuvvetli, daha sert bir şaşkınlık dalgası beni de çarptı. Yirmi dört saat içinde bir insanın başına iki felaket birden gelmez sanıyorsanız, sevgili okur, yanılıyorsunuz. Çünkü annem ve babam tam karşımda duruyorlardı. Hem de yan yana.

– 21 –

Biliyorum, dünyadaki çoğu insan ebeveynlerini yan yana görünce bunu garipsemez, hatta bu manzara karşısında sevinç duyardı. *Mutlu aile tablosu*. Ama parçalanmış ailelerin çocukları için durum biraz daha farklıydı. Hatta sanırım benim için bu durum bambaşkaydı. Çünkü annemle babamı yan yana gördüğümde kalbim o kadar hızlı çarpmaya başlamıştı ki, az kalsın düşüp bayılacaktım. Gördüğüm görüntünün gerçekliğini sorguladığım uzun saniyeler boyunca ayakta kalabilmem gerçek bir başarıydı. Ayrıca yüzümün bembeyaz kesildiğine ve hayalet görmüş gibi baktığıma da emindim.

Eğer babam bana doğru birkaç adım atıp adımı ses-

lenmeseydi, bu anın gerçekliğine kendimi ikna edene kadar, yani yaklaşık elli yıl falan, orada öylece durabilirdim. Ancak adımı duyduğumda bir yaşam belirtisi gösterip kaşlarımı yukarı kaldırdım ve annemle babama, “Sizin burada ne işiniz var?” diye sordum. *Muazzam bir karşılama cümlesi, hayırlı ve sevilesi bir evlat, görüyorsunuz.*

Babam yanıma gelip gülümseyerek bana sarıldığında, kaskatı duran bedenim biraz gevşedi ve sırtını sıvazlayarak ona karşılık verdim. “Annen sana sürpriz yapmak istedi. Ben de İstanbul’da olduğum için onu havaalanından alıp buraya getirdim,” dedi neşeli bir sesle.

“Öyle mi?” Benim sesimde neşeden eser yoktu, fakat yine de kendimi gülümsemeye zorlayarak kordorda ilerledim ve anneme sıkıca sarıldım. Hangi durumda olursak olalım, onu çok özlediğim gerçeği asla değişmezdi. “Hoş geldin, anne.”

Annem yanaklarımı öptükten sonra tıpkı babam gibi genişçe gülümsedi. “Hoş buldum, güzel kızım. Çok özledim seni, çok.” Benim de onu özlediğimi söyleyeceğim sırada annemin bakışları benden kopup karşı daireye yöneldi. “Sen de Atlas olmalısın,” dedi hâlâ kendi kapısında dikilmekte olan patronuma. “Koluna ne oldu? Çok geçmiş olsun.”

Atlas’ın varlığını işte o an hatırladım. Dün geceden kalma yorgunluğumun üstüne eklenen şaşkınlıklar silsilesi, beyin hücrelerimin yüzde yetmiş beşinin kış uy-

kusuna yatmasına sebep olmuştu. İçinde yaşadığım anla bağlantı kurmakta o kadar zorlanıyordum ki, keşke video oyunlarındaki gibi bir durdurma sekmesi olsaydı da şu anı duraklatabilseydim. Birkaç saat uyuyup kendime geldikten sonra devam ederdim...

“Evet, efendim. Memnun oldum tanıştığımıza.” Atlas birkaç adımla yanımıza gelip annemle tokalaştı. Duruma benden daha hâkim görünmesi sinirimi bozmuştu. “Ayrıca teşekkür ederim. Küçük bir kaza geçirdim, önemli bir şey değil.”

Babam da Atlas’a, “Geçmiş olsun, oğlum,” dedi. “Dikkatli ol biraz.” Kullandığı oğlum hitabı bana ufak çaplı bir kalp krizi geçirtse de, babamın Adnan Amca’y-la çok yakın olduğunu, bu sebeple Atlas’ı daha önceden tanıdığını hatırlayarak kendimi rahatlattım.

Durumu kontrol altına alma zamanımın gelmiş de geçiyor olduğunu fark edince, annemle babama Atlas’ın dinlenmesi gerektiğini söyledim. Babam beni hiç şaşırtmayarak, yetişmesi gereken bir toplantısı olduğundan bahsetti, bizimle vedalaştı ve yanımızdan ayrıldı. Atlas’ı da tehditkâr bakışlarla dairesine yolladıktan sonra annemle beraber içeri geçtim. Ve nihayet o garip durumun içinden sıyrılabilirdiğim için derin bir nefes verdim.

“Hoş geldin,” dedim anneme tekrar. “Gerçek bir sürpriz oldu.” *Hem de ne sürpriz!*

“Hoş buldum, canım benim,” derken salona geçip koltuklardan birine oturdu annem. “İtiraf etmem gerekirse bu sürpriz işi hep dayının fikriydi.”

Buna neden şaşırmamıştım acaba?

Anneme sormam gereken elliye yakın soru vardı ama hem çok yorgundum hem de daha evden içeri yeni girmişti. O yüzden, sorularımı ve kafa karışıklığımı bir süre ertelemeye karar verdim. “Aç mısın?” diye sordum evde yemek olmadığı halde.

Neyse ki annem, “Hayır,” dedi. “Ama uykusuzum. Birkaç saat kestirsem senin için sorun olur mu? Birkaç gün buralardayım. Uyanınca hasret gidermek için bol bol vaktimiz olacak.”

Ona, benim için hiç sorun olmayacağını söyledim. Zaten ben de uykusuzdum ve annem uyurken ona eşlik edip dinlenme fırsatı yakalarsam herkes için en iyisi olurdu. Ona yatağıma teklif etsem de benim daha yorgun göründüğümü ve yatağı almamın daha adil olacağını söyledikten sonra, bütün itirazlarıma rağmen salondaki kanepede yatmakta ısrar etti. Savaşacak halim olmadığı için pes ettim. Yatağını hazırladıktan sonra yanağına bir öpücük kondurup odama çekildim. Önce hızlı ve sıcak bir duş aldım, ardından yatağıma girdim. O kadar yorgun bir haldeydim ki, kafamdaki onlarca düşünceye rağmen uykuya dalmakta hiç sıkıntı çekmedim.

Yaklaşık üç saatlik bir uykunun ardından yatağımda tembelce gerinerek gözlerimi açtığımda, ilk işim önce saate, ardından telefonuma bakmak oldu. Bildirim ekranında bir kısa mesaj görünce şaşırdım, çünkü bu, pek de tercih ettiğim bir iletişim yolu değildi. Bildirime tık-

layıp açtığımda mesajın Atlas'tan geldiğini gördüm. Sekiz dakika önce atmıştı ve, *'İyi misin?'* diye soruyordu.

Elimde olmadan genişçe gülümsedim ve yataкта yuvarlanarak kendi kendime birtakım şımarıklıklar sergiledim. Bir mesajla heyecanlanma olayını insan on beş yaşından sonra bırakır zannediyordunuz, sevgili okur, ama o işler öyle olmuyordu işte.

'İyiyim. Asıl sen nasılsın? Hâlâ ağrın var mı?' şeklinde bir cevap yazıp gönderdim. Ve hâlâ tembellik yapmak istesem de annemin salonda olduğunu hatırlayarak yataktan kalktım.

Daha koridora çıktığımda annemin uyanık olduğunu fark ettim, çünkü mutfaktan sesi geliyordu. Yeni çıkan pop şarkılardan birini detone sesiyle söylemesine bakılırsa yemek yapmaya girişmiş olmalıydı. Bu tanıdık ve samimi anın etkisiyle iyice gevşeyerek ve genişçe gülümseyerek mutfığa girdim. Omuzlarını ve kalçalarını kıvrarak dans etmekte olan annem, bir yandan da tencereyi karıştırıyordu.

"Günaydın, Ayda Hanım. Ne bu neşe?" derken ona doğru yaklaşıp beline sarıldım.

Annem şarkısına ara verip başını sağa çevirdi, yanağıma sulu bir öpücük kondurdu. "Kızıma yemek yapmayı özlemişim," dedi tenceresini karıştırmaya devam ederken. "Dinlendin mi bakalım?"

"Dinlendim, dinlendim. Sen dinlendin mi diye soracağım ama cevap ortada zaten..."

Annem gülümsedi, yaptığı makarna sosunun ayrın-

tlarını vermeye giriştiğinde telefonumun bildirim sesi duyuldu. Atlas cevap yazmıştı. Bir kulağım annemdeyken mesajı açtım.

‘Ağrı kesiciler işe yarıyor. Ama sen bu sabah oldukça sarsılmış görünüyordun?’

Ekrandaki kelimeleri görünce iç çekme dürtüme karşı koyamadım. Gerçekten ama gerçekten sarsılmıştım. Atlas’ın bunu fark etmesi normaldi. Fark edip endişelenmesiye kalbimi sıcacık yapıyordu. Ama aynı zamanda tuhaf bir paniğe de kapılıyordum, çünkü sabahki karşılaşmada korkularımın bütün özneleri bir aradaydı. Annem, babam ve Atlas... Düşündükçe bile ürperiyordum. Konuyu bir an önce kapatabilmek için hızlıca bir cevap yazdım.

‘Annemle babamı görmek benim için gerçek bir sürpriz oldu. Ama iyiyim.’

Sonra tüm dikkatimi tekrar anneme çevirdim. O da benim gibi, orta halli bir aşçıydı. İkimiz de makarna sosları üzerinde uzmanlaştığımız için ve makarnayı gerçekten ama gerçekten çok sevdiğimiz için, baş başa yemeklerimizin şeref konuğu pek değişmezdi. Ama her defasında farklı bir sos denemeye çalışırdık.

Biraz önce süzdüğü makarnayı tenceredeki sosun üzerine döküp karıştırırken bana döndü, “Eee, anlat bakalım,” dedi. “İstanbul’a alışabildin mi? Yeni işin nasıl? İş arkadaşların nasıl?”

Bunları anneme telefon konuşmalarımızda zaten uzun uzun anlatmıştım. Ama yine de hızlı bir özet geç-

tim. İstanbul'da olmayı sevdiğimden, işimin ve iş arkadaşlarımdan yeterince iyi olduğundan bahsettim. Bu sırada annem ikimiz için de birer tabak makarnayı ve yanına birer bardak meyve suyunu masaya koymuştu bile.

Tabaktan gelen güzel kokulara dayanamayarak hemen bir sandalyeye kuruldum. Annem de tam karşıma geçtiğinde, onunla yapmam gereken konuşmanın tam sırası olduğunu fark ettim. Bu tatsız konuşmayı ancak güzel bir tabak soslu makarna çekilir kılabilirdi çünkü.

“Asıl sen anlat,” dedim sesimi yumuşatmaya çalışarak. “Babamla ne zamandır görüşüyorsunuz?”

Annem sanki çok normal bir şey sormuşum gibi omuz silkerek, “Doğum günümü kutlamak için aradığından beri, yani birkaç aydır,” diye cevap verdi. “Bir defa Ankara’ya geldiğinde yemek yedik. Ve sağ olsun, bu sabah beni havaalanından alıp buraya getirdi.”

Kanımın damarlarımda çekildiğini hissederken, sakinleşmek için ağzıma birkaç lokma makarna tıktırdım. Ardından boğulmamak için bir yudum meyve suyu içtim. “Eee... yani... tekrar birlikte falan mısınız?”

Annem şaşkın bakışlarını tabağından kaldırıp bana baktı ve ardından güçlü bir kahkaha attı. “Değiliz tabii ki, Naz. O da nereden çıktı?”

Omuz silkme sırası bendeydi. “Siz bir araya gelince ya barışırsınız ya da kavga edersiniz,” dedim. “Sıradan insanlar gibi muhabbet ettiğinize inanmak zor.”

Annem bir süre cevap vermedi. Ardından elinde-

ki çatalı yavaşça bırakıp derin bir nefes aldı; bu, uzun bir konuşma yapacağının habercisiydi. “Dayınla konuştuk,” diye başladı söze. “Bana... yaşadığın bazı sıkıntılardan bahsetti. Ve seninle konuşmam gerektiğini söyledi. Bunun için en azından akşama kadar bekleriz diyordum ama belki de tam sırasındır.”

“Belki de,” diye keyifsizce mırıldanırken tabağımdaki makarnalarla oynamaya başladım. Birden tüm iştahım kaçıvermişti.

“Babanla lisede tanıştık,” derken kollarını masaya dayayıp hafifçe öne eğildi. “Lise üçüncü sınıftayken sevgili olduk. Bu gençlik aşkı olayının romantik görüldüğünü biliyorum ama hep, bizi yıkıp yıpratan şeyin o kadar genç ve tecrübesizken karşılaşmamız olduğunu düşünürüm. Çünkü lisedeyken bir ilişkiden anladığımız tek şey karşı tarafın boynuna hayalî bir tasma geçirebilmektir. Aşk, bu değildi elbette ama sanki sevgimizi yalnızca bu şekilde ifade edebiliyorduk, anlıyor musun?”

O yaşlarda bunlar romantik ve doğru görünüyordu. O zamanlar her an birbirimize ulaşabileceğimiz cep telefonları olmadığı için, görüştüğümüz zamanlar çok kısıtlıydı ve birbirimizden, o kısıtlı zamanın hepsini talep ediyorduk. Sanki birine âşık olmak ve o kişiyle bir birliklik yürütmek, onu diğer insanlardan izole etmek, hatta kendisinden bile uzaklaştırıp sadece bize ait kılmakla mümkün olabilirmiş gibi geliyordu. Okul bahçesinde bir çocuk, bana fazla uzun baktı diye baban tartışma çıkarabiliyordu ve itiraf etmek gerekirse ben de çok farklı değildim. Bazen teneffüslerde arkadaşlarıyla

futbol oynamak istediğinde, beni ihmal ettiğini düşünüp surat asıyordum.”

Meyve suyuna uzanıp büyük bir yudum içtikten sonra, yüzünde buruk bir tebessümle devam etti anlatmaya.

“Lisedeki güzel yıllarımızın kaç gününü bu saçma meseleler yüzünden tartışarak geçirdik, Allah bilir... Tüm o dramalar o zamanlarda bize heyecan verici geliyordu fakat bizi yıpratıyordu. Yine de aramızdaki bağ çok kuvvetliydi ve her şeye rağmen ayrılmadık. Aynı üniversitenin farklı bölümlerini kazandık. İkimiz de büyüdük, değiştik, geliştik. Fakat ilişkimiz bizim kadar hızlı olgunlaşmıyordu. Ki bu normaldi, çünkü insanlar ilişkilerinin birden değişmesini istemezler. Bu, onlara korkunç gelir. Bize de olan buydu sanırım.

Üniversite yıllarımız da oldukça çalkantılıydı. Hatta üçüncü sınıfta altı aylık bir ayrılık bile yaşadık. Ama her seferinde birbirimize geri dönmenin bir yolunu buluyorduk. Sevgimiz güçlüydü, gerçektir. En kötü zamanlarda bile birbirimize olan aşkımdan şüpheye düşmüyorduk. Ama bu, yetmiyordu da. Daha fazlasını istiyorduk. Baban ona göre hareket etmemi istiyordu, ben en ufak olayları bile kıskançlık ateşimle alevlendiriyor, yok yere kavgalar çıkarıyordum.

Bunun böyle sürüp gitmeyeceğini fark etmiştik elbette. Bir şeyler yapmamız gerekiyordu. Ve dâhiyane çözüm babandan geldi; bana evlenme teklif etti. Evlenirsek her şey yoluna girecekti. Evlenirsek tüm o

kavgalar artık bizim için gereksiz olacaktı, çünkü zaten birbirimize tamamen sahip olmuş olacaktık. Ve inan bana, hayatının aşkı bir yüzükle önünde diz çöküp sana gülümsediğinde, mantığın otomatikman rafa kalkıyor, sadece kalbinle kararlar alabiliyorsun. En azından benim başıma gelen buydu.

Baban da tamamen yanılmış sayılmazdı. Evliliğimiz başlarda mükemmeldi. Mezun olur olmaz evlendiğimiz için, çok küçük bir ev kiralayabilmiştik ve eşyaları da yavaş yavaş tamamlıyorduk ama mutluyduk. Tıpkı ilk tanıştığımız zamanlardaki gibi heyecanlıydık.

Ama diyorum ya, ilişkinizin omurgası biz çok genç ve tecrübesizken oturmuştu ve onu düzeltmek çok zordu. Seneler içinde kavgalar geri döndü. Sana hamile kaldığımda biraz mola verdik. Sen dünyaya geldin ve ikimizin de önceliği değişti. Senin için daha iyi olmaya çalıştık. Bir arada kalmak için her şeyi yaptık ama olmadı...

Babandan boşanmak hayatımda yaptığım en zor şeydi. Kalbimi benden söküp almışlar gibi hissettim. Ve ondan sonra yaşananlar seni çok kötü etkiledi, biliyorum. Hayatımın en kötü dönemiymi. Kendimi çok güçsüz hissediyordum ve sana yeterince güzel bir örnek olamadım."

İtiraz etmek, onu anladığımı söylemek için yeltendiğim sırada, "Ama sana bir sır vereyim mi?" diye sordu. Dolan gözlerimin akmaması için yutkunarak başımı salladım.

“Babanla yaşadığım hiçbir şeyden pişman olmadım. Çektiğim her acı, her sıkıntı, onunla geçirdiğim güzel anların her birine değerdı. O, bana aşkın ne olduğunu gösterdı. Uçsuz bucaksız bir sevgiyi yaşattı. Ve inan bana, bu o kadar kıymetli, o kadar değerli bir şey ki, başımıza gelen onca şeye rağmen bir an olsun parlaklığını yitirmedi. Olan bitenden seni koruyamamanın pişmanlığı ömür boyu omuzlarımda olacak. Ama aşkımın peşinden gittiğim ve çabaladığım için, en çok zarar verdiğim kişiden, yani kendimden bile özür dilemeyeceğim.”

Karşımdaki sandalyeden kalkıp yanımdakine oturdu ve masanın üzerinde duran ellerimi, ellerinin arasına alıp öptü. “Seni incittiğim, seni aşktan, sevgiden, bağlılıktan uzaklaştırdığım her an için özür dilerim, Naz. Daha güçlü durabilmeyi, sana daha iyi bir örnek olabilmeyi öyle çok isterdim ki...”

“Anlamıyorum,” dedim fısıltıyla. “Pişman olmadığını nasıl söyleyebiliyorsun? Kalbin ne kadar çok kırıldı, kaç gece ağladığını duydum...”

Annem yanağına doğru süzülen bir damla gözyaşına aldırmadan genişçe gülümsedi. “Babanla lisede değil de üniversitede, hatta iş hayatında tanışmayı çok isterdim. O zaman bunu doğru yapabilirdik ve aşkımız bizi bir arada tutmaya yeterdi. Ya da hiç değilse birbirimize en az hasarı vererek ayrılmayı başarabilirdik. Geçmişe dönüp baktığımda içimden geçenler bunlar, Naz. Keşke babanla hiç tanışmasaydım ya da keşke onu reddetseydim demiyorum. Hem o zaman senin kadar

muhteşem bir kızım da olmazdı. Pişman değilim. Hem de hiç.”

“Bunu bilmek güzel,” diye mırıldanırken, içimdeki düğümlerden birinin çözüldüğünü hissettim. “Peki, şimdi oturup iki arkadaş gibi muhabbet edebiliyor musunuz?”

Sorumla beraber annem tekrar gülümsedi. “Çok ilginç ama evet. Kavgı etmeden ya da tekrar evlenme kararı almadan bir araya gelmeyi artık başarabiliyoruz. Beni de şaşırtıyor.”

Anne ve babamın tekrar birlikte olmadıklarına ve kırılması çok zor olan o korkunç döngüye yeniden girmemiş olmalarına öyle çok sevinmişim ki, annem, “Bana Atlas’tan bahset,” dediğinde rehavete kapılıp anlatmaya koyuldum. Gerçi büyük detayları dayım anlattığı için bana çok bir şey kalmamıştı ama yine de annem sonuna kadar merakla dinledi.

Ben anlatmayı bitirdiğimdeyse şefkatli bir gülümsemeyle, “Bu adama âşıksın,” dedi. Son kelimeyi rahatsız edici bir şekilde uzatarak söylemişti.

Sıkıntıyla iç çekip bakışlarımı kaçıtırırken, “Öyleyim,” diyerek kabul ettim.

“Peki, neden bunu ona da söylemiyorsun?”

Bu sorunun cevabını ikimiz de biliyorduk. Ama yine de annem duymak istiyordu. Ben de söyledim. “Senin yaşadıklarını yaşamaktan korkuyorum.”

“Naz,” dedi annem içtenlikle. “Biz ikimiz çok farklı insanlarız. Sen, ben değilsin. Bunu çok iyi biliyorsun.”

“Ama ilişki işlerinde iyi olmadığımı biliyoruz anne,” dedim. “Furkan’ı hatırlamıyor musun?”

Furkan üniversitedeki erkek arkadaşımdı. Hani şu, Meriç dayımın yüzüne beş dakika boyunca gözünü kırpmadan baktığı çocuk... Son sınıfın başında başlayan ilişkimiz, aynı senenin sonunda Furkan’ın bana evlenme teklif etmesiyle son bulmuştu. Ondan gerçekten hoşlanıyordum, fakat daha diplomamı bile görememişken evlilik fikri bana çok uzak geldiği için hayır demiştim. Aslında ona açıklamaya çalışmış, henüz çok erken olduğunu ve buna hazır olmadığımı tane tane anlatmıştım. Yine de reddedilmeyi pek iyi kaldıramamıştı. Ve olay okulda duyulduğunda, yakın arkadaşım olanlar bile bana, “Salak mısın?” diye sormuştu. Cevap vermem gerekirse, sevgili okur, bana bunu söyleyenlerin mezun olmak için hocalara rüşvet vermeye kadar ilerlediği o günlerde ben okul birinciliğine oynuyordum. Çok küçük bir farkla ikinci olsam da cevap oldukça netti, salak falan değildim. Sadece evlenmek için kendimi hazır hissetmiyordum.

Ama insanlar Furkan kadar iyisini asla bulamayacağıma emindiler. Onlara göre saçma sapan triplere girmekten başka bir şey değildi bu yaptığım. Korkularımın, hayallerimin, istek ve arzularımın, karşıma çıkan iyi bir kismet karşısında ehemmiyeti sıfırdı. Tam tersi olsa, yani ben evlilik hayali kurarken Furkan erken olduğunu düşünse aynı şekilde yargılanır mıydı, merak ediyordum. Yoksa insanlar ona bilmiş bir gülümsemeyle bakıp, ‘henüz olgunlaşmadığını’ ama biraz daha ‘ha-

yatının tadını çıkardıktan sonra' uslanıp durulacağını ve iyi bir yuva kurmaya 'gönüllü olacağını' mı söylerdi?

"Ah, o çocuğu hiç sevmemiştim zaten," derken yüzünü buruşturdu annem. "Ayrıca bu olay da benim söylediğimi kanıtlıyor. Sen, benim aksime, beyaz atlı prensin önüne dikildiğinde bile mantığının sesini dinleyebiliyorsun. Bu, hem Furkan hem Atlas için geçerli. Ayrıca..."

Annem sanki zafer kazanmış gibi gülümseyince huysuzca kaşlarımı çattım. "Ayrıca ne?"

"Ayrıca Atlas'ın reddedilmeyeyle oldukça asil bir şekilde başa çıkabildiği ortada. Gerçekten, Naz... Adam, sana hislerini açıyor, reddedildiğinde kabalaşmıyor, sen zaman istediğinde kalkıp Azerbaycan'a gidiyor ve hislerinin seninle olan arkadaşlığını zedelemesine izin vermiyor. Bu adamın bir şansı daha hak etmediğini bana içtenlikle söyleyebilir misin?"

"Hak ediyor!" diye yükseldim aniden. "Anne, Atlas her şeyin en iyisini hak ediyor, hiçbir zaman aksini düşünmedim. Atlas'ı kendime layık görmediğim için mi geri çevirdim zannediyorsun? Kendimi mutlu bir ilişkinin içinde hayal edemediğim ve Atlas'ı da mutsuz edeceğim düşüncesi kafamın içini kemirmeyi bıraktığı anda, koşup boynuna sarılmamı engelleyen hiçbir şey kalmıyor ama yapamıyorum."

"Ona seçme şansı vermek zorundasın, Naz," dedi annem, benim aksime sakince. "Korkularını anlıyorum. Ve hiçbirisi için seni suçlamıyor ya da yargılamıyorum."

Tek tavsiyem şu; Atlas'la konuş. Hissettiklerinden bahset. Korkularından bahset. Endişelerini anlat. Ve bir seçim yapsın. Veya o da kendi korkularından bahsetsin. Sana, hemen yarın Atlas'la evlen demiyorum. Sana, mutlu olabilmek için kendine şans tanı diyorum. Kafanın içindeki o sesi haksız çıkarmanın ve susturmanın tek yolu bu.”

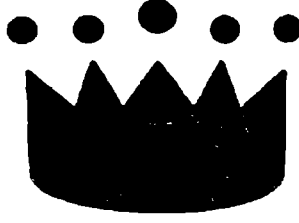
Tekrar ellerimi tutup destek verircesine sıktı. “Ve bütün bunları söylememin tek sebebi bu adama âşık olman. Bu adam iyi bir kısmet diye değil. Ya da seni seviyor diye değil. Eğer ondan bahsederken nasıl gülümsediğini görmeseydim asla seni teşvik etmezdim. Fakat sen âşıksın. Ve aşk, yaşanmayı hak eden güzel bir duygu. Ona bir şans ver. Daha da önemlisi kendine bir şans ver. Lütfen, kızım.”

Annemin haklı olduğunu biliyordum. Atlas'a bir şans vermem gerekiyordu. Evet, bundan delicesine korkuyordum ve elimizdeki güzel arkadaşlığı bir hiç uğruna yitirirsek kahrolurdum. Ama yaşadığı onca üzüntüye rağmen annem aşkından pişman olmadıysa, sanırım aşk gerçekten de yaşanmayı hak eden bir duyguydı. Ve benim biraz daha cesur olmam gerekiyordu.

“Tamam,” dedim en sonunda cılız bir sesle. “Tavsiyeni dinleyeceğim ve Atlas'la konuşacağım.” Sonra küçük bir sırtımayla ekledim. “Hem bir şey söyleyeyim mi? Atlas da onu sevmediğime inanmıyor. Dün gece hastanede ağrı kesicilerin etkisindeyken söyledi.”

Annem neşeli bir kahkaha atıp başını iki yana sallat-

dı. “Bu çocuk her geçen gün gözüme daha çok giriyor.”
Sonra ayağa kalkıp saçlarımın arasına şefkat dolu bir
öpücük kondurdu. “Mutlu olacaksın,” dedi neşeli ve
kendine güvenen bir sesle. “Çünkü bunu hak ediyor-
sun.”

- 22 -

Hislerimi Atlas'a anlatmaya karar verdiğim andan itibaren evrendeki herkes ve her şey bunu engellemek için sıraya girdi. İnanın bana, sevgili okur. İlk darbe Atlas'ın annesi Gülsüm Hanım'dan geldi. Oğlunun kazasını duyunca birkaç gün onun yanında kalmaya ve onu işe göndermemeye karar vermişti. Onu elbette anlıyordum ama anaç tavuklar gibi her an Atlas'ın etrafında dönmesi ikimizin yalnız kalmasını imkânsızlaştırdığı için bir parça kırılıyordum da. Burada belki de izdivacımız söz konusuydu sonuçta. Ama bundan haberi yoktu tabii.

Atlas hafta ortasında bir gün annesini atlatıp öğle-

den sonra işe kaçmayı başarabildiğinde, iş çıkışı sahil kenarına ya da romantik bir kafeye gidip onunla konuşabileceğimi düşündüm. Ama tahmin edersiniz ki olmadı, çünkü babam arayıp, akşam için rezervasyon yaptırdığını ve ailecek yemek yememizin harika bir fikir olacağını, üstelik dayımların da bize katılacağını söyleyerek bu küçük planımı bertaraf etti. Yani bırakın bir kafeye gitmeyi, Atlas'la rutinimiz olan şu araba yolculukları bile nasip olmamıştı hafta boyunca.

Zaten Atlas'a ne diyeceğimi de bilemiyordum. Kendimi nasıl anlatacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Kafamın içinde beş yüze yakın konuşma yapmıştım ama bilirsiniz, kafanızın içinde yazdığınız o destansı, uzun, anlamlı konuşma, anı yaşarken hep saçma bir gevelemeye dönüşür. Bu yüzden işi akışına bırakmaya karar verdim. En nihayetinde Atlas'la aramızda harika bir çekim vardı ve çoğu zaman biz farkında bile olmadan konuşma romantikleşiyordu.

Ya da bunların hepsini ben uyduruyordum, kim bilir?

Kafamdan hızlı bir liste yaptım;

Depresif duygular: Tamam.

Sevdiğine ulaşamama, hasret, acı: Tamam.

İştahsızlık: Tamam.

Yalnızlık: Tamam.

Görüldüğü üzere, cuma akşamı, annemi de havalanına bıraktıktan sonra dairemde tek başıma, ışıkları bile açmadan oturup karşımdaki karanlığı izlemem için

gerekli ve yeterli şartlar tamamıdı. Eh, ben de öyle yaptım. Ta ki telefonuma bir kısa mesaj gelene kadar.

Evet, beni bu durumun içinden kurtarabilecek tek adam, yani Cahit Atlas Karahan mesaj atmıştı. Kahramanıma minnet dolu sözler yağdırarak mesajı açtığımda ekranda, *'Balkona çık.'* yazıyordu. Nedenini niçinini düşünmeyi boş verip, pofuduk terliklerimi ayaklarıma geçirerek balkona çıktım. Balkon korkuluğuna yaklaştığım sırada bir 'pişşt' sesi duyup başımı sağa çevirdim.

"Buradayım," dedi Atlas, kendi dairesinin balkonundan. Akşam karanlığında yüzünü tüm ayrıntılarıyla göremesem de mavi gözlerinin ışıltısı bana ulaşıyordu.

Gülümseyerek, "Selam," dedim. "Nasılsın?"

Derince ve sıkıntılı bir şekilde iç çekip, "Delirmek üzereyim," diye cevap verdi. "Buraya kadar kaçabilmek için anneme, tuvalete gidiyorum dedim. Bütün bunlar çok saçma."

Elimde olsa kollarımı ona uzatıp yanaklarını sıkar, bu huysuz halinin beni ne kadar eğlendirdiğini ona gösterirdim ama tek yapabildiğim hafifçe kıkırdayıp, "Yazık sana," demek oldu.

"Bana acıyorsun yani. Güzel. O zaman bu zavallı, kolu alçıda, annesinin esareti altındaki adamın ricasını kırmazsın."

Atlas'a ne kadar âşık olursam olayım, çizim defterlerimde boynuzlarını silemememin sebebi işte buydu. Adam dünyadaki en yakışıklı, en sevimli şeytandı. "Neymiş bakalım o rica?" derken bile ona hayır diyemeyeceğim ortadaydı.

Tek elini, yeniden uzamaya ve kıvırcıklaşmaya başlamış saçlarının arasına atıp yüzünü hafifçe buruşturdu. Sıkıntılı bir sesle, “Yarın Elif’in nişanı var,” dedi. Elif, Atlas’ın vefat eden abisinin sevgilisiydi, hatırlarsanız. “Tek başıma gitmek istemiyorum ve... belki... yani bana eşlik edersen güzel olur. Tabii herhangi bir planın yoksa.”

İşte, fırsat tıpkı bir overlok makinesi gibi ayağıma gelmişti! Nişana Gülsüm Hanım’ın geleceğini hiç ama hiç zannetmiyordum. Yani Atlas’la tamamen baş başa olacaktık. Nişana katılan yüzlerce kişiyi saymazsak tabii... Ama içimden bir ses onları da atlatmanın ve Atlas’ı sakın bir yere çekip, hissettiklerimden bahsetmenin çok zor olmayacağını söylüyordu.

“Gelirim tabii!” diye atıldım Atlas’ın beklemediği bir hevesle. Ben de beklemiyordum açıkçası ama çok üstünde durmadım. “Kaçta alırsın beni?”

Atlas küçük ve şaşkın bir gülümsemeye, “Yedi buçuk iyi mi?” diye sordu.

“Harika,” dedim.

“Harika,” diye tekrar etti.

Birkaç saniye orada durup birbirimize gülümsedikten sonra başını balkon kapısına çevirdi. “Annem sesleniyor,” derken sesi neredeyse ağlamaklı geliyordu. Tekrar annesinin yanına gitmeden önce bana dönüp bir kere daha gülümsedi. “Yarın görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Neredeyse dans ederek salona geri döndüm. Bütün

ışıkları açtım ve aslında koca bir gün önümde uzanıyor olmasına rağmen yarın akşam için hazırlanmaya başladım. En güzel elbisemi seçmeli, saçlarımı parlayana kadar taramalı ve en değerli mücevherlerimi takmalıydım. Çünkü nihayet Atlas'ın karşına geçip gözlerine bakarak, onu sevdiğimi söyleyecektim!

Ertesi akşam, saat yediyi yirmi beş gece tamamen hazırdım. Lacivert, ayak bileklerime kadar uzanan, dar kesimli bir elbise giyip saçlarımı düzleştirmiş ve koyu kırmızı bir ruj sürmüştüm. Güzel göründüğümü umuyordum. Zaten birazdan Atlas'ın zili çalacağını göz önünde bulundurursak, bunu ummaktan başka şansım da yoktu.

Mutfağa gidip, heyecanımı bastırmak için bir bardak su içtim ve salona geri dönerken zil sesini işittim. İşte gelmişti. Delice çarpan kalbimi biraz olsun yavaşlatmak umuduyla derin bir nefes alıp kapıya gittim ve açmadan önce yüzüme küçük bir gülümseme kondurdum.

Kapıyı açıp Atlas'la karşılaştığımda nefesim kesildi. Yine siyah bir takım giymişti ama bu defa beyaz bir gömlekle birlikte. Alçılı kolu yüzünden ceketinin sağ tarafını omzuna atmakla yetinmiş olması bile karizmasını bozmuyordu. Saçlarını geriye doğru taramış ve sinekkaydı tıraş olmuştu. Bir nişan kutlamasına değil de fotoğraf çekimine gidiyor gibi görünüyordu. Ve ben de kapıyı açtığımdan beri hayran hayran ona bakmak dışında bir şey yapmıyordum.

Bu düşünceyle kendime gelip, “Selam,” dedim. “Çok hoş görünüyorsun.” Hoş kelimesi Atlas’ın görünüşünün yanında oldukça hafif kalsa da...

“Sen harika görünüyorsun,” dedi bana bakarak. Bunu öyle ciddiyetle söylemişti ki, gerçekten harika göründüğümü hissettim. Hem de giydiğim kıyafetten, yaptığım makyajdan bağımsız olarak...

“Teşekkür ederim,” derken elim istemsizce saçlarıma gitti. “Çantamı alıp geleyim, çıkalım. Olur mu?”

Atlas, başını sallayarak beni onaylayınca evin içinde hızlıca ilerledim ve çantamla ayakkabılarımı alarak onun yanına geri döndüm. Ben dairemin kapısını kilitlerken, Atlas da ikimiz için asansörü çağırmıştı. Arabaya binene kadar hiç konuşmadık. Hadi ben bu gece aşk itirafı yapacağım için gergindim, peki Atlas’a ne oluyordu diye düşünürken, nereye gittiğimizi fark edip irkil-dim. Elif’in nişanına gidiyorduk. Bu, elbette Atlas için kolay bir şey değildi. Ve bunu hatırlamak, kendi endişelerimden sıyrılıp tamamen ona yönelmeme ve onun için endişe duymama sebep olmuştu.

Ortamı yumuşatmak için, “Annenin tek başına evden çıkmana izin vermesine şaşırdım,” dedim muzipçe. “Nişanda, terli sırtına havlu koymak için her an bir yerlerden çıkabilirmiş gibi hissediyorum.” Bu sırada şoför koltuğuna ben geçmiştim, çünkü Atlas’ın kolu alçıdaydı ve arabayı çok da rahat kullanamıyordu.

Gülerek başını iki yana salladı. “Bu öğlen gelip onu alması için babama rüşvet vermek zorunda kaldım,”

dedi. “Ama sonunda kendi başıma hayatta kalabileceğime ikna oldu.”

“Benim annem de dün gitti,” derken iç geçirdim. “Yirmi yedi yaşındayım ama hâlâ annemden ayrılırken ağlayasım geliyor.”

Bana baktığını hissetsem de gözlerimi yoldan ayırmadım. “Bu, senin için oldukça dokunaklı bir itiraf oldu, Naz,” dedi. Sesi muzip ama aynı zamanda şefkatli çıkıyordu.

Umursamazca omuz silktim. “Kim bilir, belki içimde hâlâ büyümemiş küçük bir çocuk vardır...”

Atlas cevap vermedi ama göz ucuyla ona baktığımda sırtıttığını gördüm. Arabaya bindiğimiz zamankinden daha iyi görünüyordu ve bu da kalbimdeki yükü hafifletiyordu.

Nişanın yapılacağı oteli, Atlas’ın yolu tarif etmesiyle navigasyona gerek kalmadan kolayca buldum. Misafirler için ayrılmış otoparka arabayı bıraktıktan sonra, Atlas girmem için alçılı kolunu uzattığında elimde olmadan kıkırdadım. Diğer tarafına geçip sağlam koluna girdim. Bana kalsa elini tutardım ama...

“Tam bir centilmensin.”

“Kimse aksini iddia edemez.”

Davet salonuna girdiğimizde biraz gerildiğimi hissettim. Çünkü ortamda Atlas ve Elif dışında kimseyi tanıımıyordum. Ama Atlas davetlilerin çoğunu tanıyor gibi görünüyordu. Ve iki adımda bir, onunla konuşmak isteyen insanlar tarafından durduruluyordu. Kolundaki

alçı da işimizi kolaylaştırmıyordu doğrusu. Atlas'ın uydurduğu, trafik kazası yapan taksi hikâyesini yarım saat içinde otuz kere falan dinlemek zorunda kalmıştım, artık öyle bir noktadaydım ki, ben bile bu hikâyeye inanmaya başlayacaktım. Ve anladığım kadarıyla buradaki insanlardan sıyrılıp Atlas'la baş başa kalmam da çok kolay olmayacaktı.

Bir ara Atlas'ın etrafını saran insan sayısı o kadar arttı ki, kendimi ondan uzaklaşmış halde buldum. Bunun nasıl olduğunu bile anlamamıştım ama bir bakıverdim, Atlas'tan en az beş adım ötedeyim ve esmer bir kız Atlas'ın alçılı koluna dokunmakta.

İçimi saran kıskançlığın öfkesiyle suratımı asıp Atlas'a baktım. Neyse ki bu ilgiden hoşnut görünmüyordu da içim bir nebze olsun rahatlamıştı. Esmer kızı kendinden uzaklaştırıp orta yaşlı bir kadının ilgisiyle kapana sıkıştığında, beni görmediğini bilsem bile zalimce sıırttım. Ve gidip onu sıkıntısından kurtarmak yerine, kendime içecek bir şeyler almaya karar verdim. *Eee, öyle elin esmerlerine alçısını elletmeden önce düşünecekti bunları...*

Yine de itiraf etmeliyim ki bu, o gece içinde verdiğim en kötü karardı. İçecek büfesinin önüne gittiğimde alkolsüz bir şeyler bulmakta o kadar zorlanmıştım ki, bir bardak meyve suyu alıp geri dönmek tahminimden de uzun sürmüştü. Ve geri döndüğümde Atlas bıraktığım yerde değildi.

İlk başta sakince etrafa bakındım. Adamın uçup gi-

decek hali yoktu, buralarda bir yerlerde olmalıydı. Fakat nereye dönsem Atlas'a benzer birini göremeyince biraz paniğe kapılmaya başladım. Onu görebilmek için başım yukarıda ve önüme bakmadan davet salonunda dolaşmaya koyuldum. Ama salon hem büyük hem de fazlasıyla kalabalıktı. Ve erkeklerin çoğu siyah giydiği için uzaktan hepsi birbirine benziyordu.

İnsanlara dokunmadan, aralarından sıyrılmaya çalışarak adımlarımı sürdürürken, bana doğru gelmekte olan ve elinde bir tepsi taşıyan görevliyi göremedim. Bu cümleden sonra olayın nasıl gelişeceğini az çok tahmin etmişsinizdir ama sizin için yine de özetleyeyim, sevgili okur. Garson, bana çarptı. Elindeki tepsi üstüme devrildi ve bardakların içindeki sıvılar, özene bezene seçtiğim elbisemi sıırılsıklam etti. Neyse ki bu sefer üstüme devrilen tepside kaynar çay yoktu.

Garson, dikkatsizliği yüzünden özürler dileyip dururken, ağlamamak için dişlerimi sıkarak, önemli olmadığını söyledim. Ama işin aslı önemliydi. Hani çok hayalini kurduğunuz, mükemmelleştirmek için zihninizde her ayrıntısını planladığınız günler vardır ve asla ama asla umduğunuz gibi olmaz ya... İşte, bu gece benim için öyleydi. Nişan ortamının romantik olacağını düşünmüştüm. Atlas'la biraz olsun baş başa kalabileceğimizi... Onun bu kadar popüler olacağı ve davet salonunda onu kaybedeceğim aklımın ucundan bile geçmemişti. Bir de saatlerce uğraşıp hazırlanmamın ardından elbisemin mahvolduğu gerçeği vardı tabii...

Omuzlarım yenilgiyle düşerken, kırgın kalbimi de

aldım ve biraz nefeslenmek için otelin bahçesine çıkmaya karar verdim. Daha aşkıımı itiraf etmekte bile bu kadar başarısızken, Atlas'la bir ilişkimiz olursa ne yapacaktım hiçbir fikrim yoktu. Elbette elbisem mahvoldu ve gözyaşlarımı tutamadığım için muhtemelen rimelim aktı diye geri adım atacak değildim ama...

Bahçede, çimenlerin üzerine yerleştirilmiş olan bankın boş olduğunu görüp ona doğru yürürken ayağımı burkunca, hem acıyla hem de öfkeyle ofladım. Ayağımdan çıkmış olan ayakkabıya sinirle baktıktan sonra diğerini de çıkarıp çıplak ayakla, iki üç adım ötedeki banka gidip oturdum. Dirseklerimi dizlerime, alnımı da avucumun içine koyup gözlerimi kapattım. Bu hareketin makyajımı tamamen mahvedeceğini biliyordum ama zaten bu geceden geçmişti artık... Belki de en iyisi yarın Atlas'a bir kavanoz kahve götürüp içimden geçenleri anlatmak olurdu. Meriç dayım bir kavanoz kahveyle Damla yengemi evliliğe kadar götürmeyi başarmıştı sonuçta.

Bu düşünce beni biraz sakinleştirse de kalbim hâlâ bozulan planlarımın yasını tutuyordu ve hâlâ gözyaşlarımı durdurmanın bir yolunu bulamamıştım. Derken ayak bileğimde sıcak bir dokunuş, tam yanı başımda birinin varlığını hissedince başımı kaldırdım. Atlas'ın mavi bakışlarıyla karşılaşınca içimdeki tüm öfke, başı okşanan bir aslanın sakinleşmesi gibi damarlarımda geri çekildi.

Atlas, ayağımdan biraz önce sinirle çıkardığım topuklu ayakkabıyı tek eliyle, beceriksizce ayağıma geçi-

rirken kendimi tutamayıp kıkırdadım.

“Ayağına uydu,” dedi gözlerimin içine bakıp gülümseyerek.

Anın romantizmine hiç uymasa da burnumu çekeerek, “Sana prenses olmadığımı söylemiştim,” diye fısıldadım.

Atlas tek kaşını oyunbaz bir tavırla yukarı kaldırdı. “Külkedisi de prenses değildi. Sonradan oldu.”

“Prensес olmak istemiyorum, Atlas,” derken sesimin titrediğini fark edince bakışlarımı ondan kaçırdım.

Ama çok uzağına gitmeme izin vermedi ve elini yanığıma koyup bakışlarımı tekrar ona çevirmemi sağladı. “Neden ağladın?” diye sorduğunda sesindeki ve bakışlarındaki şefkat o kadar fazlaydı ki, kalbimin göğsüme, hatta bu şehre bile sığamadığını hissettim.

Gözlerimi kapatıp başımı Atlas’ın avcuna yasladım. Dokunuşunun bana iyi gelmesine, hayal kırıklıklarımı bir bir tamir etmesine ve beni sakinleştirmesine izin verdim. Sonra gözlerimi açıp tüm cesaretimle gözlerinin tam içine baktım.

“Sana ne zaman âşık olduğumu hatırlamaya çalışıyorum,” dedim, tıpkı iki ay kadar önce onun söylediğı gibi.

Yüzüne yayılan şaşkınlığı izlemek muazzam bir şeydi. Kaşlarının hayretle yukarı kalkması, mavi gözlerinde tanıdık bir sevincin parlaması ve dudaklarının şaşkınlıkla aralanması... Konuşmasına fırsat vermeden, hafifçe gülümseyerek sözlerime devam ettim. “O çap-

kın gülüşlerinden birini insanlara sergilediğın anlardan birinde mi, yoksa bana şefkatle sunduğın içten bir bakışında mı bilmiyorum. Ama ne zaman fark ettiğimi biliyorum. Sana âşık olduğumu yani...”

Atlas önümde diz çökmüş halde, neredeyse nefes almadan, gözlerini bile kırpmadan beni dinlerken konuşmaya devam ettim. “Altın Diyar Kulübü’nde ydik. Son gecemizdi. Efkân beni, senin yanına bıraktıktan sonra tartışmıştık ve gitmek için arkamı döndüğümde beni tutup kendine çekmiştin. Sonra bana, ‘Gitme,’ demiştin. Öyle güzel bakıyordun ki, zaten kalmak dışında bir seçeneğim yoktu.”

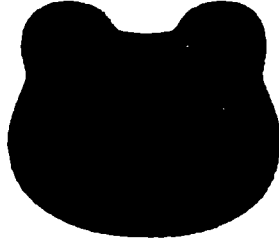
Gözlerimi hafifçe kırpıştırdığımda birkaç damla gözyaşı daha yanağıma doğru süzüldü. Ama durmadım. Hayal ettiğimle alakası bile olmayan ama her şeyiyle çok doğru hissettiren aşk itirafına devam ettim. “İşte, o zaman fark ettim,” dedim. “Sana ne zaman âşık olduğumu hatırlamıyorum. Geçmişe dönüp baktığımda, senin gibi bir şeytanın neresine bu kadar tutulduğumu da anlamıyorum ama her geçen saniye sana daha çok kapılıyorum. Kendimi senden uzak tutamıyorum, Atlas.”

Konuşmanın nispeten daha zor kısmına geçmeden önce derin bir nefes alıp verdim. Dudaklarımdan titreyerek dökülen soluğum beni korkuttu. İlk defa bir insanın karşısında böyle savunmasız kalıyordum. İlk defa gönüllü olarak kendi hislerimi sözcüklere böyle ayan beyan döküyordum.

“Bunu sana defalarca söylemek istedim diyemem, çünkü korkuyordum. Hâlâ korkuyorum. Seni incittiğim ve üzdüğüm için çok üzgünüm ama inan ben de senden daha iyi bir halde değildim. Bunun... yaptığım en zor şey olduğuna inanmak zorundasın.”

Gözyaşlarımı durmaya zorlayıp bir titreşim nefes daha aldım. Bu sırada titreyenin sadece nefesim değil, bütün vücudum olduğunu fark etmiştim ama umursamadım. “Nihayet bunu söyleyebildiğim için çok mutluyum. Seni seviyorum, Cahit Atlas Karahan. Ve beni öpsen de muhtemelen bir prensese falan dönüşmeyeceğim ama sen de zaten bu cadiya âşık olmuştun, değil mi?”

Nihayet sözlerim bittiğinde nefesimi tutup Atlas’ın tepkisini beklemeye başladım. Ve bu, hiç uzun sürmedi. Yanağımdaki eli boynuma, oradan enseme kaydı. Adımı küçük bir fısıltıyla, sayıklarcasına söyledikten sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Beni öptüğünde ne o bir kurbağaya dönüştü ne de ben aniden bir prenses oluverdim. Her şey olduğu gibi kaldı. O, çapkın bir şeytandı, bense her önemli günde üstüne bir tepsi devirmeyi beceren huysuz bir cadı. Bu, bir masal değildi. Ve aşk, tamamen gerçektir.

- 23 -

Atlas geri çekildi ve ben hâlâ titrerken gözlerimin içine dikkatle baktı. Söyleyeceği şeyi nefesimi tutmuş beklerken, “Bu aralar çok fazla ağrı kesici içiyorum ve çok fazla rüya görüyorum,” diye mırıldandığını işittim. Sesi şüphe ve tereddüt dolu çıkıyordu. “Bu, bir rüya değil, değil mi?”

Onun mavi, şaşkın gözlerine bakarken kendimi tutamayıp küçük bir kahkaha attım. “Eğer ikimiz de aynı rüyayı görmüyorsak, hayır, bir rüya değil.”

Bir an durup düşündükten sonra, “Güzel,” dedi ve beni tekrar öptü. Gülerek kollarımı boynuna doladım ve bu yakınlığın kalbimdeki buzları eritmesine izin verdim.

Yeniden geri çekildiğinde elini tekrar yanağıma getirdi. Bakışları hızlıca yüzümü dolaştı. Kafasında bir sürü olduğunu yüzündeki ifadeden anlıyordum. “Burada oturmuş, beni sevdiğin için mi ağlıyordun?” diye sorarken sesine gizlenmiş bir gülümseme vardı.

“Hayır,” dedim iç çekerek. “Seni kaybettim. Davet salonunda yani. Sonra garsonla çarpıştım ve üstüme bir tepsi devrildi. Yine. Neyse ki bu defa içecekler sıcak değildi. Bir an her şey çok üst üste geldi ve... Bilmiyorum. Ağlıyorum işte.”

“Seni tepsilerden uzak tutmak için iyi bir strateji geliştirmem lazım,” derken genişçe sıırttı. “Onun dışında... Bunlar pek seni ağlatacak şeylere benzemiyor, Naz. Ayrıca karşılaştığımız andan beri titriyorsun. Neyin var? Söyle bana.”

Beni bu kadar iyi tanıması karşısında ne diyeceğimi bilemeyerek birkaç saniye bocaladım. Sonra derin bir nefes alıp anlatmayı denedim. “Son zamanlarda ben... yani bir haftadır... hislerimi sana söylemeye çalışıyorum. Ama asla yalnız kalamadık. Söyleyeceğim şeyler sürekli ertelendi ve... ve sanki bütün korkularımı yenmiş gibi davranıyorum ama yenemedim, anlıyor musun? Hâlâ savaşıyorum ve kendimi çok yorgun hissediyorum. Sanki maraton koşmuşum gibi geliyor. Biliyorum saçma ama...”

“Şşşt...” Beni susturup gözlerimin içine baktı. “Sakinleş.” Sesi sanki uzanıp saçlarımı okşuyordu. Kalp atışlarımı yavaşlatıp düzene sokuyor ve paniği, içimden

uzaklaştırıp götürüyordu. “Sana bir sır vereyim mi? Bana karşı boş olmadığını zaten biliyordum.”

Onun dudaklarındaki geniş gülümsemeye ilk defa bu kadar yakından bakıyor olmanın rehavetine kapılıp ben de gülümsedim. “Sana bir sır vereyim mi?” dedim onu taklit ederek. “Ben de bunu bildiğini biliyordum. Hastanedeyken, bayılmadan hemen önce söylemiştin. Ama sonra unuttun.”

Küçük bir kahkaha atıp hafifçe yanağımı okşadı. “Repliklerimi çalmayı kes artık, kadın.” Gülümsemesi yavaşça küçüldü ve en sonunda yalnızca anısı kaldığında, “Seni bu kadar korkutan ne?” diye sordu.

İşte, yüz puanlık soru buydu. Peki, bunu nasıl anlatabilirdim? Bunu, hayatım boyunca bana en yakın olan insanlara bile anlatmaktan kaçınmışken, üstelik duygularımı ifade etmekte bu kadar beceriksizken Atlas’a nasıl anlatabilirdim? Kendi kendime bile kelimelerle ifade edemediğim için günlüklerime çizimlerle aktarıyordum olanları. Tüm o düşünceleri kelimelere kendi başımayken bile dökemiyordum. Şimdi böylesine heyecanlıyken ve kelimenin tam manasıyla tir tir titriyorken nasıl başaracaktım?

Bu düşüncelerin arasında debelenip dururken, zihnimden geçen tek bir kelime kafamın içindeki hayalî ampulü yakıverdi. *Günlüklerim!*

Aklıma gelen dâhiyane fikirle aniden ayağa kalktığımda Atlas bir an sendeledi. “Bunu, sana açıklayamam ama gösterebilirim,” dedim hızlıca. “Ama evime gitmemiz lazım. Gidebilir miyiz?”

Atlas ayağa kalktı, sonra benim ayaklarıma kısa bir bakış atıp, “Ayakkabının diğer tekini de giyersen neden olmasın?” dedi.

Dediğini yaptıktan sonra onu, sağlam elinden tutup neredeyse sürükleyerek otoparka getirdim. Arabaya bindiğimizde bana şaşkın ve tedirgin bakışlar atıyordu ama umursamadım. Bu cesareti kaybedersem bir daha asla bulamayabilirdim. O yüzden bir an önce eve gidebilmek için gaza bastım. Ve yolda geçirdiğimiz süre boyunca titrememeye çalıştım.

Arabaya bindiğimiz hızla arabadan inip binaya girdik. Asansör yukarı o kadar yavaş çıktı ki, geçen sürede aklımı neredeyse yitirecektim. Hatta muhtemelen Atlas şu an çoktan aklımı yitirdiğimi düşünüyordu ama sesini çıkarmıyordu. Canım benim.

Daireme girdiğimizde Atlas’ı salona götürüp bir koltuğa oturttum ve sanki bir yere gidecekmiş gibi, “Burada bekle,” dedim. “Şimdi geliyorum.”

Koşturarak odama gittim ve küçük kitaplığın en alt rafına dizdiğim günlüklerimin arasına daldım. İhtiyacım olan üç taneyi çekip çıkarmam saniyelerimi aldı yalnızca. Sonra ayağa kalkıp derin bir nefes aldım, geldiğimin aksine, çok yavaş adımlarla salona geri döndüm. Kalbim sıkıntıyla ve korkuyla kabarıp göğsümü zorlarken, Atlas’ın bakışlarını görünce biraz sakinleştim. Yanına gittim, tam karşısında olup gözlerine bakabilmek için orta sehpanın üzerine oturdum. Ve elimdeki günlüklerden ikisini ona uzattım.

Merakla karışık bir tereddütle defterleri alıp karıştırmaya başladığı sırada, “Bunlar ne?” diye sordu.

“Bunlar benim günlüklerim,” dedim. Hayatımda seşimin kendime güvensiz çıktığı nadir anlardan biriydi. “Kelimelerle aram pek de iyi değil. O yüzden çizerek günlük tutuyorum. Ve yine kelimelerle aram pek de iyi olmadığı için sana bunları gösteriyorum.”

Başını defterlerden kaldırıp birkaç saniye yüzüme baktı. Bakışlarını keşke size tarif edebilseydim. Ama imkânsızdı. Sadece içimde uyandırdıkları heyecandan, aşktan ve güven duygusundan bahsedebilirdim. Evet, *güven*. Bana baktığında sakinleşmemi söyleyen ve her şeyin daha iyi olacağına, içimdekilerden birine bahsetmenin beni incitmeyeceğine ikna eden şey buydu.

Bir şey söylemedi. Bakışları tekrar önündeki defterlere döndü. Bariz bir merakla sayfaları çevirmeye başladı. Ben de utançla bakışlarımı ondan kaçırdım. Salonda sessizlik hâkimdi. Yalnızca Atlas’ın çevirdiği sayfaların hışırtısı ve benim kalp atışlarımın gümbürtüsü duyuluyordu.

Gözlerimi bilerek Atlas’ın yüzünde tutuyordum. Gözlerine değil de alnına, çenesine falan bakıyordum. Çizdiğim şeylere bakmak beni utandırıyordu çünkü. Sürekli ileri atılıp, ‘Ay, bak burada şunun burnunu yamuk çizmişim, ver hemen düzeltelim,’ tarzı şeyler söyleyesim geliyordu. Oysa konumuz, sanat değildi. Konumuz, çizimlerimin güzelliğinden ziyade neyi çizdiğimle alakalıydı.

Dakikalar sürünerek geçti. Atlas bazı sayfaları hızlıca geçerken, bazı sayfalarda çok oyalandı. Kaşları sürekli çatıktı. Bazen bir şeye hafifçe gülümsüyor ama çok geçmeden eski ciddiyetine geri dönüyordu. İlk defteri bitirip ikincisine geçtiğinde bir şey söylemesini bekledim ama konuşmadı. Eline aldığı ikinci defter kısa süren – bana göre uzun – tek ciddi ilişkiyi konu alıyordu. Ve onu incelerken Atlas’ın ciddiyeti, yerini göz devirmelere, çenesini sıkmalara, çeşitli kıskançlık emarelerine bıraktı. Ben de nihayet az da olsa gülümseyebildim.

“Gerçekten mi?” diye yükseldiği sırada, Furkan’ın bana evlilik teklif etmesinin ardından gelen kavgamızı inceliyordu. Başını iki yana sallayarak, tükürürcesine, “Salak herif,” dediğinde içimde bir fay hattının kırıldığını hissettim. Ardından kopan deprem binlerce kilometre öteden hissedilmiş olmalıydı.

Ben, hiç böyle deli sevdaların kadını olacağımı düşünmemiştim. Bir adama bakarken yüreğimin böyle sıkışacağı, uzanıp o adamın yanaklarını deli gibi öpmek isteyeceğim hiç aklıma gelmemişti. Size demiyorum ki, yakışıklı bir adamla kendimi el ele hiç hayal etmedim. Sadece bu, umduğumdan çok fazlasıydı, bunu söylüyorum. Atlas’a bakarken, benim bile tanımadığım bir parçam içimden çıkıp her seferinde bana el sallıyordu. Kendimden geçmeden, olduğum insandan ödün vermeden, sadece kendime ait farklı bir parçayı keşfederek ilerliyordum Atlas’ın yanında. Daha tutkulu, daha cesur, daha deli bir parçamdı bu.

Bugüne dek aşmayı bile düşünmediğim şu duvarlarda açtığım gediklere bakın, diye bağırmak istiyordum! O gediklerden içeri sızan şu ışığa bakın! Bu aydınlığın gözlerimi kamaştırdığını inkâr etmiyordum elbette ama aynı zamanda bu ışık kalbimi ısıtıyordu. Aynı zamanda içimde, kıyıda köşede, karanlıkta kalan neyim varsa gözler önüne seriyordu.

Bütün engeller yıkıldığında, her şey geride kaldığında Atlas'ı daha da çok seveceğimi fark edince gülümsedim. Daha şimdiden her sözünü ve mimiğini aklıma kazıdığım bu adam, her şeyin sonunda ve kaçınılmaz olarak, bütün aşkıma sahip olacaktı. Bu, korkunç ve muhteşem bir şeydi. Bu, kaburgalarımın arasına sıkışmış kalbimin tam olarak istediği şeydi.

Ben, Atlas'ı sevmek istiyordum; hiçbir duvarın ardına saklanmadan, kendimi âşık bir kadın olarak tanıyarak ve yürüyebileceğim tüm o çiçekli yolları gerekirse yalın ayak koşarak.

Elindeki defteri kapattığında – ki defterin sonlarında mezuniyetim gibi daha pozitif anılar vardı – bir şey söylemeden bir süre önüne baktı. Sonra nihayet bana dönüp, kucağımdaki üçüncü defteri işaret etti. “Ona da bakacak mıyım?”

Dudaklarımı büzdüm. “Evet, ama şunu unutma; ikimizin çok nahoş bir karşılaşması oldu,” derken defteri ona uzattım. “Baştan söylüyorum ki, sonra ‘vay efendim bu ne böyle?’ falan deme.”

Defteri elimden alırken bakışlarını kısıp şüphe dolu

gözlerle bana baktı. Ama bir şey söylemedi. Ta ki sayfaları hızla ilerletip meşhur tanışmamızın olduğu sayfaya gelene dek... Kendi çizimini gördüğünde öyle bir kahkaha attı ki, fırlayıp boynuna nasıl sarılmadım bilmiyorum. “Boynuzlar mı?” dedi bastıramadığı sırtışıyla. “Gerçekten mi Naz? Bu kadar acımasız mıydın?”

Muzipçe gülümseyerek omuzlarımı yukarı kaldırdım. “İyi tarafından bakarsan bir pelerinin de var.”

“Tayt giyiyorum,” derken sesi öyle isyan dolu çıktı ki, gülmemek için kendimi tutmayı deneyemedim bile. “Tayt! Bunu, halı saha arkadaşlarım görse bir daha insan içine çıkamam, biliyor musun?”

“Görmezler, merak etme,” dedim kıkırdarken. “İkimiz arasında bir sır bu.”

Sanki sabır diliyormuş gibi yukarı bakarak başını salladı. Sonra tekrar dikkatini deftere verdi. Diğer defterleri incelerken yüzünde hep olumsuz ifadeler vardı. Bundayla tüm sayfaları küçük kahkahalar atarak ya da gülümseyerek çeviriyordu. Altın Diyar’daki günlerimize bakarken mavi gözlerindeki ışıltı inkâr edilemezdi. Onu anlıyordum. O sayfalara ben de aynı bu şekilde bakıyordum.

Sıra balkondaki malum geceye geldiğinde gülümsemesi iyice küçüldü. Çizdiklerime baktı; ikimizin çizimleri, bana aşkını itiraf ettiği sırada aklımda parlayan o tatsız anılarla bölünüyordu. O gece Atlas’ın önünde hiç ağlamadığımı biliyorum ama bu defterdeki çizimlerin neredeyse hepsinde ağlıyordum. Atlas’ın eli hayalî göz-

yaşlarımın üzerinde dolaştığında tükendiğimi hissettim. O ana dek duygularıma teslim olmamış olsaydım bile, bunu gördükten sonra direnmek gibi bir seçeneğim kalmazdı. Pelte gibi yere yığılıverirdim.

Sonra onun Azerbaycan'a gittiği sayfalara geldi. O çizimlerde ağlamasam da yüzüm genel olarak asıktı. Atlas'ın bana e-posta gönderdiği zamanlar hariç elbette. Ayrıca arabadaki radyoyu çalıştırıp Galway Girl şarkısını duyduğum andaki tepkimi de, parçalanana kadar kafamı direksiyona vurmak suretiyle resmetmiştim. Bu manzara Atlas'ın hem sırtmasına hem de yüzünü buruşturmasına sebep olsa da, eh, o an gerçekten kafamı direksiyona vurarak parçalama havasındaydım.

Atlas'ın elindeki defter kafamı cam kapıya çarptığım günün anısıyla sonlanıyordu. Açıkçası ondan sonra olanları resmedecek vakti henüz bulamamıştım. Motor yarışını ve Atlas'ın kazasınıysa resmedecek kadar aşamamıştım. Ne zaman aşabileceğim konusunda bir fikrim de yoktu.

Defteri kapattığında birkaç saniye sessizce yüzüme baktı Atlas. Bakışlarındaki şefkat boğazımı düğümlüyordu. Beni anlayabildin mi, diye sormak istiyordum delicesine. Âşık olduğun kadının bu kırılğan tarafı seni de korkuttu mu?

Sanki zihnimin içindeki sesleri duymuş gibi hafifçe tebessüm etti. Ardından, "Ne hissettiğini tam olarak biliyorum diyemem, Naz," dedi. "Ben mutlu bir ailede büyüdüm. Annemle babam en fazla, anneannelere

mi gideceğiz, yoksa babaannemlere mi diye bayramda önce kavga etmiştir. Abimin vefatı bile ikisini birbirinden uzaklaştırmadı. Bu yüzden, yaşadıklarının nasıl hissettirdiğini sadece tahmin edebilirim. Ama korkularını anlıyorum. Gerçekten. Şimdi her şey mantıklı geliyor. Neden öyle titrediğini biliyorum artık. Neden beni sevdiğini söylerken bayılacakmış gibi görüldüğünü...”

Sağlam olan elini uzatıp usulca saçlarımı okşadığında ağlamamak için gözlerimi kırptırdım. Hayatım boyunca böyle şefkatli hareketlerden kaçmıştım, çünkü biri gelip başınızı okşadığında ona direnme şansınız olmuyordu. Bütün yaralarınızı ortaya sermek zorunda kalıyordunuz. Oysa şimdi Atlas’tan kaçmak değil, onun bu şefkatinin üstüne bir yuva kurmak ve hep orada kalmak istiyordum.

“Keşke geleceğimizin muhteşem olacağının garantisini sana verebilseydim. Keşke her şeyin sorunsuz gideceğini ve birbirimizi asla ama asla incitmeyeceğimizi söyleyebilseydim. Fakat boynuzları olan süper kahramanların bile yapamayacağı şeyler vardır.”

Minik bir kahkahamı birkaç damla gözyaşım takip etti ama Atlas yanaklarımdaki damlaları eliyle hemen yok etti. “Garantisini verebileceğim tek şey, sana gerçekten ve delicisine âşık olduğum,” derken fısıldıyordu. “Sana, daha önce hiç olmadığım gibi âşığım, Naz. Sana, şiir okumak isteyecek kadar âşığım ama ezberimde hiç şiir yok. Sana o kadar âşığım ki, eğer zamanda geri gidebilseydim, sırf sana okuyabilmek için onlarca şiir ezberlerdim.”

Öyle geniş gülümsedim ki yanaklarım acıdı. Ama ne yapabilirdim? “Sen pek şiir adamı değilsin zaten,” diye mırıldanırken, Atlas’ın avucuna kedi gibi kıvrılmama ramak kalmıştı.

“Değilim, evet,” dedi gülerek. Hafifçe çarpık dişlerini bile seviyordum. “Ama işte, sen bana şiir bile okutursun. İşte, senden uzak durabilmem için ülke dışına çıkmam gerekir ve gitmek için arkamı döndüğüm anda, geri gelmek için gün saymaya başlarım. Bana nasıl bir büyü yaptıysan artık.”

“Güzel bir büyüymüş. Kendimi tebrik ederim.”

Küçük kahkahasının arasından, “Cadı,” diye mırıldandıktan sonra derin bir nefes alıp biraz ciddileşti. “Seni seviyorum,” dedi gözlerimin tam içine, tüm samimiyetiyle bakarak. “Ela gözlerini, küçük, sivri burnunu, kalkık üst dudağını, yanağındaki beni... Ve bunların da ötesindeki gerçek seni. Tehditkâr bakışlarını, omuzlarını dik tutuşunu, gülerken gözlerinin kısılıp yok olmasını, her daim söyleyecek zekice bir şeyler bulmanı seviyorum. Seninleyken geçen bir saniyemin bile ziyan olmadığını hissediyorum, üstelik ne yaptığımız da önemli değil. İster muhabbet edelim, ister didişelim, ister sessizce sadece arabada yolculuk edelim. Gün bittiğinde elimde sadece bu anlar kalıyormuş gibi geliyor bana. Sanki sadece seninle geçirdiğim anların kayda değer bir ehemmiyeti var da diğer hepsi boşunaymış gibi. Bu yüzden, eğer beni kabul edersen, Naz, bunun, ikimizin arasındaki bu muazzam, bu eşsiz şeyin yürümesi ve

bizi mutlu etmesi için elimden ne geliyorsa yapacağım.
Sana yemin ederim.”

Ona inanıyordum. Ona bir şans vermeden önce bile elinden gelenin en iyisini yapmıyor muydu zaten? Beni bunaltmadan kendisini unutturmama çabalarını, her koşulda yanımda olmaya çalışmasını, içimi titreten yumuşacık bakışlarını hangimiz fark etmedik, sevgili okur? Bu yüzden ona inanıyordum. Ve bundan pişmanlık duymayacağımı hissediyordum. Üstelik şöyle bir düşününce... Ne ben annemdim ne de Atlas'ın babamla uzaktan yakından bir alakası vardı. Yani...

“İkimiz birden sevinebiliriz, göğе bakalım²,” dedim usulca. Atlas'ın şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdığını görünce, şiirin ezbere bildiğim son kıtasını, onun mavi gözlerinin içine bakarak okumaya başladım.

“Senin bu ellerinde ne var bilmiyorum göğе bakalım

Tuttukça güçleniyorum kalabalık oluyorum

Bu senin eski zaman gözlerin yalnız gibi ağaçlar gibi

Sularım ısınsın diye bakıyorum ısınıyor

Seni aldım bu sunturlu yere getirdim

Sayısız pencerem vardı bir bir kapattım

Bana dönesin diye bir bir kapattım

Şimdi otobüs gelir biner gideriz

Dönmeyeceğimiz bir yer beğen başka türlüğü güç

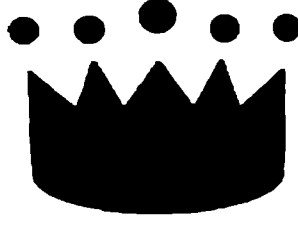
Bir ellerin bir ellerim yeter belliyelim yetsin

2 Turgut Uyar'ın 'Göğе Bakma Durağı' isimli şiirinden alıntıdır.

*Seni aldım bana ayırdım durma kendini hatırlat
Durma kendini hatırlat
Durma göğ'e bakalım."*

Şiir bittiğinde Atlas'ın yüzündeki ifadeyi birkaç saniye izledim, ardından, "Şiir okunmayı hak eden tek insan ben değilim," dedim. "Sen de hak ediyorsun, Atlas. Hem de çok fazlasını. Keşke daha öncesinde bu kadar cesur olabilseydim ama geçmiş için oturup hayıflanmayacağım. Ve ben de bunu yürütmek için elimden geleni yapacağım, söz veriyorum. Çünkü karşı dairemdeki mavi gözlü şeytanı çok seviyorum."

Beni kendine çekip tek koluyla sıkıca sarıldığında, içimdeki sayısız pencere bir bir kapandı. Atlas'a dönüşüm diye bir bir kapandı. Dönemeyeceğimiz bir sevda beğendik. Başka türlü için zaten çok geçti.

- 24 -

Kendimi ‘Hayat Sevince Güzel’ filmindeki Ayşecik gibi hissederek uyandığım bir sabahtan merhaba, sevgili okur. Dün, Atlas’la yaptığımız konuşmanın ardından yatağa bitik ama mutlu girmiştım. Hayaller kurarak muhteşem bir uykuya daldıktan sonra, gayet dinç ve yine mutlu bir şekilde uyandım. Kendimi gerçekten Ayşecik gibi hissediyordum. Yataktan doğrulduğumda gülümseyerek gerinmiş, elimi yüzümü yıkadıktan sonra da mutfakta dans ederek kahvaltı hazırlamaya girişmiştim. Çay suyunu koyarken, bir yandan da o meşhur şarkıyı mırıldanmasam Yeşilçam’ın hatırı kalırdı elbette.

“Hayat sevince güzel,
Sevince tatlı günler,
Bir kuşu bir kelebeği,
Bir şeytani sevin yeter.”

Yumurtaları hızlı hızlı çırparken, bu aptalca kelime oyununa güldüğümü fark ettim. Aşkın insan IQ’sunu aniden düşürdüğüne dair bir şeyler okumuştum, fakat beni espri anlayışından vurmuş olması çok adice bir hareketti. Dayım görse beni yeğenlikten reddederdi. Onun yanındayken bu aralar espri yapmaktan kaçınsam iyi olacaktı anlaşılan.

Yumurtayı, peynirle güzelce çırpıp tuz ekledikten sonra tavaya döktüm, kaynayan suyla çayı demledim ve kahvaltılıkları masaya dizdim. Buzdolabından çıkardığım domates ve salatalığı doğramadan önce cep telefonumdan Atlas’ın numarasını bulup arama simgesine dokundum ve telefonu omzumla başımın arasına sıkıştırıp bıçağı elime aldım. Domatesi ikiye böldüğüm sırada Atlas telefonu açtı ve uykulu sesiyle, “Alo?” dedi.

“Hâlâ uyuyor musun sen?” diye sordum azarlar bir tonda. “Kahvaltı on beş dakika sonra hazır olacak. Eğer yetişemezsen peynirli omlet yiyemezsin.”

Karşı tarafta kısa bir sessizlik yaşandı. Muhtemelen Atlas yine rüya görüp görmediğini kontrol ediyordu. Beni aşk çarpmıştı, onu da ağrı kesiciler. Dünyanın en şapşal çifti olma yolunda sağlam adımlarla ilerliyorduk işte. “On dakika sonra oradayım,” dedi nihayet, ardından hemen telefonu kapattı. Buna sevindim, çünkü bir

de ‘önce sen kapat’ klişesi yaşamayı kalbim kaldırmazdı. Kendime saygımı henüz o kadar yitirmemiştim. Telefonu masanın üzerine bırakıp, doğradığım domates ve salatalıkları bir tabağa koydum.

Gerçekten de on dakika sonra kapı çaldığında, üstüme bir kot pantolon ve pembe bir tişört geçirerek zamanı zor bulmuştum. Koşturarak kapıyı açtığımda Atlas’ın gülümseyen yüzüyle karşılaştım. Onu görür görmez içimde bir şenlik meydana kuruluyordu. Kulaklarım kalbimden gelen davul zurna sesleriyle uğuldarken, düzenli nefes alıp vermem de zorlaşıyordu haliyle. Yine de elimden gelenin en iyisini yapıp genişçe gülümseyerek, “Hoş geldin,” dedim. Geri çekilip, içeri girmesine izin verdim.

“Hoş buldum.” İçeri girdiğinde önce kapıyı kapatmamı bekledi, ardından beni kendine çekip başıma bir öpücük kondurdu.

Sırf onunla biraz uğraşmak istediğim için, “Hayırdır?” diye sordum. “Bu ne samimiyet?”

Geri çekilip yüzüme şüpheli bir bakış attı ama bastırmaya çalıştığım gülüşümü pek de bastıramadığım için o bakış hızla kayboldu. Ve yerini oyunbaz olanlardan biri aldı. “Beni kandıramazsın, cadı,” dedi. “Dün gece bana aşkını itiraf ettin, bensiz yaşayamayacağını tüm dünyaya haykırdın, gözlerimin içine bakarak şiir okudun... Bunların rüya olmadığını biliyorum.”

Önce, itiraz etmek için kaşlarımı çatıp öfkeli, derin bir nefes aldım. Ardından taktik değiştirip omuz silk-tim. “Evet,” dedim. “Yaptım. Ne olmuş yani?”

Atlas'ın yüzünü geniş bir sırıtış kapladı. Mavi gözleri kısıldı, hafif çarpık dişleri göründü, yanağında belli belirsiz bir çukur oluştu. "Sana bayılıyorum, kadın."

İçime dolup taşan, tribünlere koşup üçlü çekirtme arzusuyla derin bir nefes aldım. Kendimi bir futbol sahasında, alkışlar eşliğinde 'Cahit Atlas!' diye bağırان insanlara doğru koşarken hayal etmek aniden gülmeme sebep oldu. Gülerken uzanıp Atlas'ın elini tuttum ve onu peşimden mutfağa sürükledim.

"Omletini yerken de bayılabilirsin bana," dedim. Oturması için sandalyesini çektiğimde tek kaşını kaldırıp bana 'gerçekten mi?' dercesine baktı.

"Sadece tek kolum alçada, Naz. Lütfen bana inme inmiş gibi davranma."

Sandalyeye oturduğunda ellerimi omuzlarına koyup, "Allah korusun, Cahit Atlas," dedim. "Böyle şeyler söyleme."

Çayları doldurmak için ocağa yöneldiğim sırada hıhlayarak güldüğünü işittim. Bardağına çay koyarken ona ayıplayan bir bakış attım. "Tam adımı söylemen hoşuma gidiyor," dedi bakışlarımı umursamayarak. "Sanki önemli biriymişim gibi hissettiriyor."

Gülerek, "Zaten önemli birisin," diye cevap verdim. "En azından benim için."

Karşısındaki sandalyeye oturana dek beni izledikten sonra, "Buna alışmam biraz zaman alacak," dedi. "Senden böyle şeyler duymaya yani."

"Alışırısın, alışırısın," derken boş duran kahvaltı taba-

ğını işaret ettim. “Şimdi bir şeyler ye. Karnını doyurman lazım ki ilaç içebilesin.”

Derin bir iç çekip başını iki yana salladıktan sonra, itiraz etmeyerek tabağına biraz omlet, biraz zeytin ve biraz domates aldı. Aslında ileri atılıp ona yardım etmek istiyordum ama bundan hoşlanmayacağını bildiğim için, sandalyeme sinip onu izlemekten öteye gide-medim.

Tam bugün bir planı olup olmadığını soracağım sırada telefonumun çaldığını işittim. Uzanıp telefonu elim-e aldığımda Meriç dayımın aradığını gördüm. Ve yüzümü buruşturdum. Çünkü muhtemelen, Atlas’la konuşup konuşmadığımı soracaktı ve bu sorulara Atlas’ın yanında cevap vermek istemiyordum. Yine de telefonu cevapladım, çünkü ben hayırlı bir yeğendim.

“Alo?”

“Günaydın, bücür. Nasılsın?”

“İyiyim,” dedim dayımın neşeli sesiyle iyi hissederek. “Sen nasılsın?”

“Harikayım. Damla muhteşem bir kahvaltı hazırlamış ve şu an gözlemelerle bakışıyorum.”

Kendi hazırladığım masaya bakıp, gözlemelerin eksikliğiyle dudaklarımı bir çocuk gibi büzdüm. “Çok kötüsün,” dedim huysuz bir sesle.

Beni sinir ettiği için keyiflenerek güldükten sonra, “Sen ne yaptın?” diye sordu. “Konuştun mu bizim âşık oğlanla?”

İşte, beklediğim soru gelmişti. Geç bile kalmıştı.

Ama şimdi yahıtlamayacaktım elbette. Dayımın anlamasını umarak, “Biz de Atlas’la kahvaltı yapıyoruz şimdi,” dedim. “Selamı var sana.”

Umduğum gibi de oldu. “Tamam, tamam. Anlaşıldı,” dedi dayım. “Sonra ararım ve inşallah bu defa gerçekten Atlas’la konuşmuş olursun, Naz. Yoksa ben gidip çalacağım çocuğun kapısını çiçek ve çikolatayla.”

“Evlisin sen,” dedim düz bir sesle. “Kendine gel, Meriç Aybars.”

“Sana isteyeceğiz herhâlde, kızım. Benim ne işim olur elin Atlas’ıyla? Kapatıyorum ben, sen saçma sapan konuşurken gözlemeler soğuyor.”

Bunu söyledikten sonra telefonu kapattı ve ben kendi kendime gülmek zorunda kaldım. Telefonumu tekrar masanın üzerine bırakırken, “Dayın mı?” diye sordu Atlas.

Başımı sallayarak onayladım. “Selamı var.”

“Aleykümselam,” dedi ağzına bir lokma omlet atmadan önce. Lokmasını yavaşça çiğneyip yuttuktan sonraysa, “Ona bahsedecek misin bizden?” diye sordu. “Yani onunla arkadaşın olarak tanıştım ama beni sevmiş gibiydi.”

Arkadaş kelimesini duyunca aniden gelen gülme isteğim yüzünden, içmekte olduğum sıcak çay genzi-me kaçtı. Boğulmamak için öksürürken, masanın üzerindeki peçeteye uzandım. Daha bir günlük sevgilimin üstüne çay püskürtmek istemiyordum, lakin hayat beni durmadan köşeye sıkıştırıyordu. Ne yaparsın, sevgili okur...

“Aslında,” dedim biraz mahcup bir bakışla. “Pek de arkadaşım olarak tanışmadın.”

Atlas’ın kaşları merakla yukarı kalktı. “Nasıl yani?”

“Yani şöyle ki... aslında dayım... sana karşı hissettiklerimi biliyordu. Ve o akşam alelade bir arkadaşım-la değil de direkt olarak seninle tanışmak istemişti.” Adamı haberi olmadan görücüye çıkarmıştım resmen. Kahveleri de ona servis ettirsem tam olurdu. Bu, daha önce aklıma neden gelmemişti benim?

Atlas kalkık kaşlarını hafifçe çattı ama öfkeli bir kaş çatma değildi bu. Zira aynı zamanda gülümsüyordu da. “Peki, benim sana olan duygularımı biliyor muydu?”

Sorusuna dudaklarımı birbirine bastırarak ve başımı ağır ağır sallayarak cevap verdim. “O gece, sen gittikten sonra onu aramıştım ve ertesi gün Damla yenge-me olanları anlatırken dayım da öğrendi.”

Utanmış gibi başını öne eğdi. Yüzünde hâlâ geniş gülümsemesi durduğu için henüz paniğe kapılmamıştım. Kaşlarını çatsa epey telaşlanırdım. “Adama, karısını nasıl tavladığını sorup tavsiye istedim, Naz,” dedi kederli bir sesle. “Bir de kalkmış, beni sevmiş gibiydi diyorum.”

Küçük bir kahkaha atarak elimi ‘takılma’ dercesine salladım. “Boş versene. O, bayılır fikrinin sorulmasına. Üstüne bir de Emre’ye laf attın. Şu an dayımın favori insanları arasındasın.”

“Emin misin?” diye sordu sözlerime inanmadığını belli eden bir ses tonuyla.

“Hı, hı,” dedim ve ağzıma bir zeytin atmadan önce gülümsedim. “Hatta biraz önce telefonda, duygularımı sana açıp açmadığımı sordu.”

Bunu öğrenince biraz rahatladığını fark ettim. Dağ gibi adamın bu hallere düşmesini izlemek içimi acıtıyor diyemezdim. Oldukça eğleniyordum çünkü. Atlas da sırtıp durmamdan bunu fark etmişti muhtemelen. Çünkü gözlerini kısıp başını iki yana sallayarak, “Ben, beni kurbağaya çevireceksin diye korkuyordum. Sen kalktın, beni maymuna çevirdin, cadı,” dedi. “Bir de bununla eğleniyorsun.”

İçerleyişi öyle sevimliydi ki, masanın üzerinden uzanıp çenesine bir öpücük kondurdum. Geri çekilirken genişçe sırttığını görünce içimde güneş açtı. Hani küçükken izlediğimiz Teletabiler vardı ya, her bölümün başında gülümseyen bir güneş doğardı. Atlas’ın gülüşünde de içimde öyle bir güneş yükseliyordu işte.

Uzun süren keyifli pazar kahvaltımızın ardından Atlas’ı annesi aradı. Kaza yüzünden hâlâ oğlunun üstüne titriyordu kadın. Ben de ondan çok farklı davranmadığım için onu anlıyordum elbette ama Atlas gerçekten çok bunalmış gibi görünüyordu. En sonunda, annesi geleceğini söyleyince bunu engellemek için Atlas, “Sen dur, ben geliyorum,” demek zorunda kalmıştı. Çünkü annesinin, gelirse bir hafta daha gitmeyeceğine ve ona bir çocuk gibi davranırken hayatı zindan edeceğine inanıyordu.

Telefon konuşması bitince bana dönüp üzgün bir

bakış attı. Ben de üzölmüşüm bu kadar erken ayrılmamasına fakat yine de onu, yarın görüşeceğimizi söyleyerek teselli ettim. Gitmeden önce, tıpkı sabah geldiğın de yaptığı gibi başımın tepesine bir öpücük kondurdu. Onu yolcu ettikten sonra, bu minik busenin sersemliğıyle sağa sola sallanarak bir süre gezindim. Ardından yapacak hiçbir şey bulamayınca dayımı aradım.

Dayım, Emre ve Sude'nin de onlarda olduğunu, Damla'nın akşam yemeğı için de harika şeyler hazırlayacağını ve biraz aklım varsa koşarak geleceğimi söyleyerek telefonu kapattı. Tabii ki ben de derhâl hazırlanıp yola koyuldum. Damla yengem çalıştığı için her zaman yemek yapma fırsatı bulamıyordu ama böyle tatil günlerinde hepimizi şımartmak için bazen mutfağı giriyor ve dünyanın en lezzetli yemeklerini yapmadan çıkmıyordu. Ben de bunu kaçırmak istemiyordum. Keşke Atlas'ı da götürebilseydim ama başka bir sefereydi artık...

Taksiyle yarım saat süren bir yolculuğun ardından dayımın evinin önünde indiğimde, bir zamanlar benim de yaşadığım apartmana bakıp gülümsedim. Burada hep güzel anılarım vardı ve her ziyaretimde zihnimin arkasında bir yerlerde parlayıp beni gülümsetmeyi başarabiliyorlardı.

Kapıyı çaldığımda Emre açtı ve bana en parlak gülüşlerinden biriyle hoş geldin dedi. Ona sarılıp içeri geçtikten sonra, didişmekte olan Aras ve Irmak'la karşılaştım. İki kardeş beni görünce kavgalarına ara verip bana sarıldılar. Meriç dayımın küçük bir kopyası olan Aras'ın kıvırcık saçlarını karıştırırken, Irmak'a havalı bir

şekilde göz kırptım. Ben küçükken dayım bana böyle yapardı çünkü. Sanki aramızda bir sır varmış gibi hissedirdim.

Salona girdiğimde az kalsın dayımla çarpışıyorduk ama son anda kendini geri çekip ona toslamamı önledi. Ardından da beni kendine çekip sıkıca sarıldı. “Hoş geldin, bücür.”

“Hoş buldum,” dedikten sonra yanağına bir öpücük kondurup mutfığa, yengemin yanına geçtim. Onunla ve Sude’yle de kucaklaştıktan sonra, bu baş döndürücü sevgi seline bir nokta koydum. Bir süre kimseye sarılmak istemiyordum. *Atlas hariç.*

Kısa süreli havadan sudan konuşmanın ardından, Damla yengem hazırladığı kremşantiden ağzına bir kaşık attı. “Eee, Atlas’la konuşabildin mi?” diye sordu.

Tam cevap vermeye hazırlanacağım sırada Sude, “Atlas kim?” diyerek araya girdi. Bakışları, beş sezondur yayınlanan dizinin son bölümünde gelmiş de ekrana anlamsız bakışlar atarak, ne olduğunu çözmeye çalışan emekli babaya benziyordu. Haline güldükten sonra, olan biteni ona hızlıca özetledim.

Ve nihayet Damla yengemin sorusuna, “Evet, konuştum,” diye cevap verdim.

Yengem ellerini havluyla kurulayıp hevesle yanıma yaklaşırken, Meriç dayım mutfak kapısından kafasını uzattı. “Demek konuştun. Neden bana söylemiyorsun?”

Bu sırada elinde bir kahve kupasıyla içeri giren

Emre, kaşlarını şaşkınlıkla çatı. “Ne oldu? Kim kiminle konuştu? Ve neden bu kadar heyecanlandınız?”

Hepimiz dönüp iç çekerek Emre’ye baktık. O da hepimizin yüzüne tek tek baktı. Sonunda ona da her şeyi baştan anlattığımda Meriç dayım sıkıntıdan patlamak üzereydi ve bunu herkese göstermekten çekinmiyordu. Kafasını yavaş yavaş masaya vururken, “Artık son gelişmelere gelebilir miyiz?” dedi. “Sabrım kalmadı.”

İleri uzanıp kıvırcık saçlarını karıştırdıktan sonra, “Tamam, tamam. Anlatıyorum,” dedim. Ve beni merakla, sanki bir pembe diziyi takip ediyormuşçasına heyecanla dinleyen dört koca insana, dün olanları bir bir anlattım. Atlas’ın beni öptüğü kısmı es geçerek tabii. Bu kadar detaylı bilmelerine lüzum yoktu.

En sonunda sandalyemde arkama yaslanırken, “Mutlu son yani,” dedim. “Artık bir erkek arkadaşım var.”

Damla yengem genişçe gülümser ve Sude çocuksu bir neşeyle el çırparken, Meriç dayım dudaklarını büzdü. “Var ya, bunu duymak zannettiğim kadar hoşuma gitmedi,” dedi.

Emre başını sallayarak ona katıldı. “Benim de. Hem niyeti belli mi bu çocuğun? Öyle annenden babandan uzaktasın diye seni sahipsiz sanmıyor, değil mi?”

“Sahip mi?” derken gözlerimi devirmeme engel olamadım.

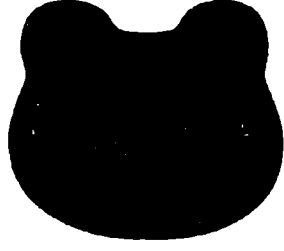
“İhtiyaç anında onu yumruklayabilecek insanlardan bahsediyorum,” diye açıklık getirdi Emre.

Benim müdahale etmeme gerek kalmadan Damla yengem önce dayımın, sonra da Emre'nin kafasına vurup, "Saçmalamayı kesin," dedi. "Ve hemen Naz için mutlu olun. Bekliyorum."

Emre de dayım da gönülsüz bir şekilde gülümseyip mutlu olduklarını söylediler ama hemen ardından Atlas'la tanışma planları yapmaya koyuldular. Her ikisi de zaten onunla tanışmıştı ama bunu onlara hatırlattığımda aynı şey olmadığını söylediler. İkisini bir konuda anlaşırken görmek çok nadir olan bir şeydi. Bu konunun Atlas olmasıysa büyük talihsizlik... Yine de onlara karışmadım. Nasılsa kendi kendilerine bir şekilde düzelirlerdi.

Günün kalanı, ailem dediğim bu insanlarla ve Atlas'la birbirimize yollayıp durduğumuz fotoğraflarla geçip gitti. Ben, Damla yengemin yemeklerinin fotoğraflarını ona atıyordum, o da annesinin, torun hasretini vurgulamak için eve çağırdığı misafirin bebeğinin fotoğraflarıyla bana karşılık veriyordu. Arada telefon ekranına bakıp sırtımla ilgili acımasız esprilere maruz kalıp dalga konusu olsam da bu, beni keyiflendiriyordu.

Uzun zamandır kalbimde tonlarca ağırlıkta bir yük olmadan geçirdiğim ilk gündü. Mutluluğa bir şans verdiğim ilk gün. Annem haklıydı sanırım. Kafamın içindeki sesi haksız çıkarmanın tek bir yolu vardı ve ben onun tavsiyesine uyarak en iyisini yapmıştım. Annem gerçekten haklıydı. Gerçi anneler ne zaman haksızdı ki zaten?

- 25 -

Şimdi olayları sizler için hızlıca ileri sarıyorum, sevgili okur ve size Atlas'a ettiğim ilanıaşkın bir ay sonrasında sesleniyorum.

İnsanın, sevgilisi olması nasıl bir hismiş tamamen unutmuştum. Böyle delicesine âşık olmayı ise ilk defa tecrübe ediyordum. Ne önemli toplantılara katılmış, ne işler kovalamış, kimlerin karşısında saçma potlar kırmıştım da heyecandan elim ayağıma dolaşmamıştı hiç. Oysa Atlas'ın bir gülüşü, yeri geldiğinde bir bakışı, hatta bazen sadece sesi tüm dengemin altüst olmasına yetiyordu. Ne işle uğraşıyorsam bırakıp tüm dikkatimle ona dönmek, ona bakmak istiyordum. Her sabah ba-

şını güneşe çeviren bir günebakan gibi hissediyordum kendimi. Ve bu his eşsizdi. Harikaydı.

Bir de onun, beni sevdiği gerçeği vardı elbette. Ve bütün dünyayı kaplayan bir gerçektir bu. Benim bütün dünyamı, en azından. Atlas'a her bakışında gözlerinde görüyordum bu sevgiyi. Benimle her konuştuğunda sesinde duyuyordum. Hele adımı söylediğinde... Üç harfli bir kelime insanın kalbini böylesine bir heyecana nasıl düşürebilirdi, aklım almıyordu. Ama Atlas adımı söylüyor, benimse içimde çiçekler açıyordu. İçimdeki tüm günebakanlar yüzünü Atlas'a dönüyordu.

Leyla olarak geçirdiğim üç haftanın sonunda Atlas'ın alçısı çıkmış ve kazanın izleri tamamen silinmişti. Bir aydır kullanamadığı kolunu güçlendirmek için, son bir haftadır her akşam spor salonuna uğramaya başlamıştı. İlk başta bu, çok da üstünde durmadığım bir gelişmeydi ama sonra Didem aklıma girip spor salonlarındaki güzel kızlardan, daha da kötüsü zengin erkek avcılarından bahsedince bir anda gündemim haline gelmişti. Ben de buraya taşındığımdan beridir spor salonu arıyordum zaten diyerek Atlas'ın peşine takıldığımda kendimi biraz kötü hissetmiştim. Kıskanç bir sevgili olmak istemiyordum ama Atlas'ı tek başına spor salonuna göndermek, bir ceylan yavrusunu aslanların arasına salmak gibi hissettiriyordu.

Bunu spor salonunun otoparkında Atlas'a söylediğimde, "Heh!" dedi. "Bir, ceylan yavrusu olmadığım kalmıştı. Şimdi gider bunu da günlüğüne çizersin, Naz, o da olur. Halı saha maçlarına gidemiyorum artık

utançtan. Geçen, Urfalı müşterimiz sıra gecesine çağır-
dı, ben gelirsem kabul olmaz diye gidemedim. Anlıyor
musun?”

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken
gözlerimi devirdim. “Biraz daha böyle mızızlanmaya
devam edersen, seni koca bir bebek olarak çizmek zo-
runda kalacağım.”

Surat asmaya devam etse bile başka bir şey söy-
lemedi. Sadece elimi tuttu ve beraber spor salonuna
doğru yürüdük. İçeri girdiğimizde şöyle bir etrafa ba-
kındım. Ankara’da gittiğim salona çok benziyordu. Kü-
çük bir girişi geçip, geniş ve spor malzemeleriyle dolu
asıl mekâna giriş yaptık. Koşu bantları cam kenarına,
insanların koşarken dışarıyı görebilecekleri şekilde sı-
ralanmıştı. Ağırlık çalışmak isteyenlere sol taraf ayrıl-
mıştı. Bu, hoşuma gitmedi, çünkü koşu bandındayken
bir gözümün Atlas’ın üzerinde olmasını planlamıştım.

Atlas beraber geldiğimiz bu yerde de popülerdi
elbette. İçeri girdiğimiz andan beri beş kişiyle selam-
laşmıştı ve bunlardan yalnızca bir tanesi kadındı. O da
kibar bir gülüşle hem Atlas’a hem bana selam verdi-
ği için hiçbir sıkıntı hissetmemiştim. Aslına bakarsanız
etraftaki herkes sadece sporunu yapmaya gelmiş gibi
görünüyordu. Sol tarafta, aynaların önünde poz verip
duran bir iki kişi hariç... Ama onlar da yalnızca kendi
işleriyle ilgileniyorlardı sonuçta. Zengin koca avcısına
benzer kimseyi göremiyordum. Bu tespiti Atlas’la
paylaştım.

“Öyle tipler yok zaten burada,” dedi omuz silkerek.

“Neden daha önce söylemedin peki?”

Yaramaz bir küçük çocuk gibi, hızlı bir sırtıış dudaklarını yoklayıp geçti. “Beni kıskanman biraz hoşuma gitti.”

Başımı hafifçe sağa eğip ona ‘ciddi misin?’ der gibi baktım. Sonra işaret parmağımla başparmağım arasında bir santimlik bir açıklık bırakarak, açıklığı gözümün önüne getirdim. “Herkesin, onun sevgilisinin peşinde olduğunu zannedip, bütün hemcinslerine ahlaksız yakıştırmalar yapan bir kadına dönüşmeme şu kadarcık kalmıştı, Atlas. Bunun vebalini nasıl ödeyeceksin?”

Havadaki elimi yakalayıp dudaklarına götürdü ve elimin üstüne bir öpücük kondurdu. “Sen asla öyle bir kadın olmazsın. Sadece tam bir drama kraliçesisin ve abartmaya bayılıyorsun. Bu yönünle dayına çekmişsin.”

Tam bir drama kraliçesinin yapacağı gibi hıhlıyarak elimi ondan kurtardım ve saçlarımı savurarak arkamı dönüp koşu bantlarına doğru ilerledim. Birkaç adım attıktan sonra Atlas’ın sıcak gülüşünün sesini işitmedim yüzümdeki sert ifadeyi de koruyabilirdim ama başaramadım ve gülümsedim.

Koşu bandının nasıl ayarlanacağını çözmem uzun sürmedi. Önce ısınmak için yavaş tempoda biraz yürüyüş yapmaya karar verdim. Ara sıra dönüp, ağırlık çalışmakta olan Atlas’a bakıyordum. Bazen bakışlarımız kesişiyordu ve birbirimize gülümsüyorduk. Sonra önüme dönüyordum ve Atlas’ın yakışıklı simasından sonra

oldukça yavan gelen şehir manzarasını izleyerek biraz daha yürüyordum.

Koşu bandının hızını biraz artırıp, yürümekten koşmaya geçtiğim sırada yanıma yaklaşan birini fark ettim. Tanımadığım bir adam, omzuna attığı havlusu ve yüzündeki geniş gülümsemeyle yanıma gelip, “Selam,” dedi.

“Selam,” diye cevap verirken, bu adamı tanıyıp tanımadığım konusunda emin olmaya çalışıyordum. Acaba beraber iş yaptığımız insanlardan biri falan mıydı?

Aklımdaki soruya cevap verircesine, “Ben Burak,” diyerek kendini tanıttı. “Yardım lazım mı diye sormak istedim.”

“Ben de Naz,” dedim düz bir ifadeyle. “Hayır, teşekkürler. Yardıma ihtiyacım yok.”

“Eğer istersen bu koşu bantlarının eğimini de ayarlayabiliyorsun,” diye devam etti adam. Sanki ben hiç konuşmamışım gibi. “Göstermemi ister misin?”

Bazı erkeklerin sorunu buydu. Her şeyde yardıma ihtiyacımız olduğunu düşünüyorlardı. Olmadığını söylesek bile akıl almaz bir kibirle, zorla yardım etmeye çalışıyorlardı. Burada ‘yardım’ kelimesi size sevimli görünebilir, sevgili okur. Ama ihtiyacı olmayan birine götürülen yardım da biraz hakarettir doğrusu.

“Hayır,” dedim sabırla iç geçirerek. “Teşekkürler. Eğimden de hızdan da memnunum.”

“Ama eğimi artırmak bacak kaslarının güçlenmesinde-”

Burak lafını bitiremeden tanıdık bir ses araya girdi. “Çabanı gerçekten takdir ediyorum,” dedi Atlas, söylediğinin aksini ima eden bir ses tonuyla. Ne ara yanımda bittiğini anlamamıştım bile. “Ama hanımefendi yardıma ihtiyacı olmadığını beş defa falan belirtti, değil mi? Niçin bu yardımseverliğini gerçekten ihtiyacı olan insanlarla paylaşmıyorsun? Bak, şuradaki orta yaşlı beyefendi beş dakikadır bisikletle boğuşuyor. Ona yardım edebilirsin.”

Burak denen adam, Atlas’a ters bir bakış attı; bozulduğu, yüzünün her köşesinden okunuyordu. Ardından bir şey demeden yanımdan ayrıldı. Ben de sırtıarak sevgilime döndüm. “Gerçekten de kıskanılmak insanın biraz hoşuna gidiyormuş doğrusu,” dedim ve muzip bir şekilde kaşlarımı kaldırdım.

Atlas, “Şımarma hemen,” derken elini uzatıp saçımı çekti.

“İlkokulda mıyız, Atlas?” diye kızarken onun elini itmeye çalıştım. Bir yandan da koşu bandının üzerinde koşturduğum için, az kalsın dengemi kaybedip düşecektim.

Spor salonunda geçirdiğimiz bir saatin ardından, Atlas oldukça formda bir şekilde arabaya doğru yürürken yanında sürünüyordum. Bacak kaslarım alev almış gibiydi. Ve bu, daha hiçbir şeydi, bunu biliyordum. Muhtemelen yarın sabah yataktan ağlayarak kalkacaktım. Önümüzdeki iki gün gözyaşlarıyla geçecekti. İşte, spor yapmaya uzun süre ara verdiğinizde böyle oluyordu.

Tekrar başlarken vücudunuz sizden intikamını alıyordu.

Yine de Atlas'a çaktırmamaya çalışarak arabaya kadar yürüdüm ve yolcu koltuğuna oturunca rahat bir nefes aldım. Çizdirmemem gereken bir karizmam vardı sonuçta, değil mi?

"Eve gitmeden önce Macit Abi'nin yerinde birer çay içelim mi?" diye sordu Atlas arabayı çalıştırırken.

Sıcak bir çay, belki yanında bir karışık tost fikrini severek başımı salladım. "Harika olur."

Macit Abi sahilde bir çay ocağı işletiyordu. Atlas'ı da abisi Deniz vesilesiyle tanıyor ve herkes gibi, o da Atlas'ı çok seviyordu. Açık havada, lezzetli çay ve yanında samimi sohbetler Macit Abi'nin yerini bizim için vazgeçilmez hale getirmişti. Beraber geçirdiğimiz şu kısacık zaman diliminde birçok kez gittiğimiz ve giderek benimsediğimiz bir yer olmuştu.

Arabayı sahildeki otoparka bıraktıktan sonra, Atlas'la beraber çay ocağına yürüdük. Bu sırada serinleyen havayı bahane ederek Atlas'ın koluna girmiş ve yürürken ondan destek almıştım.

"İyi akşamlar, Macit Abi," dedi Atlas yüksek sesle.

Biz kendimize bir masa seçip taburelere otururken, Macit abi, "Ooo, gençler, hoş geldiniz," diyerek yanımıza geldi ve taşıdığı çay tepsisinden iki bardak çayı biz istemedен önümüze bıraktı. "Tost most, bir şeyler ister misiniz?"

"Ben bir karışık tost alayım, Macit Abi," dedim, elimi sıcak cam bardağın etrafına sararken. "Salça da sür içine, olur mu?"

“Sürmem mi, abisi? Sen iste yeter.” Tostu hazırlamaya gitmeden önce Atlas’a dönüp, “Sen bir şey ister misin, koçum?” diye sordu. Atlas da aynısından isteyince, iki tostun beş dakikaya hazır olacağını söyleyip yanımızdan ayrıldı.

“Aç olduğunu söyleseydin yemeğe giderdik,” dedi Atlas, çayından bir yudum almadan önce. “Bir tostla doyacak mısın?”

Hülyalı bir şekilde iç geçirip yapmacık bir gülümsemeyle, “İşte bu,” dedim. “Her genç kızın sevgilisinden duymayı beklediği o soru...”

“Sana da yaranılmıyor,” derken sırtıyordu. Ama kollarımı bedenime doladığımı görünce ciddileşip, “Üşüdün mü?” diye sordu.

“Biraz,” dedim. Biliyordum ki bir ceket giyiyor olsa çıkartıp bana verirdi ama üstünde yalnızca uzun kollu bir tişört vardı.

“Bekle,” deyip ayağa kalktığını görünce şaşırdım. Bir anda yanımdan kaybolunca nereye gittiğini bile so-ramadım. Çok değil, bir dakika sonra geri geldiğinde omuzlarımın üzerine bir şey bıraktı. Ne olduğuna baktığımda, benim deri ceketim olduğunu gördüm.

“Kazadan sonraki gün, annenle baban aniden kapıda belirince bende unutmuştun,” dedi Atlas. “Ne zamandır vereceğim ama hep unutuyorum.”

Üzerimdeki eşofman ve tişörtle hiç uyumlu olmadığı gerçeğini göz ardı edip deri ceketimi giydim ve Atlas’a minnet dolu bir gülücük gönderdim. Bu sırada

bana olan bakışlarını fark etmiştim. Yani adam bana her zaman çok güzel bakıyordu ama mavi gözlerinde şu an gördüğüm parıltı, bu deri ceket olayını gerçekten sevdiğini gösteriyordu.

“Cidden mi?” diye sordum gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken. “Deri ceket mi?”

Omuzlarını yukarı kaldırıp sevimli bir şekilde dudaklarını büzdü. “Ne yapabilirim? Çok yakışıyor.”

Sırıtarak başımı iki yana salladım. Kumaş eteklerin, şifon gömleklerin, stilettoların üzerine deri ceket kombini yapacaktım artık, mecbur. Atlas’ın bakışları bunu gerektiriyordu.

Tostlarımız geldiğinde, soğumasını beklemeden hızlı bir ısırık aldım, Atlas’sa benim sabırsızlığımın aksine, biraz soğumasını bekledi. En nihayetinde ikimiz de tostlarımızı bitirip birer çay daha söylediğimizde taburesini alıp yanıma geldi ve kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. Yanağıma bir öpücük kondururken, “Bugün bir ay oldu,” dedi. “Oldukça iyi gidiyoruz bence. Korkulacak hiçbir şey yokmuş, gördün mü?”

Gülerek söylediği bu sözlerle ben de gülerek cevap verdim. “Evet,” dedim. “Seni tebrik ederim. Başarılı bir erkek arkadaşsın.”

Bir öpücüğü de saçlarımin arasına kondurdu. “Sana layık olmaya çalışıyorum.”

İşin aslı, Atlas dünyanın en iyi şeylerine layıktı. Dünyanın en iyi kız arkadaşı ben miydim bilmiyorum ama yine de yerimi kimseye kaptırmamaya kararlıyım.

Atlas'la yaşadığım şey, ona karşı beslediğim duygular şu ana dek hiç tecrübe etmediğim şeylerdi, bunu hep söylüyorum. Ama bu yenilik beni korkutmayı bırakmıştı artık. Aksine, memnun ediyordu. Eğer ilişkimiz annemle babamın ilişkisine benzese ya da Furkan'a karşı hissettiğim cılız duyguları Atlas'a beslesem bizim için felaket olurdu.

Ama kalbimde çağılayan aşk onu bambaşka kılıyordu. "Sana güveniyorum," dedim ilk defa sesli olarak. Sesim titremedi bile. "Bunun üstünde hiç düşünmemiştim, biliyor musun? Birine böyle güvenmenin üstünde yani. Ama sana güveniyorum. Bu da korkulacak her şeyle arama aşılması güç bir bariyer çekiyor."

"Şimdi sen böyle söyledin ya," dedi Atlas sesindeki gülücükleri havaya saçarak. "Ben sanki bu şehri fethetmişim gibi hissettim. Ama savaşmadan, kan dökmeden. Acısız bir galibiyet."

Şırmamamın önüne hiçbir şey geçemedi. Başımı omzuna yaslarken, "Âşıksın herhâlde bana," dedim.

Tereddütsüz bir cevap aldım. "Çok âşığım."

Ve ben de tereddütsüz cevap verdim. "Ben de sana çok âşığım."

Sonunda hayatta bir ritim yakaladığıma inanıyordum. Atlas'ın da eşlik ettiği ve beni büyüleyen, hoş bir ritim. Mutluydum. Korkularım yok denecek kadar azdı. Ayrıca daha cesurdum. Daha âşık. Daha güçlü. Ne annem gibiydim ne de başka birine benziyordum. Kendime hastım ve kendi hikâyemi yazmaktan artık hiç çekinmiyordum.

- Son Söz -

Sevgili okur,

İlk olarak sana teşekkür etmek isterim, bu kısa maceramda bana eşlik ettiğin için. Benim için yer yer sarsıntılı ama genel olarak eğlenceli bir yolculuktu bu. Dilerim sen de sevmişsindir. Hiç değilse anlattıklarımı okurken yüzünde bir gülümseme belirmiştir.

Vedalar, sevdiğim şeyler arasına hiçbir zaman girmedi. Ama yaradılışımın gereği olarak, başlayan her şey bitmek de zorunda. Seninle de burada vedalaşacağız. Geçirdiğimiz onca zamandan sonra kapanışı samimi bir dille yapalım dedim. Umarım bu, senin de hoşuna gider.

İstanbul'a gelişimin üzerinden bir buçuk seneden fazla geçti. İlk geldiğim günü hatırlıyorsundur. Üzerime üç bardak kaynar çay döken adamın, günün birinde kalbimin sahibi olacağı hiç aklıma gelmezdi. Ama her şey yavaş yavaş oldu. Önce aşk geldi, ardından üzüntü ve onun peşinden mutluluk. Hikâyemiz belki eşsiz değildi, belki senin için sonu baştan belliydi ama ben, yolun sonundaki hedeften ziyade yolculuğun kendisine değer veren bir insanım. Bu yüzden senin de bu yolculuğu sevmiş olmanı umuyorum.

Aşk her insan için aynı mıdır, bilmiyorum doğrusu. Bana farklıymış gibi geliyor. Bu yüzden, bu duygunun kendisi hakkında iddialı şeyler söyleyemesem de, bendeki tezahüründen gönül rahatlığıyla bahsedebilirim sana.

Atlas'la tanışmadan önce aşkın bir çeşit savunmasızlık olduğuna inanıyordum. İnsanı zayıf ve incitilebilir bir hale getirdiğini düşünüyordum. Aşkı hep bir yara gibi tasavvur ediyordum zihnimde. İnsanı yiyip bitiren, güçsüz düşüren bir şey gibi. Fakat öğrendim ki, aşk aslında insanın en güçlü yanıymış. Aşk, bir savunmasızlık değil de kuşandığımız sağlam bir zırhmış. İnsan sevdikçe güçleniyormuş.

Atlas'a olan aşkımın kalbimi ele geçirmesine izin verdiğim günden beri büyüdüğümü ve ilerlediğimi düşünüyorum. Hâlâ aynı insanım, hâlâ Naz Atalay'ım ama artık kendime dair daha çok şey biliyorum. Adımlarımı daha sağlam atıyorum. Hissettiklerimi, hiç değilse yer-yüzündeki bir insanla tereddüt etmeden, ürkmeden ve

pişman olmadan paylaşabiliyorum. Annemi daha iyi anlıyorum. Artık ona daha içten sarılıyorum.

Bütün bunların yanında, hayatımda her şey şaşırtıcı bir şekilde, oldukça iyi gidiyor. Şirkette epey sıkı bir tempoda, hiç kaytarmadan çalışmaya devam ediyorum. Atlas'ın varlığı, geri kalan her şeyi olduğu gibi, bunu da güzelleştiriyor tabii. Öğle aralarında baş başa yenen yemekler, koridorda karşılaştığımızda bana göz kırplışları, ara sıra masamın üzerine bırakılan çiçekler, çikolatalar... Her biri, günümü ve işimi güzelleştiren harika ayrıntılar olarak hayatımda yer ediyor. Her biri, kalbimde ona karşı büyüyen sevgiye bir düğüm daha atıyor.

Dayım ve ailesiyle de daha sık vakit geçiriyorum ve Atlas da artık bizden biri. Çok ilginç bir şekilde dayımla iyi anlaşıyorlar. Bunu yer yer mantıksız bulsam bile sesimi çıkarmıyorum. Çokça değer verdiğim iki insanın birbirleriyle iyi anlaşmaları hoşuma gidiyor, mantıklı veya değil.

Bütün bu hikâye bitmeden önce seninle paylaşmak istediğim son bir olay var. Yüzük parmağımda takılı duran ve bana sık sık göz kırpan tektaşla ilgili bir olay. İzin verirsen, anlatmak istiyorum.

Bir hafta önce, cumartesi günü, tüm ekip toplanıp piknik yapmaya gittik. Epey kalabalıktık, çocuklar bile oradaydı. Ve elbette Atlas da bizimleydi. İlkbaharın başlarında bulduğumuz güneşli bir günün keyfini çıkarmaya kararlıydık ve ara sıra esen serin rüzgârı görmez-

den geliyorduk. Damla yengem ve Sude çocuklarla ip atlarken, ben de Atlas'la beraber sofrayı hazırlıyordum. Dayım ve Emre'ye mangalı yakmaya çalışıyorlardı.

“Başaramayacaklar gibi,” diye mırıldandı Atlas onlara hızlı bir bakış atarken.

Gülerek, “Hallederler,” dedim. “Sadece, dayım önce Emre'yi çileden çıkarmaya çalışıyor. Onu yeterince delirttikten sonra mangalı yakacaktır.”

Atlas söylediğim şeye keyifle gülerken, yeni yerleştirdiğim meyve tabağından bir çilek alıp ağzına attı. Ardından uzanıp, saçlarıma takılan bir ot parçasını çekip aldı. “Ben gidip Emre'yi kurtarsam iyi olacak,” dedi yüzüme bakarak. “Onun için üzülüyorum.”

Yanağımdan hızlı bir öpücük çaldıktan sonra, bir süper kahraman edasıyla yerinden kalktı ve mangalın başında duran dayımla Emre'nin yanına gitti. Ne konuştuklarını duyamıyordum ama Atlas eliyle beni işaret edip Emre'nin omzunu sıkınca ne yaptığını anladım. Çok geçmeden Emre'nin yerden aldığı bir tutam otu Meriç dayıma fırlatıp yanıma gelmesi de haklı olduğumu gösteriyordu.

Kısa sürede sofraya kuruldu, mangal yakıldı ve yavaş yavaş herkes sofranın etrafındaki yerini almaya başladı. Atlas, dayımın yanından geldikten sonra çocuklar için ekmek arası köfte hazırlamamda bana yardım etti. Damla yengem bir süre dayımla beraber etlerin başında bekledi, ardından yanımıza gelip bana, “Gidip şu adamla biraz da sen uğraşır mısın?” diyene kadar iki-

miz çocuklarla oyalandık.

Sofradaki yerimden kalkıp dayımın yanına gittiğimde gülerek, “Neden pikniğe geldiğimiz günlerde stres atmayı başarabilen tek insan sen oluyorsun, bunu hiç düşündün mü?” diye sordum.

“Düşündüm tabii,” dedi dayım tereddüt etmeden. “Akli başında tek insan ben olduğum için, eğlenmeyi de bir tek ben biliyorum.”

Ona ‘kesin öyledir’ manasına gelen bir bakış atıp elindeki karton parçasını aldım. Mangalı yellerken, “İnsanların sinirini daha az bozsan herkes biraz eğlenme fırsatı bulabilir,” dedim.

Dayım ‘boş ver’ dercesine elini havada sallayıp, “Boş ver şimdi insanları,” dedi. “Atlas sana evlenme teklif etmeyi planlıyor.”

Duyduğum cümleyi algılayabilmem bir iki saniyemi aldı. Doğru duyup duymadığımı teyit etmemse ondan daha uzun sürdü. En sonunda, neredeyse bağırarak, “Ne?” dediğimde yaklaşık bir dakika geçmişti.

“Diyorum ki sana-”

“Onu anladım, dayı!” diyerek lafını kestim. “Sen bunu nereden biliyorsun?”

Hafifçe omuz silkip, “Biraz önce kendisi söyledi,” dedi. “Teklif etmek istiyor ama çekiniyor da. Seni korkutmak ya da zora sokmak istemiyor. Benden, senin ağzını aramamı, böyle bir teklife hazır olup olmadığını öğrenmemi rica etti.”

Benim zavallı, saf sevgilim. O kadar masum bir

adamdı ki, böyle bir konuda Meriç Aybars'a güvenebileceğini düşünmüştü.

"Muhteşem bir ağız arama yöntemi sahiden," derken, elimdeki karton parçasını öfkeyle tekrar sallamaya koyuldum.

Dayım bana ciddiyetle bakıp, "Naz," dedi. "Saçma sorular sorup durmamı mı tercih ederdin sahiden?"

"Hayır, ama..." Oflayarak bakışlarımı Atlas'a çevirdim. Aras'la bilek güreşi yapıyordu. Yüzündeki sahte zorlanma ifadesinin sevimliliği karşısında bütün öfkem uçup gitti ve kendimi gülümserken buluverdim.

"Eee, ne diyorsun? Böyle bir teklife hazır mısın?"

Dayımın sorusuyla tekrar önüme döndüm ve mangalda kızaran etlere baktım. Eminim birçok genç kadın evlilik gibi önemli mevzuları daha mantıklı yerlerde düşünmüştür ama ben, işte burada, mangal başında düşünüyordum. Atlas'la harika giden bir ilişkimiz vardı ve ondan ayrılmak benim için bir ihtimal bile değildi. Evliliğe gelince... Kulağa hoş geliyordu doğrusu. Her sabah Atlas'ın yanında uyanma düşüncesi, onunla kuracağım bir yuvanın hayali kalbimdeki kuşların kanatlanıp uçmasına sebep oluyordu. Bir buçuk sene önce evlilik kelimesi bana biraz korkunç gelebilirdi ama artık... Artık Atlas'la çıkacağım hiçbir yoldan korkmayacak kadar cesur ve âşıktım.

"Hazırım," dedim gülümseyerek. "Onunla elbette evlenirim, dayı." Bakışlarımı konunun öznesi olan adama çevirip şımarık bir tavırla sıırıttım. "Yani, şu yakışıklılığa bir baksana!"

Dayım yüzünü buruştururken kafasını iki yana salladı. “Böyle şeyler söylemeye devam edersen, ona bir sene daha beklemesinin iyi olacağını tembihlerim.”

“Çok kötüsün,” deyip elimdeki karton parçasıyla dayımın kafasına hafifçe vurduktan sonra sofraya geri döndüm.

Piknik boyunca aklımda sürekli Atlas’ın bana evlenme teklif edeceği gerçeği dönüp durdu. Ve bu sebeple bol bol aptal durumuna düştüm. Gülmemem gereken yerlerde sııttım ya da birileri bir şey sorduğunda, kendi âlemime daldığım için ne dediklerini duymadım. Meriç dayım bütün bu olanları keyifle izledi elbette. Böyle şeyleri hayatta kaçırmazdı.

Ertesi gün, Atlas akşam yemeğine davet ettiğinde heyecandan düşüp bayılacaktım az kalsın. En güzel elbisemi giymeyi düşündüm ama Atlas bana sürpriz yapacağını zannediyordu ve aniden bir gece elbisesiyle kapısında belirirsem bunu biraz tuhaf bulabilirdi. Kötü karşılardı demiyorum tabii ama illaki biraz şaşırdı. O yüzden, daha gündelik bir elbise seçtim. Ağır gece makyajı yapmamak için kendimi zor zapt ettim. Lakin en sonunda oldukça hoş görünüyordum. Daha iyi görünebilir miydim? Evet. Ama bu da yeterli miydi? Kesinlikle.

Kapısını bir buket çiçekle çaldığımda ilk yaptığı bana göz devirmek oldu ama umursamadım. Sevgilime çiçek almak benim de hakkımdı, *kusura bakma, Atlas*.

Atlas çiçekleri vazoya koyarken, ben de onun tarafından hazırlanmış yemek masasına bakıyordum. Oldukça şık bir masaydı, evlenme teklif etmek için gayet idealdi. Geri döndüğündeyse bakışlarım masadan ayrılıp hemen onun yakışıklı yüzünü buldu. Acaba ağzındaki baklayı ne zaman çıkaracak diye merak etmekten geri duramıyordum. İtiraf etmem gerekirse tüm yemek boyunca aklımdaki tek şey buydu. Çorbamı içerken bile acaba içinden yüzük çıkacak mı diye bekledim. Tamam, saçmaydı. Ama bekledim.

Fakat Atlas yemek boyunca konuyu açmadı. Evlilik kelimesini dahi telaffuz etmedi. Hatta sözdür, nişandır, efendime söyleyeyim, kına gecesidir, böyle şeylerden bile bahsetmedi. Yemeklerimin hiçbirinin içinden de yüzük çıkmadı tabii. Aslında bu, iyi bir şeydi. Yani, kim isterdi ki yüzüğünün köftenin içinden çıkmasını? Ben istemezdim. *Aferin Atlasçığım, doğru yoldasın.*

Acaba bu, sıradan bir yemek mi diye düşünmeye başladığım sırada, Atlas kahvelerimizi balkonda içmeyi teklif etti. Balkon! Bana ilk kez duygularını açtığı yer! Teknik olarak o hadise benim evimin balkonunda gerçekleşmişti ve oldukça üzücü sonuçlanmıştı ama ayrıntılara takılmanın ne yeri ne zamanıydı. Atlas'ın balkonu evlilik teklif etmek için mantıklı bir yerdi.

Kahvelerimizi alıp balkona çıkınca ikimiz de korkuluğa yaslandık. Hava hafifçe serindi ama balkona çıkmadan önce Atlas hırkalarından birini bana verdiği için üşümüyordum. Ayrıca tam yanımda duruyor oluşu da içimi şenlik yerine çevirdiğinden, soğuğu falan hepten

unutuyordum.

Atlas nihayet, “Bir süredir düşünüyorum,” diye lafa başladığında o anın geldiğini anladım. Kalbim delicesine çarparken, heyecanımı bastırmak derin nefesler aldım.

“Ne düşünüyorsun?” diye sorduğumda kendimi biraz salak gibi hissettim ama çok da takılmadım.

“İlişkımız çok iyi gidiyor,” dedi gülümseyerek. “Her gün sana yeniden ve eskisinden kuvvetli bir şekilde âşık oluyorum. Bunun mükemmel bir şey olduğunu düşünüyorum.”

Ne güzel düşünceler bunlar, Cahit Atlas Karahan, diye bağırmamak için alt dudağımı hafifçe ısırdım. “Evet,” diye onayladım onu içten bir şekilde. “Her şey harika gidiyor. Bana âşık olmana bayılıyorum.”

Gülümsemesi genişledi ve gülüşünün sesi ılık geceye karışıp gitti. “Bayıldığını biliyorum. Ben...”

“Evet, sen?” derken gözlerimi ayırmadan Atlas’ın gözlerinin içine bakıyordum.

“Ben... yani... çok mutluyum.”

“Ben de öyleyim, Atlas.” *Sadede gel paşam, sade-de!*

Bakışlarını benden kaçırıp gökyüzüne çevirdi. Derin bir nefes alıp hafifçe yutkunduğunu fark ettim. Fark etmemem imkânsızdı, çünkü gözlerimi ondan ayırmadan, her mikro hareketini izliyordum. *O evlenme teklifi edilecek, Cahit Atlas!*

Doğrulup tekrar bana döndüğünde, öne doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi iyice kısalttı. Ardından gözlerimin içine bakıp, “Benim için çok değerlisin,” dedi. Sesi, yeryüzünün en güzel ninnisiydi. “Öyle değerlisin ki, bunu anlatacak kelimeleri bulamıyorum. Varlığının kalbimdeki ağırlığı ormanlar kadar, denizler, yıldızlar kadar... Sen de onlar gibi kadim ve kıymetlisin, anlıyor musun? Benim ormanlarım, denizlerim, yıldızlarımsın. Nasıl oldu da böyle bir servet, böyle bir zenginlik gelip avuçlarıma kondu, bilmiyorum. Seni çok seviyorum. Sana çok kıymet veriyorum.”

Boğazımda düğümlenen saadet hıçkırığını bastırmak zorunda kaldım. İçimdeki aşka ne gülümsemek yeterdi ne kahkahalar. Bu yüzden dolan gözlerimi yadırgamadım. “Ben de seni çok seviyorum,” derken sesim öyle boğuk çıkmıştı ki, başka şartlar altında buna gülerdim.

“Seni kaybetmek istemiyorum,” dedi Atlas. “Seni hayatımın sonuna dek yanımda istiyorum. Seni her gün, her dakika yanımda istiyorum. Seni-”

Kalbim artık patlayacak gibi olduğu için dayanamayarak, “Evet!” diye haykırdım. “Evet, Atlas, seninle evlenirim.”

Atlas’ın önce kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Ardından suratına şapşal bir gülümseme yayıldı. Birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra, kim bilir ne zamandır tuttuğu nefesini koyuverdi. “Önce sormama izin ver, cadı,” derken yüzümü avuçlarının arasına aldı.

“Naz Atalay-”

“Evet!”

“Naz, benimle-”

“Evet, evet, evet!”

“Benimle evlenir misin?”

Soruyu sorduğunda bir an duraklayıp muzipçe dudaklarımı büzdüm. “Bilemiyorum. Biraz düşünsem-”

Cümlem Atlas’ın beni öpmesiyle yarım kalınca kollarımı keyifle boynuna doladım. Diğer insanlar nasıl evlilik teklifleri hayal ediyordu, bilmiyorum. Ama ben tam da böyle bir şey hayal etmiştim. İçten gelen sevgi ilanları, heyecan ve aşk dolu bir teklif. Biraz da muziplik elbette. Yerin bir önemi yoktu ya da zamanın. Kelimelerin bile önemi yoktu. Önemli olan tek şey Atlas’la aynı şeyi istiyor oluşumuzdu. Beraber geçirebileceğimiz mutlu bir hayat. El ele yürüyebileceğimiz uzun bir yol. Sıcak ve mutlu bir yuva. İkimizin de istediği buydu. Bu yüzden Atlas sormadan evet demiştim. Bu yüzden o sormasa ben sorardım. Ruhlarımız aşkla birbirine böyle dolandıktan sonra formalitelerin hiçbir اهممىyeti kalmıyordu.

Evlilik teklifinin ardından, bir süredir monoton giden hayatımız epey hareketlendi. Düğünü Atlas’ın önerisi ve benim şiddetli kabulümle Altın Diyar Kulübü’nde yapmaya karar verdik. Düğün fotoğrafçımız elbette tüm kalitesiyle Damla Aybars’tı. Didem organizatör olmaya gönüllü olmuştu. Daha doğrusu organizatörümüz olabilmek için bana yalvarmıştı. Ve bunlar henüz başlangıçtı.

Düğünümüzün harika olacağını biliyorum, sevgili okur. Nasıl olursa olsun, ne şekilde planlanırsa planlansın, tüm bu değişkenlerden bağımsız olarak harika olacaktı. Çünkü âşık olduğum, güvendiğim ve saygı duyduğum bir adamla evlenecektim. Üstelik onun da bana âşık olduğunu, saygı duyduğunu ve güvendiğini bilerek.

Şimdi size son kez teşekkür ediyorum. Bu yolculukta yanımda olan herkese, anlattıklarımı okuyanlara, beni anlayanlara, anlamaya çalışanlara, hepinize çok teşekkür ediyorum. Hayatınız boyunca nereden yara almışsanız oraya iyi gelecek, size, olduğunuz insana bütünüyle saygı duyacak insanlarla tanışmanızı diliyorum. Aradığınız güvence güveni, aşksa aşkı, maceraysa macerayı, başarıysa başarıyı bulmanızı, korkularınızı yenmenizi, kendinizi tanımanızı diliyorum.

Korkularınız yüzünden sizi asla suçlamayacak, hatalarınızda sizi yerden yere vurmayacak olan bir Naz Atalay, bu satırlarda hep sizi bekliyor olacak. Anlamak için, destek olmak için ya da sadece dinlemek için.

Beni ve küçük maceramı hep gülümseyerek hatırlamanız dileğiyle.

Sevgilerle, Naz Atalay.

06.05.2018

01.33